DOROTHÉE KOECHLIN DE BIZEMONT

UNIVERSUL LUI EDGAR CAYCE

III

Spiritele Naturii
Reîncarnarea, cheie a istoriei:
Frontierele răsăritene (Alsacia, Lorena, Elveția)
Funcția terapeutică a alimentelor

EDITURA SAGITTARIUS
IAȘI – 1995

MULŢUMIRI

Sub formă de introducere

Cititorii şi cititoarele mă tot întreabă ce s-a întîmplat cu „muvianul“, altfel spus fiul meu Gil care, la vîrsta de cinci ani, îşi amintea de o viaţă din Lemuria. Am povestit despre reminiscenţele păstrate de el dintr-o civilizaţie dispărută, în *L'Astrologie karmique* / Astrologia karmică.

De atunci, mi se vorbeşte într-una despre fostul „mare inginer din ţara Mu”. Toată lumea mă întreabă cum îşi foloseşte capacităţile şi cum o mai duce. Ei da, este zdravăn ca Pont-Neuf (care, aşa cum nu arată numele, este o entitate foarte bătrînă). Aşadar, ”muvianul” meu, care este întotdeauna foarte calm, şi-a dat concursul la acest al treilea volum. Mi-a fost de mare folos: vă daţi seama – cînd ai supravieţuit năruirii Lemuriei, Atlantidei care a sărit în aer, devastării Greciei de către Paul Emil şi pîrjolului de la Marea Bibliotecă din Alexandria... nimic nu te mai mişcă! Cu înţelepciunea blazată a sufletelor foarte vechi, care au văzut multe, „muvianul” a recitit manuscrisul acestei lucrări – prima versiune, ilizibilă. „Sentenţios şi alambicat” – a fost verdictul său. Avea dreptate: exact aşa apare textul lui Cayce în original, întrucît este vorba de transcrierea unui discurs spontan. Comunicarea scrisă şi comunicarea vorbită, cum ştie oricine, nu funcţionează după aceleaşi ritmuri: ceea ce face ca limba vorbită să fie convingătoare este încărcătura emoţională degajată din intonaţii, gesturi, priviri. Or, textele lui Cayce, nefiind înregistrate pe magnetofon, au fost lipsite de relief prin stenografiere şi sînt într-adevăr „sentenţioase şi alambicate“ pentru urechile europene. „Muvianul” a avut dreptate: Cayce, ca să fie respectat de concetăţenii săi, vorbea pe limba lor. Împănat cu citate biblice, plin de adevăruri primordiale, asortat cu repetiţii grase, discursul lui Cayce pare să se adreseze unei adunături de cowboy cu urechile înfundate! Chestiune de stil de comunicare, propriu fiecărui grup uman... Există şi un fenomen general care se verifică în toate ţările şi în toate epocile: marea

majoritate a clarvăzătorilor nu se poate exprima clar. Am citit sute de retranscrieri de clarviziuni – este întotdeauna aceeaşi încîlceală. Exprimarea logică, măsurată, exactă nu i se potriveşte clarvăzătorului. Astrologia ne ajută să înţelegem de ce: gazetăria este guvernată de un semn mercurian rapid, Gemenii. Editarea este guvernată de un semn mercurian lent, Fecioara. Acestea sînt două semne extrem de raţionale. De cealaltă parte – în opoziţie! – clarvăzătorul este guvernat de semnul intuitiv, vag, fluid, al Peştilor; vindecătorul, de către un alt semn intuitiv: Săgetătorul. Comunicarea logică – mercuriană – înăbuşă comunicarea intuitivă a Peştilor şi a Săgetătorului. Cayce, bineînţeles, ca mulţi clarvăzători mari, avea Soarele în Peşti! (A se vedea tema sa în *L`Astrologie karmique d'Edgar Cayce /* Astrologia karmică a lui Edgar Cayce). Traducîndu-l, sînt obligată deci să „îl repun în careu", adică să-i găsesc mesajului o exprimare logică, metodică, în modul nostru european. Încă foarte marcaţi de simetria greacă, simţim încă puternic nevoia de ordine riguroasă, care se exprimă prin gramatica noastră. „Claritatea franceză", rodul unei discipline exacte, lipseşte în general din textele clarvăzătorilor – şi mai ales din lecturile lui Cayce. Ea lipseşte adeseori şi din textele americane. Trebuie deci să scoatem mesajul din ambalaj. Şi în acest sens, „muvianul" meu m-a ajutat considerabil. Cu privirea de laser a tinerelor „suflete vechi" reîncarnate în copii atomici, mi-a curăţat textul cu un umor devastator. Datorită acestui lucru, poate veţi găsi că textul este, în fine, comestibil!

Dar, oricum, n-aş fi putut face nimic bun fără Arielle. Arielle Fonroget este zîna bună care veghează asupra manuscriselor mele încă din faşă. Nu numai că le scutură (cu varga înţelepciunii), dar le şi comentează şi-mi dă întotdeauna un sfat judecat. Arielle, ca şi fiul meu Gil şi toţi colaboratorii mei, este şi ea un suflet vechi care ştie multe... (Sufletele tinere mă agasează, sînt nişte brute! Încă n-au găsit în experienţele terestre înţelepciunea de a ghici totul!) Aceste suflete vechi sînt în general marcate de Saturn – stăpînul Timpului – şi de Capricorn, simbolul arhitecţilor.

Fie ca Arielle să-şi primească răsplata pentru răbdare, competenţa infailibilă, fidelitatea atît de rară!

Mai am doi complici: Denise Fouin şi Patricia Bornic. Ele mă încurajează şi mă susţin neîncetat. Zi de zi, ele încearcă să-mi curețe

drumul de obstacole; se ocupă de popularizarea lui Cayce prin mijloacele de informare – care, putem spune astfel, la început n-au fost deloc favorabile unei filosofii spirituale ca aceasta! Dacă le-aş spune cititorilor mei bruftuielile al căror obiect am fost în mod constant Denise, Patricia şi eu, ar fi foarte miraţi. A trebuit să înfruntăm zidul berlinez al disprețului. Astăzi acest zid (ca şi celălalt) s-a năruit: unii ziarişti îndrăznesc, în fine, să meargă în sensul Istoriei (acum, cînd e mai puțin riscant!...). Bineînțeles că „marele bazar al Noii Ere”[1] oferă publicului un tutti-frutti de valori sigure şi de escrocherii. Dar nu-i cinstit să le amesteci. A deschide ochii publicului francez, a-l învăța să distingă aurul de pleavă nu este o treabă uşoară! Eşti lovit peste degete... Denise şi Patricia au un curaj grozav – ca Tanneguy de Petiville, înhămat şi el la această muncă, atrăgîndu-şi stima generală.

M-au ajutat mult şi alți oameni bine intenționați şi buni sfătuitori, ca Madeleine de Solliers, care nu se teme să mă susțină; verişoara mea, Madelaine Fabre-Koechlin, care a făcut o foarte fină lectură critică a capitolului al doilea; Cathy Maryan-Green, care a recitit totul cu ochiul său de profesionistă, expertă în comunicare; Béatrice Luccisano care mi-a dat sugestii pertinente şi în care am mare încredere; Janos Molnar de Parno, care m-a ajutat să-l fac cunoscut pe Edgar Cayce în Belgia.

Glasul copacilor

COPACII INFLUENȚEAZĂ INSPIRAȚIA SCRIITORULUI? a fost întrebat Cayce. El a răspuns: *Da, o influențează! La dumneata şi la majoritatea oamenilor...* (Lectura 943-13, pe care am tradus-o în *Edgar Cayce: vindecarea prin muzică).* Iată de ce ne imaginăm întotdeauna scriitorii sub un cocotier (pe țărmul unei lagune albastre!). Ca să mă conformez imaginii de marcă, am scris deci mult sub copaci. Eric şi Marguerite de Mévius mi-au împrumutat salcia lor centenară, de pe malul eleşteului. Frances Pellenc, Jean-Noel şi Francine Turcat, castanii lor din strada Gabriel, în Paris (pe malurile Senei!). Jaqueline Beau de Lomenie îmi putea oferi chiar un bananier, pe țărmul Atlanticului, în insula Oléron:

[1] Cum titra *Le Canard Enchainé,* într-un număr bine informat!

cum eram mult mai aproape de cocotierul de serviciu, mi-am scris acolo cele mai bune pagini. Luc şi Michéle Bourcoud aveau şi ei un palmier în grădina din Lausanne... Dar cînd am ajuns, iarna îl înghețase! Asta nu m-a împiedicat să lucrez pe malul lacului Léman, unde spiritele apei, foarte active, au inspirat deja atîția scriitori. La Gstaad, în munți, Elizabeth Reuteler şi Monique Isola mi-au împrumutat brazii lor – aceştia sînt copaci foarte gureşi, care au multe poveşti de spus (ca aceia din pădurea vieneză, cărora Johan Strauss le-a tălmăcit spusele).

Între timp am descoperit la Paris un hotel mic şi vechi, cu vedere spre o grădină interioară. Domnul Janin, proprietarul, ajutat de Héléne Cherruy, veghea cu dragoste asupra unicului copac al locului: un „arțar sicomor fals", care adăpostea zeci de păsări cîntătoare. („Avem cu mierlele un contract de muncă", îmi spune el, „le hrănim şi ele cîntă pentru clienții noştri"). Mierlele de la hotelul Varenne au cîntat mult pentru mine!... În fine, alți prieteni foarte credincioşi, Bertrand şi Roselyne de Guillebon, mi-au împrumutat o pădure întreagă pentru meditație: în Jura, pe malul rîului Loue, unde spiritele Naturii sînt încă foarte active (este puțină lume acolo şi nu e deloc beton!). Mulți dintre prietenii şi prietenele mele foarte apropiate au crezut în filosofia lui Cayce şi m-au susținut: amiralul Kerros şi soția sa Anne, care m-au ajutat să fotocopiez „lecturile" lui Cayce la Virginia Beach; Geneviéve Galliford, consulul Franței acolo şi prietena mereu credincioasă. Şi toți cei a căror simpatie activă mi-a permis să merg mai departe pe această cale de pionier – destul de dificilă deci, prin forța împrejurărilor: Madeleine Fattal, Simone Brousse, Jacques Masson-Deblaize, Dominique Bruneau-Laborde, Jean-Yves Mock, Catherine Dreyfus Soguel, Michel Buthaud, Jean-Baptiste Trouplin, care urmăreşte cu atenție tirajele cărților mele la Robert Laffont, încurajîndu-mă cu prietenie. (În materie de editare poți întotdeauna să vezi paharul jumătate plin sau jumătate gol; anumiți editori spun autorilor pe care-i publică: „Treizeci de mii de exemplare? Puțin, ne-ați dezamăgit!" Alții: „Treizeci de mii? Bravo, continuați, vom merge pînă la o sută de mii!") N-aş vrea să trec cu vederea alți prieteni apropiați: Hugues de Bonardi, Patrick Mazery, Dr. Gerard Pilloud, vărul meu Pierre de Bizemont, Dominique Bourlet, Louis şi Pomme Viel, Dr. Cyrille Blum, Patricia

Delorme, Jean Mézy, Guy Deschars şi Simone Caillot-Nail, Catherine Lardet, Alix Hussain, Yvane Guichaoua, Guy Dhorbait, Marie-France de Rose, Gérard şi Claude Métrailler, Verena Moser... M-au ajutat atîta încît nu ştiu cum să le mulţumesc. Toţi aceia şi toate acelea pe care le-am citat au un punct comun surprinzător: sînt oameni care au rarul curaj de a susţine un mod de gîndire care este încă dezaprobată de Universitate!

Printre ei, editorul meu Robert Laffont: „Sînt mai bine de douăzeci de ani, îmi spune el, de cînd îl cunosc pe Edgar Cayce. Cayce este robust, este sigur! Şi iată mai bine de douăzeci de ani de cînd caut pe cineva care să-mi facă o carte tematică, adică o carte de sinteză care să prezinte publicului nostru diversele teme ale operei sale". I-am oferit un fel de „tacîm complet" într-un singur volum, care cuprindea mai multe aspecte: aspectul terapeutic al gîndirii cayciene (medicina holistică), aspectul filosofic (Legea lui Unul şi aplicaţiile sale), viziunea sa istorică (reîncarnarea, cheie a Istoriei) şi, în fine, subiectul său favorit: dezvoltarea metodică a facultăţilor psi.

Lucrarea apărută sub titlul *Universul lui Edgar Cayce* a avut succes şi cititorii şi cititoarele mele au cerut un al doilea volum. Şi iată, în fine, volumul al treilea, tot pentru a răspunde solicitărilor din ce în ce mai numeroase. Urmînd aceeaşi linie, el cuprinde:

1) o parte de Filosofie, care tratează un subiect extrem de nou şi totuşi foarte vechi: „spiritele Naturii".

2) o parte de Istorie (Istoria „psi"' care integrează reîncarnarea), despre lecturile lui Cayce despre Franţa, Elveţia, Alsacia şi Lorena, pe care nimeni nu le-a studiat pînă acum;

3) o parte de Sănătate (funcţia terapeutică a alimentelor).

PARTEA I

Edgar Cayce şi Spiritele Naturii

Edgar Cayce mă surprinde neîncetat! Felul său de a preface vechiul în nou... De a ni-l servi iarăşi, făcînd din el Noua Eră!

„Spiritele Naturii" de exemplu. Bineînţeles că nu le-a inventat. Erau pîinea de toate zilele a strămoşilor noştri gali. Dar toate s-au dus odată cu vrăjitorul Merlin şi Pădurea Brocéliande.

Or, iată-l pe Edgar al nostru venind cu ideea că totul este adevărat! Că trebuie să credem în zîne. Unora le va veni greu să-l urmeze. Am printre prietenii mei oameni raţionali, care îmi spun: „Profetul tău din Virginia Beach este un guru nebun! Ce spune el este lipsit de sens!"

Şi apoi lunile, anii trec şi evenimentele (care chiar se înlănţuie într-un mod iraţional!) îi dau dreptate lui Cayce. Un mic exemplu: acest faimos Război din Golf. Cînd am tradus lectura 3876-28 (pe care o puteţi citi în *Les Propheties d'Edgar Cayce* / Profeţiile lui Edgar Cayce, p. 261, „J'ai Lu") unde Cayce anunţa „că vor izbucni războaie în această perioadă" şi că trebuia „să supraveghem Golful", nu vedeam de ce. Pentru mine, Golful Persic era roz... Or, profeţia s-a dovedit exactă.

Un alt exemplu: Atlantida. Cayce a fost printre primii care au anunţat revenirea ei, totodată în plan cultural şi în plan geografic. Dacă ultimul punct nu s-a confirmat încă (nu s-a găsit încă dovada fizică indiscutabilă a existenţei Poseidiei – exceptînd foarte misteriosul zid din Bimini[1], pe plan cultural s-a văzut deja cu prisosinţă. Există o revenire în forţă a Atlantidei, toată lumea vorbeşte de ea! În numărul „special Noua Eră" din *Canard Enchaîné,* despre care am vorbit deja, un capitol se intitulează (cu pertinenţă!):

[1] cf. *Edgar Cayce, l'Atlantide at la Grande Pyramide,* de William Fix pe care am adaptat-o pentru Editions du Rocher.

„Atlantida, un continent care nu e pierdut pentru toată lumea", făcînd aluzie la exploatarea fără jenă a acestei teme de către anumite mijloace de informare (vulturi care devoră fără ruşine lecturile lui Cayce... în traducerea mea!)

„Profetul nebun" din Virginia Beach presimţise deci perfect ce avea să tulbure spiritele la şaptezeci de ani după moartea sa. (Iar în privinţa Atlantidei, este abia începutul!) Marele public, ca şi universitarii, nu va putea să-şi astupe la nesfîrşit urechile la anumite melodii. O şansă pentru Cayce: Inchiziţia nu-i mai arde pe profeţi, nici pe clarvăzători, pe chiori, pe cocoşaţi, pe şchiopi, pe saşii, pe sterpi şi alţi sărmani cu 'b' (toate aceste cuvinte încep în limba franceză cu litera 'b', n.tr.), despre care se credea că behăie cu Belzebut!

Spiritele Naturii sînt pretutindeni

Unii dintre cititorii mei vor întreba: „Spiritele Naturii"? Ce înseamnă?

Expresia cuprinde în general toate aceste „manifestări" insolite, aceste „personaje" mai mult sau mai puţin mitice, numite la ţară: zîne, vîrcolaci (în Bretania, n.tr.), elfi, gnomi, ghibelini, arătări, salamandre... inclusiv toţi cei care-i vizitau pe greci şi latini (mult mai cunoscători decît noi): nimfe, ondine, naiade, tritoni, driade, fauni, satiri etc., despre care voi avea ocazia să vorbesc din nou mai detaliat, ceva mai departe.

În lectura[1] de mai jos, Cayce vorbeşte de un bărbat *care era în legătură cu zînele,* în Scoţia. În această ţară, ca şi în Irlanda, Ţara Galilor, Cornwall (şi la noi, în Bretania, Auvergne...) tradiţia celtică de respectare a lumii zînelor a durat mai mult; învăţătura druizilor despre spiritele Naturii n-a fost uitată aici:

Înaintea acestei vieţi entitatea trăia în ţara scoţiană (...) Era cineva foarte priceput în colaborarea cu lumea nevăzută, cu energiile elementare. El era în legătură cu zînele, cu toate aceste fiinţe care nu se

[1] "Lecturile" lui Edgar Cayce sînt consultaţiile mediumnice pe care le acorda pacienţilor săi, în timp ce se afla în stare de transă. Aceste lecturi - au fost peste 12.250 - sînt o inepuizabilă sursă de informaţii pe toate temele: medicină, psihologie, istorie, ştiinţe fizice şi umane etc.

exprimă sub o formă materială şi pe care numai cel branşaţi la Infinit le pot zări. (Lectura 2547-1).

Entitatea – *the entity,* cum spune Cayce -, este acel băieţel de unsprezece ani despre care am vorbit deja în *Profeţiile lui Edgar Cayce.* În mai multe rînduri el îşi anunţase părinţii de venirea unui ciclon, înainte să-l fi detectat cineva (se ştie că cicloanele sînt pacostea coastelor tropicale, mai ales a acelora din sud-estul Statelor Unite).

Cayce, în lectura respectivă, vorbeşte de *caracteristicile neobişnuite* ale acelui copil, un „suflet vechi" cu totul de excepţie, pentru că fusese personajul biblic Noe într-o viaţă anterioară. El mai spune părinţilor săi:

Să nu-i puneţi NICIODATĂ întrebări despre sursa informaţiilor sale!

...Căci copilul află aceste lucruri de la spiritele Naturii şi ar putea să-l sperie obligaţia de a explica. Cum va spune Cayce în privinţa propriilor sale amintiri din copilărie:

Sînt experienţe esenţiale pentru mine şi care au un caracter prea sacru ca să pot vorbi despre ele. Ar părea un sacrilegiu..

Ceea ce nu-l împiedică pe Cayce să le recomande părinţilor: *Nu-i daţi impresia că* este *deosebit de ceilalţi.* (Aceeaşi lectură)

Spiritele Naturii aparţin folclorului din toate ţările şi nu numai în lumea celtă de care am ţinut, în „Galia împădurită", Insulele Britanice, pădurile adînci ale Germaniei şi fiordurile scandinave... De exemplu, în zona musulmană, oamenii cred în „djnuni", termen general care cuprinde toate felurile de entităţi invizibile, de la fantomele umane şi animale pînă la spiriduşi. „Un djinn mi-a intrat în tractor", spunea un muncitor marocan patronului său, explicînd pana mecanică. Directorul exploatării agricole respective, universitar parizian absolvent al Normalei Superioare, îmi povestea acest lucru ca pe un exemplu tipic al „gîndirii prelogice" care afecta popoarele din lumea a treia în general şi pe berberii marocani în special. Astăzi îmi spun că nu prin cuvinte savante putem explica lucrurile şi că credinţa în „djnuni" nu este, desigur, răspunzătoare – cum se susţine în strada d'Ulm – de înapoierea tehnologică a Maghrebului.

La drept vorbind, este ceva universal. Dacă creştinismul (sau cel puţin interpretarea sa stîngace) s-a străduit să dezrădăcineze credinţa în

aceste spirite, n-a reuşit niciodată complet. La noi la ţară, acum o sută de ani, se vorbea încă de zîne... Şi chiar în copilăria mea în Bretania (era după război), bunicile credeau încă în ele. Seara se spuneau multe poveşti despre oameni care văzuseră vîrcolaci, zîne, spiriduşi. Pentru mine, pe atunci o fetiţă, era cu totul firesc. Ştiu că m-am jucat cu ei – dar un fel de cenzură a memoriei (datorată anilor de universitate?) mă împiedică să regăsesc imaginile lor precise. Păstrez numai o senzaţie foarte puternică de amintire, într-o grădină fermecată, spre golful Morbihan. Ceea ce făcea ca grădina să fie „fermecată" erau tocmai aceste prezenţe magice. Spre şapte sau opt ani, îmi amintesc că am plîns de indignare citind o carte abominabilă, care spunea că nu există zîne!

Una dintre marile mele bucurii, explorînd lecturile lui Edgar Cayce, a fost să descopăr că şi el credea în existenţa acestor fiinţe „invizibile". Sînt sigură că mulţi dintre cititorii mei au avut experienţe despre care nu îndrăznesc să vorbească nimănui. Vor fi foarte fericiţi să constate că nu sînt pe atît de nebuni pe cît li s-a spus...

DOMNULE CAYCE, CE SÎNT „SPIRIDUŞII"?

— Sînt entităţi care n-au intrat într-o formă materială; vi s-au manifestat deja şi, uneori, se mai manifestă în faţa dumneavoastră! (Lectura 1265-3)

Un popor mărunt, precis şi organizat

Cum spun englezii, *the little People* („poporul mărunt"), astfel sînt spiritele Naturii, pretutindeni răspîndite pe planetă.

Pentru cei care nu le cunosc, totul e foarte vag: spiriduşi, elfi, zîne, intră toţi în aceeaşi oală. Lămuriţi-vă: nu oricine face orice în această lume măruntă care, pentru că este invizibilă, nu este mai puţin organizată.

Mai întîi, se ştie – Tradiţia o spune! – că aceste spirite au domenii de acţiune foarte diferite; formele lor sînt adaptate elementului în care trăiesc:

— zînele şi elfii, ca şi silfii, trăiesc în elementul Aer,

— gnomii, spiriduşii în elementul Pămînt,

— ondinele, nimfele în elementul Apă,

— salamandrele în elementul Foc.

Cum spune Cayce:

Gnomii, spiriduşii, zînele, vîrcolacii nu sînt „'elementali". Sînt entităţi făcute din elemente care sînt, ca entităţi, la fel de exact definite ca şi fiinţele umane care trăiesc în lumea materială. (Lectura 1265-3)

Elementalii de care vorbeşte Cayce desemnează curenţi vibratorii, „emanaţii" de vibraţii nepersonalizate. În anumite locuri, „emanaţiile astralului inferior" sînt acumulări de unde grele, cu vibraţii foarte joase, provenite din emoţiile şi actele distrugătoare. De exemplu, într-o casă pătată de o crimă, aerul respirat, pereţii, mobilele sînt impregnate de negativism. Nu este vorba de fiinţe propriu-zise, de „entităţi", cum spune Cayce, ci de acumulări vibratorii. Roger de Lafforest (despre care voi vorbi din nou mai departe) a contribuit mult la cunoaşterea acestor fenomene şi a dat astfel de exemple în cărţile sale (cea mai bună, un best-seller care îşi merită acest nume, a apărut la Laffont, cu titlul *Ces maisons qui tuent* / Casele care ucid). El dezvăluie tehnici care curăţă aceste emanaţii şi pe care Louis Viel le foloseşte în geobiologie pentru a alina viaţa cotidiană a celor vii, perturbată de astfel de case negative. A nu se confunda cu cele patru elemente, Apă, Pămînt, Foc, Aer, forme sub care se prezintă moleculele de materie din care este făcută viaţa terestră.

În lectura de mai sus, Cayce afirmă deci că „spiritele Naturii" sînt făcute din aceeaşi materie ca şi noi, adică din cele patru elemente, fiind însă structurate după un mod vibratoriu diferit.

Iată un text foarte interesant, datorat lui Sir Arthur Conan Doyle (despre care vom mai vorbi), care încearcă să explice într-un mod ştiinţific existenţa unei lumi „invizibile" pentru ochii noştri:

„Minţii umane îi vine greu să accepte (...) existenţa, la suprafaţa acestei planete, a unei populaţii poate la fel de numeroasă ca şi rasa umană, care îşi desfăşoară strania activitate în felul său, despărţită de noi doar printr-un nivel vibratoriu diferit. Căci noi nu vedem obiectele decît în limitele culorilor spectrului nostru, în timp ce dincolo de el există infinite vibraţii colorate, pe care nu le putem vedea[1]. Dacă vom concepe că poate exista o rasă de fiinţe alcătuite din materie, ale căror

[1] Dincolo de infraroşu şi de ultraviolet.

unde prea scurte sau prea lungi nu pot, din acest motiv, să fie percepute de noi, aceste ființe rămîn invizibile pentru noi – exceptînd cazul cînd am putea să intrăm pe aceeaşi lungime de undă – sau s-o adaptăm lungimii noastre. Exact acest lucru înseamnă, de altfel, mediumnitatea: mediumul este capabil să-şi modifice vibrațiile, intrînd pe alte lungimi de undă".

Această justificare printr-o diferență de nivel vibratoriu este foarte modernă; şi totuşi este scrisă în 1922, perioadă cînd, cu excepția cîtorva pionieri, materia era văzută doar ca o suprapunere de corpusculi, neglijînd faptul că fiecare dintre aceştia este în mod constant animat de o mişcare vibratorie, o undă. *Căci totul este vibrație,* spune Cayce[1]. Lungimea de undă care caracterizează nivelul vibratoriu determină deci starea materială a oricărui fenomen, a oricărui obiect, a oricărei ființe vizibile sau invizibile. Acest text al lui Sir Arthur Conan Doyle este extras din introducerea la celebra sa lucrare: *The Coming of the Fairles* / Venirea zînelor, despre care vom vorbi acum.

1. Zînele se întorc

The Coming of the Fairies: titlul acestei cărți-eveniment a lui Sir Arthur Conan Doyle capătă astăzi, la şaptezeci de ani de la apariție, un sens profetic: am putea s-o traducem mai exact prin *Întoarcerea Zînelor*. Ele se întorc în cultura noastră, de unde au fost alungate în ultimul secol, de către Universitate...

Una din cititoarele lui Cayce, ştiind că el se jucase cu zînele cînd era copil, a vrut să ştie mai mult. Iată scrisoarea sa, scrisă în 1933:

„Dragă domnule Cayce,

Fiica mea mai mare, pentru care ați dat lectura 2144, m-a rugat să vă pun întrebări despre un domeniu pe care, cred, îl cunoaşteți bine. În urmă cu cîtva timp, într-una din scrisorile dumneavoastră, mi-ați spus că oamenii vă considerau un copil ciudat, pentru că vorbeați despre tovarăşi de joacă invizibili (...). Or, fiica mea a adus de la bibliotecă o

[1] Cf. lecturile lui Cayce, pe care le-am tradus, despre fenomenele vibratorii, în Edgar *Cayce, vindecarea prin muzică,* Rocher.

carte a lui Sir Arthur Conan Doyle, intitulată *The Coming of the Fairles.*[1] Această carte conține fotografii de zîne şi oameni care le-au văzut, ca şi descrierile lor. Aceşti oameni erau în majoritate mediumi, cred. Dacă aveți timp să-mi scrieți şi vă interesează, aş vrea să-mi povestiți cîteva din experiențele dumneavoastră pe această temă." (Dosar de lecturi 464)

Fotografiile din Cottingley (The Cottingley photographs)

Această carte despre care vorbeşte corespondenta lui Cayce a făcut mare vîlvă cînd a apărut în Anglia. A stîrnit polemici enorme: incredibilele fotografii cu zîne care apăreau acolo erau trucate? Acele siluete transparente, care apăreau peste frunzele copacilor, erau „adevărate" sau numai rezultatul unui trucaj iscusit? Sir Arthur Conan Doyle, cea mai înaltă autoritate engleză din epocă în materie de parapsihologie, a cercetat la fața locului. Şi ajunsese la concluzia că totul era adevărat. Publicase deci aceste fotografii însoțite de comentariile sale şi rezultatul anchetei întreprinse. Aceasta este cartea – extraordinară! – despre care vorbeşte corespondenta lui Cayce.

Am citit-o eu însămi cu o uimire imensă. Imediat am avut „şocul", convingerea interioară că aceste fotografii erau autentice. Şi încă nu citisem, la Fundația Cayce, decît o ediție foarte recentă, foarte „cenzurată". Cînd prietenul meu Hugo de Bonardi mi-a împrumutat prima ediție, care conținea mărturii directe, chiar mult mai fantastice, mie mi-a fost limpede: era ADEVĂRAT. Cele două fetițe, care pretindeau că văzuseră zînele şi s-au jucat cu ele, nu mințeau! (Se poate vedea pe fotografiile alb-negru că aceste fetițe aveau o aură foarte frumoasă... nicidecum aura minciunii).

Ele se numeau Elsie şi Frances, erau verişoare şi locuiau în Cottingley, în satul Yorkshire, în nordul Angliei. De ani de zile povesteau părinților că se jucau cu zînele într-o vîlcea din spatele casei. Pînă aici, nimic anormal pentru nişte fetițele englezoaice: în Anglia, copiii sînt lăsați să creadă în zîne, considerîndu-se că este bine... Şi,

[1] Ed. Hodder Stoughton, Londra, prima ediție în 1922. Pentru aceia dintre cititorii mei care pot citi în limba engleză, această carte este uşor de găsit, întrucît a cunoscut un imens succes şi numeroase reeditări.

urcînd spre Scoţia şi Ţara Galilor, găsim tot mai mulţi oameni mari care-şi mărturisesc, fără falsă ruşine, credinţa în zîne! Acolo, toată lumea cunoaşte pe cineva care a văzut una (cel puţin)!

Cînd aveam şase ani, locuiam la Cairo, în Egipt, unde părinţii mă înscriseseră la o şcoală englezească. Şi acolo, best-sellerul care a bătut toate recordurile lecturilor în clasele mici era o bandă desenată despre aventurile... unei zîne! Copiii coloniei engleze din Cairo trăiau în aşteptarea poştaşului care le aducea, în fiecare lună, banda desenată cu elfi... La fel de interesantă pentru ei ca şi *Tintin, Asterix* şi *Snoopy* laolaltă (lucru care nu poate fi imaginat în grădiniţele din Franţa!). În civilizaţia engleză, interesul pentru zîne nu dispare nicicum odată cu copilăria: între cititorii cărţii *Domnul Inelelor (The Lord of the rings),* se numără o majoritate de adulţi încrezători...

Într-o zi, domnul Wright, tatăl lui Elsie, una din „adolescentele" istoriei noastre, aduce acasă o cutie magică: un aparat de fotografiat! Elsie, încăpăţînată ca un măgăruş, îl cicăleşte în fiecare zi pe tăticul iubit: „Dă-ne aparatul să le fotografiem pe prietenele noastre, zînele!" Tăticul este sceptic, dar, băiat bun, sfîrşeşte prin a încredinţa preţiosul aparat celor două fete, împreună cu o placă (încă nu existau pelicule pe atunci). Fetele au plecat încîntate şi s-au întors seara, sărind ca nişte purici: zînele veniseră ia întîlnire! Li s-a făcut o fotografie! Tăticul cel iubit, puţin sceptic, nu se grăbeşte; trec zece luni pînă. la developarea plăcii. Apoi, într-o zi, se hotărăşte. Şi iată şocul: pe fotografie, apar siluetele zînelor dansînd în jurul lui Frances. Siderat, domnul Wright arată fotografia rudelor şi vecinilor. Unii cred că este trucată. Vorbeşte cu fotograful local care este categoric: „Această fotografie, domnule, este autentică: vă imaginaţi că nu dispunem la ora actuală de mijloacele tehnice pentru a face un asemenea trucaj!" Tăticul se întoarce acasă din ce în ce mai perplex – şi dă din nou aparatul fetelor, cu un teanc de plăci de această dată. Noi fotografii de zîne, reuşite... Şi în acest moment a intervenit Sir Arthur Conan Doyle. El află, de la o prietenă a verişoarei tăticului, de existenţa acestor fotografii. Face cercetări... Face expertiza fotografiilor în cele mai bune laboratoare din Londra – care, în unanimitate, îl înştiinţează că nu este nici urmă de trucaj. Atunci îşi publică ancheta şi este un succes imens în toată Anglia. În vremea aceea, Sir Arthur Conan Doyle era extrem de celebru ca scriitor

şi, totodată, ca fondator al faimoasei Societăţi de studii spiritualiste. Dar nu este numai această celebritate, este şi „scoop”-ul (reportaj senzaţional publicat înaintea altor ziare, n.tr.): este primul reportaj despre zînele care au consimţit, în fine, să se lase intervievate... şi fotografiate, negru pe alb!

Apoi anii frec, fetiţele cresc şi, ca întotdeauna, sînt persecutate. Ele şi familiile lor nu mai doresc decît un singur lucru: să fie uitate! Cartea cunoaşte un număr imens de reeditări, din ce în ce mai insipide, curăţate puţin cîte puţin de cea mai mare parte a detaliilor „trăite”.

Unii critică vehement fotografiile aducînd ca argument faptul că zînele pe care le vedem acolo au „o înfăţişare modernă“. Şi este adevărat, ele sînt foarte elegante, în stilul parizian al anilor douăzeci! (Pe cînd Elsie şi Frances sînt încotoşmănate în haine fără formă şi stil, ca două adolescente provinciale din vremea lor).

Chiar este imposibil ca zînele să apară ca un miracol de eleganţă modernă? Este aceasta dovada unei imposturi? De ce ar fi avut ele o costumaţie din altă epocă? Maurice Magre, care a studiat mult această chestiune, răspunde:

„Spiritele Naturii (...) iau înfăţişarea oamenilor pe care obişnuiesc să-i vadă. Legendele îi reprezintă pe spiriduşi *(kobold,* spiriduşi din Germania, n.tr.) îmbrăcaţi într-un veşmînt maron cu glugă, asemănător hainelor purtate de ţărani în Evul Mediu. Zînele apar ca tînăra fată din sat sau de la castel. Dacă sufletul unui copac, învingîndu-şi firea sfielnică, ar îndrăzni să iasă astăzi din învelişul scoarţei sale, ar avea desigur mănuşi şi ochelari de automobilist”[1]!

Cayce va spune mai tîrziu:

Şi mă veţi întreba cum erau îmbrăcaţi. Păi, erau băieţei şi fetiţe. Sînt incapabil să vă descriu în detaliu îmbrăcămintea lor (...) Nici nu-mi dădea prin minte că nu erau la fel ca mine (...)

Alte mărturii merg exact în acelaşi sens. De exemplu, cea a prietenei mele Anne Denieul, scriitoare şi sociologă:

„Nu credeam mai ales în existenţa zînelor (...). Auzisem vorbindu-se de ele ca despre o realitate indiscutabilă, în cercurile engleze de vrăjitorie rituală şi într-un grup de şamanişti pe care-l frecventam

[1] *La Clé des choses cachées /* Cheia lucrurilor ascunse, Fasquelle, p. 51

atunci. Dar cînd, în pădure, însoţitorii mei exclamă, la cel mai mic zgomot, că văd un gnom, un deva sau o pagodă chinezească, eu nu reuşeam, în ceea ce mă priveşte, să discern decît un nor, o ceaţă, nimic mai mult. Mă gîndeam că această lume măruntă din planul eteric era dovada imaginaţiei şi că-şi găsea locul, într-un mod sau altul, printre arhetipurile inconştientului colectiv occidental care este, aşa cum se ştie, un veritabil talcioc.

Dar, într-o bună zi, am început să „văd" (...). Vedeam ca în filigran, nu neapărat alb-negru, o entitate în două dimensiuni, fără grosime – chiar numai o idee din acea entitate, pe care am exprimat-o imediat cu o rapiditate fulgerătoare. Recunoşteam, denumeam, imaginea se destrăma (...).

Iată aşadar ce mi s-a întîmplat într-o dimineaţă de primăvară, înainte de Sfîntul Ioan din vară. Mă dusesem să şamanizez în ajun, într-o pădure din apropierea Parisului şi mă pregăteam să ajung la casa unde locuiam atunci (...). Mă găseam foarte prozaic în bucătărie, unde îmi pregăteam micul dejun, cînd am văzut la înălţimea feţei mele, o fiinţă mititică de-o palmă, îmbrăcată cu un corsetel şi o fustiţă încîntătoare, cu păr lung şi aripi transparente, ca de fluture după formă şi de libelulă, după structură. Aşezată într-un jilţ invizibil, cu picioarele gingaş îndoite şi genunchii lipiţi, cu încălţări fine, plîngea în hohote..."

Zîna pe care ne-o descrie aici Anne Denieul nu rămîne datoare eleganţei pariziene: „o fustiţă încîntătoare", spune sociologa noastră. Nu i-a apărut aşadar în costum de păstoriţă de pe vremea lui Ludovic al XV-lea, nici de nimfă greco-romană cu peplu (peplu = manta scurtă, n.tr.) drapat, ci în ţinută contemporană! Această mărturie mi se pare cu atît mai interesantă cu cît autoarea ei este o universitară cultivată, din secolul douăzeci. Cunoscînd-o, sînt sigură că este vorba de o experienţă autentică[1]:

„A dispărut destul de repede, dar am zărit-o de mai multe ori pe drum, apoi în casă, în decursul cîtorva zile, ca şi cum m-ar fi urmat.

[1] Ea a apărut în cartea iui Roger de Lafforest, *Présences des Invisibles* / Prezenţe Invizibile, colecţia "Les enigmes de l'Univers", ed. Robert Laffont. Anne Denieul, scriitoare, este autoarea mai multor cărţi apărute la Arthaud şi a Vrăjitorului ucis / *Le Sorcier* assassiné, Librairie Academique Perrin.

Totuşi nu mai plîngea. O vedeam uşoară, aeriană, minusculă, conturată cu linii luminoase ca nişte fire de borangic, mişcîndu-se într-un spaţiu ce îmi părea a ține de vis. Dar, tot sceptică, nu îndrăzneam s-o recunosc drept ceea ce era.

N-am mai văzut-o. Mă gîndeam la ea. Prezența ei fusese atît de precisă, repetată, încît merita să vorbesc despre ea unui om de artă. I-am povestit această aventură. Mi-a confirmat cu o siguranță firească, frizînd banalul, ceea ce de fapt ştiam: fără să-mi dau seama, adusesem o zînă din pădure şi ea plîngea pentru că era departe de casă. Ar fi trebuit doar să-i arăt mai multă grijă, s-o hrănesc, să las pe fereastra camerei mici daruri pentru ea: lapte, miere, fructe de sezon, care ar fi fost o dovadă de prietenie şi, poate, ar fi reținut-o – în orice caz, ar fi consolat-o. M-am purtat prosteşte, lăsînd-o să plece şi era păcat: n-am ştiut să profit de această şansă.

Eram doar pe jumătate convinsă cînd, căutînd printre cărțile unei librării, am descoperit cartea lui Th. Gardner despre acest subiect" (Este vorba de cartea amintită mai sus, *The Coming of the Fairies,* prima versiune, unde Sir Arthur Conan Doyle a semnat împreună cu Th. Gardner drept coautor). Tot această cărticică şi efectul ei şocant asupra tuturor celor care o citesc! Carte care: „aducea dovada existenței acestor ființe de legendă, publicînd fotografii autentice cu zîne, primele de acest gen. Nu mi-a fost greu să-mi recunosc mica musafiră de ieri. Deci nu visasem, nici nu delirasem, nici nu proiectasem vreo imagine din inconştientul meu, înmagazinată fără ştirea mea. Ceea ce văzusem şi mi-era confirmat de peliculă era atît de precis, atît de asemănător, încît nu se putea să fi inventat. Nu avea nimic în comun cu ilustrațiile poveştilor din copilăria mea, oricît de încîntătoare erau – în cel mai rău caz, ele ar fi putut alimenta clişeele care îmi parveniseră. Mica entitate pe care avusesem privilegiul să o zăresc era, deci, chiar una din aceste regine ale lumii elementale. N-o pot uita!"

Roger de Lafforest continuă cu o altă mărturie (opere citate, pag. 154). Şi, lucru extraordinar, este vorba tot de o persoană pe care o cunosc – şi de a cărei onestitate nu mă îndoiesc. Este vorba de nepoata prietenei mele, Marguerite de Limbourg-Stirum, pictoriță şi autoarea unor portrete care înfrumusețează coperta cîtorva din cărțile mele. Nepoata Margueritei, Catherine, pe care am văzut-o adeseori la

Bruxelles, este şi ea pictoriţă. L-a primit pe Roger de Lafforest; care povesteşte astfel întrevederea:

„Vizitîndu-i atelierul, am rămas în aşteptare în faţa unei pînze la care tocmai lucra (...) şi pe care se distinge „o făptură mititică, din Natură", care desface degetele, lăsînd să cadă picuri de lumină. Stupefiat de asemănarea (...) cu fotografiile publicate de Dr. Gardner, am întrebat-o pe Catherine dacă văzuse această carte – „N-am auzit niciodată de acest doctor şi nu i-am văzut niciodată cartea", mi-a răspuns ea. Este sigur, prin urmare, că în acel tablou naiv nu este vorba de o reminiscenţă, ci de o mărturie. Zîna din tablou este chiar aceea pe care pictoriţa a întîlnit-o. Există în Natură şi a fost descrisă de martori, exact sub aceeaşi înfăţişare (...). Am tras concluzia că ea, Catherine, se bucura de privilegiul destul de rar de a poseda vedere eterică. Mărturia pe care mi-a adus-o în cursul conversaţiilor noastre le confirmă pe toate cele primite din multe alte părţi: „Cînd aveam între patru şi şase ani, mi-a explicat ea, vedeam Zînele în mod obişnuit. Apariţiile lor erau frecvente, dar scurte, fugitive, în orice caz foarte precise. Fratele meu şi cu mine ardeam de dorinţa de a le întîlni. Vorbeam adeseori despre ele şi le chemam cu glas tare, rugîndu-le să nu se ascundă. În fapt, nu ştiam dacă acestea erau Zîne; noi nu le numeam aşa. Erau „'făpturi mici, din Natură", a căror mărime nu depăşea 20-30 de centimetri, foarte bine proporţionate, cu mişcări vioaie şi graţioase, cu aripi transparente ca libelulele. Între noi, le spuneam „piticuţii". Deodată, pe neaşteptate, apărea unul pe care îl vedeam foarte aproape de mine, adevărat, în carne şi oase, apoi dispărea la fel de brusc".

Ceea ce nu spune Roger de Lafforest este că şi ea, Catherine de Limbourg-Stirum, seamănă cu o zînă: subţire, fină, graţioasă, cu păr lung, negru şi ochi foarte albaştri, nu-i lipsesc decît aripile de libelulă... Dansează încîntător, cîntă şi pictează ca o zînă. Sînt foarte fericită că am putut reda aici mărturia sa.

Aşa cum aţi putut constata, referinţa de bază în privinţa zînelor este într-adevăr această carte despre care vorbeam mai sus, *The Coming of the Fairles:* nu s-a realizat încă altceva mai bun pînă în prezent.

Elsie şi Frances, în ziua cînd au făcut acele faimoase fotografii, nu bănuiau evenimentul pe care-l fabricau! Totuşi, recent, una dintre ele, care este o doamnă foarte în vîrstă, va ceda presiunilor anturajului şi va

declara public că „unele dintre aceste fotografii fuseseră trucate“ - repliindu-se imediat, ca să adauge: „dar nu toate!”. (Chiar dacă rămîne numai una autentică, tot este prea mult pentru raționaliști...)

Pe scurt, după citirea acestei cărți culte care te pune pe gînduri, o înțelegem pe doamna 464 care, tulburată, l-a întrebat pe Cayce ce crede despre ea. El îi va răspunde cu o scrisoare destul de lungă, redactată în stare normală (trează!). În această scrisoare, foarte deosebită de celebrele „lecturi“, se arată un Edgar care nu se joacă nicidecum de-a profetul. Dimpotrivă, se îndoiește de el însuși, încearcă stîngaci să comunice incomunicabilul, se scuză că nu poate face mai mult, se teme că-şi plictiseşte corespondenta... Pe scurt, povestea uimitoare pe care o veți citi acum!

2. Prietenii nevăzuți ai micului Edgar

Iată răspunsul lui Cayce la întrebarea consultantei sale, doamna 464, sau mai degrabă „confesiunea” sa despre prieteniile ciudate din copilărie. Scrisoarea este datată 31.01.1933 (avea atunci cincizeci de ani):

Această problemă mă interesează enorm şi merită să vorbesc despre ea. Trebuie să spun că am fost întotdeauna o persoană prozaică, cu picioarele pe pămînt[1]. Şi totuşi aceşti tovarăşi de joacă din copilăria mea erau tot ce poate fi mai real. Dar experiențele pe care le-am avut cînd eram mic, şi care îmi sînt foarte dragi, mi se par acum departe. M-am depărtat mult de ele. Îmi spun că erau doar etape în dezvoltarea mea. Poate, dacă aş fi fost mai atent, astăzi lucrurile ar fi altfel.

Nu ştiu cum trebuie să vă spun ca să fac lucrurile bine şi dacă ceea ce vă povestesc poate fi valabil – şi dacă pot să vă descriu exact ceea ce se petrecea în aceste experiențe din prima copilărie, cînd mă jucam cu acei tovarăşi nevăzuți; căci, într-adevăr, n-am încercat niciodată pînă

[1] E adevărat că, în stare trează, dragul de Edgar era un bunic cumsecade şi aşezat, burghez sadea. Cînd era adormit, era altceva: vorbea cu un glas ciudat, folosea cuvinte savante, pe care nu le cunoştea cînd era treaz, vorbea pe un ton diferit de starea trează şi uneori chiar răspundea unor personaje nevăzute (cum povesteşte în texul pe care-l veți citi). Starea lui de "transă în somn" era adeseori însoțită de manifestări impresionante pentru cei prezenți.

acum să vorbesc sau să scriu despre ei – doar, foarte vag, atunci cînd am făcut un rezumat global al vieţii mele. Deci, dacă scrisoarea mea vi se pare incoerentă sau lipsită de logică, aflaţi că-i numai pentru că încerc la maturitate – şi în toate facultăţile mintale, să sperăm! – să descriu ceva, rămînînd în limitele rezonabilului...

Cu excepţia poveştilor lui Grimm sau Andersen, n-am citit vreodată mărturii ale altor persoane în această privinţă. Deşi am purtat corespondenţă cu Sir Arthur Conan Doyle şi am una sau două din cărţile sale, nu am citit-o încă pe aceea de care vorbiţi. Mi-ar plăcea să o citesc şi-l voi ruga pe fiul meu, dacă poate, s-o caute la biblioteca din Norfolk.

Deci să ne întoarcem la experienţele mele, cel puţin la unele dinte ele. Nu ştiu cînd a început totul. Prima dată, mi se pare, aveam cam 18 sau 20 de luni. Aveam o căsuţă unde să mă joc, în spatele unei grădini vechi, şi era plin de caprifoi şi alte flori. În anotimpul acela grădina era împînzită de trestii care creşteau foarte înalte, îmi amintesc de ele. Făcusem un cuib peste trestii; un prieten invizibil fusese cel care mă ajutase să fac mănunchiuri de trestie şi să le leg în snopuri, ca să fac un adăpost. Cînd era vreme frumoasă, mă duceam să mă joc acolo. După-amiaza, mama cobora în grădină să mă cheme. Micul meu prieten (care mi se părea că este de înălţimea mea) era acolo cu mine. Niciodată nu m-am gîndit că putea fi „ireal" sau că nu era unul din copiii vecinilor. Numai cînd m-a întrebat mama cum îl cheamă pe acel prieten, m-am dus să-l întreb cum se numeşte. Atunci a dispărut. Un timp, mama a fost tulburată de acest lucru şi mi-a pus mereu întrebări. Îmi amintesc că am plîns pentru că, de mai multe ori, a venit să mă spioneze – ceea ce-l făcea pe prietenul meu să dispară de fiecare dată.

Cam peste un an sau un an şi jumătate, schimbare mare: n-am mai avut un singur prieten, ci mai mulţi. Ne mutaserăm în altă parte, tot la ţară, şi acolo aveam două terenuri de joacă preferate, unde să zburd cu aceşti prieteni invizibili. Unul din locuri – cu totul aparte! – era un vechi cimitir unde creşteau cedri înalţi. Unul dintre ei avea crengile pînă aproape de pămînt şi, sub acest copac, mi-am făcut un adăpost. Era vizuina în care, cu ajutorul acelor prieteni mititei, îmi adunam comorile – bucăţi de sticlă colorată, frunze multicolore şi alte lucruri frumoase din Natură. Dar ceea ce mă deranja este că nu ştiam niciodată

de unde apăreau: imediat ce se apropia unul din membrii familiei mele, o luau din loc!

Cealaltă vizuină a mea era o căpiță veche de fîn, din vîrful căreia îmi dădeam drumul la vale. Era peste drumul mare la marginea căruia locuiam, în fața casei. Amintirea mea cea mai grozavă, şi este cu siguranță aceea care a tulburat-o cel mai mult pe mama, a fost atunci cînd, privind pe fereastră, a văzut mai mulți copii dîndu-şi drumul de pe căpiță, împreună cu mine! Bineînțeles că aveam o mică ascunzătoare sub fîn, un loc în care ne aşezam adeseori ca să discutăm serios probleme importante pe care le ai la trei sau patru ani. Deci, uitîndu-se pe fereastră, mama m-a chemat să mă întrebe cine erau copiii care se jucau cu mine. Atunci mi-am dat seama că nu le ştiam numele. Şi o să mă întrebați cum erau îmbrăcați. Păi, erau băieței şi fetițe. Sînt incapabil să vă descriu în detaliu hainele lor, silueta, chipul. Nici măcar nu mă gîndeam că erau altfel decît mine (şi erau oare?). Singura deosebire era că puteau să apară sau să dispară după voie.

O dată, doar o singură dată, privind pe fereastră, am văzut zîne care mă chemau afară, să mă joc cu ele. De data aceea mama le-a văzut foarte bine, dar nu m-a oprit să ies la ele. Ceea ce s-a repetat un anotimp întreg, adică o vară întreagă.

Cîțiva ani mai tîrziu – trebuie că aveam atunci şase sau şapte ani – locuiam într-o pădurice. Acolo am învățat să vorbesc cu copacii sau mai degrabă, se pare, ei vorbeau cu mine. Eram sigur că oricine putea auzi vocile care păreau că pot ieşi dintr-un copac. Era suficient să-ți alegi unul (un copac viu, nu unul mort!) să stai în fața lui cincisprezece sau douăzeci de minute în fiecare zi la aceeaşi oră, timp de douăzeci de zile. Şi, după experiența mea, funcționa! Alegeam un copac foarte frumos şi mă jucam în jurul lui cu prietenii, cei care veneau să mi se alăture (care în vremea aceea mi se păreau mult mai mici decît mine). Construiam o căbănuță minunată, cu ramuri de sequoia, de alun, de corn sau de gherghin. Foloseam şi violete, cale sălbatice şi toate felurile de muşchi care păreau să iubească în mod deosebit acest colțişor, unde mă întîlneam cu prietenii mei ca să stăm la sfat. Prietenii mei erau micii elfi ai copacilor. O făceam des? Nu ştiu. Am petrecut mai mulți ani în acel loc.

Acolo am început să citesc Biblia pentru prima dată, de la un cap la altul, acolo am învățat să mă rog, acolo am avut multe viziuni şi experienţe spirituale. Şi am văzut nu numai elfi, dar şi personaje care mi-au părut a aparţine lumii celor vechi, mai ales cei despre care vorbeşte Geneza. În acea ascunzătoare, nu eram niciodată deranjat de cineva din exterior. Acolo am citit prima scrisoare de dragoste, de la o fetiţă. Acolo m-am refugiat ca să mă rog atunci cînd a murit bunica – ea, pe care o iubeam atît şi care jucase un rol atît de important în copilăria mea.

Să descriu elfii din copaci, zînele din păduri sau ceea ce mi se părea a fi îngeri, prezenţe, în frumuseţea şi minunile care le însoţeau, n-aş putea să o fac, mi s-ar părea un sacrilegiu. Acestea sînt experienţe care au fost esenţiale pentru mine – şi aşa rămîn mereu.

Ele au un caracter prea sacru ca să pot vorbi de ele. Este ca primul sărut şi restul...! De ce fac această comparaţie? Pentru că există, bineînţeles, manifestări fizice care însoţesc aceste manifestări ale tuturor energiilor invizibile în mijlocul cărora existăm. Şi în ciuda tuturor acestora, ne închidem ochii şi urechile, refuzăm să ascultăm muzica sferelor celeste[1]. Iată de ce sîntem incapabili să auzim aceste voci, să vedem aceste forme care prind contur sub ochii noştri! Totuşi, toate acestea sînt făcute pentru a ne da forţă, zi de zi!

Bineînţeles că veţi dori să-mi puneţi alte întrebări, de exemplu „Ce jocuri jucaţi?"

Erau diverse jocuri: sub copacul din cimitir sau în grădină sau în fîn, jocurile nu erau aceleaşi. Mi se pare că jocurile erau adaptate punctelor mele de interes din acest moment şi nevoilor dezvoltării mele. Dacă v-aş spune că prietenii mei plantau flori, alegeau hăţişul sau colţişorul bine ascuns în care îmi făceam o vizuină – n-ar ajuta prea mult. Toate acestea mă ajutau să văd frumuseţea lor, mi se vorbea despre această frumuseţe.

Acolo am învăţat să citesc pentru prima oară. Se poate ca acele prezenţe să mă fi învăţat pentru prima oară să interpretez ceea ce

[1] Cf. *Edgar Cayce, vindecarea prin muzică,* capitolul despre muzica sferelor

numim „cartea cea buna“[1]. Nu cred că, povestindu-vă aceasta, îmi forțez imaginația, nu.

Ne jucam ca toți copiii: de-a îndrăgostiții, de-a mama şi tata, de-a frații şi surorile, de-a hoții şi vardiştii, ne jucam de-a enoriaşii şi predicatori!... Ne jucam de-a tot ceea ce vedeam în jurul nostru.

Acum nu mai am nici una din aceste viziuni sau le am greu şi foarte rar.

Se pare că odată, cînd dădeam o lectură pentru căutătorii de terenuri petrolifere[2], am vorbit încontinuu de acele experiențe cu spiritele Naturii (cînd de fapt întrebarea pusă privea căutarea nu ştiu cărui mineral sau teren petrolifer, în ținutul copilăriei mele; căci, deşi am locuit în locuri diferite, diversele noastre case n-au fost niciodată situate la o distanță mai mare de un kilometru una de alta!).

Pe scurt; în cursul acestei şedințe, cele două secretare cărora le revenea stenografierea lecturii au fost, se pare, îngrozite: erau ca parazitate de o prezență care le împiedica să facă cea mai mică mişcare, nu mai puteau decît să zîmbească sau să plîngă de bucurie. Şi, de cum am început să cobor în inconştient, se pare că am început să vorbesc cu o mulțime de oameni – dar nu se auzea decît vocea mea!

Persoana care conducea lectura atunci a pus multe întrebări. Dar nu se obținea decît un singur lucru: amintirile de altădată ale zilelor pe care le petreceam împreună, eu şi spiritele Naturii – şi nostalgia lor de a mă regăsi cît mai repede cu putință, pentru a continua ceea ce făceam cu atîta bucurie pe atunci.

Cele şapte persoane care asistau la această lectură mi-au povestit că acea conversație neobişnuită a durat aproape trei ore şi, cînd m-am

---

[1] Biblia, care era de altfel, în epoca copilăriei lui Cayce, la sfîrşitul secolului al XIX-lea, singura lectură a celor din "Bible Belt" (state americane din sud, profund protestante, n. tr.), mediu căruia îi aparținea familia Cayce. Ceea ce explică abundența citatelor biblice din textele cayciene. Sînt obligată să intervin puțin căci altfel cititorii mei catolici şi latini ar sfîrşi prin a face alergie la "bibliomania" protestanților din Lumea Nouă!

[2] Este vorba probabil de lectura 1265, din care dau aici un scurt extras: „Domnule Cayce, pot face apel la un medium cu care să mă sfătuiesc în căutarea de terenuri petrolifere pe care o întreprind?“ – „Să credeți mai degrabă în vocile pe care le auziți în urechea interioară. Aceste voci vor veni singure: ele aparțin unor ființe care se activează în jurul dumneavoastră, adică spiriduşii!“ (Lectura 1265-2)

trezit în fine, erau atît de impresionate, că abia îndrăzneau să se apropie de mine! Persoana care stătea cel mai aproape de mine a fost atît de îngrozită încît n-a mai vrut să doarmă în aceeaşi cameră cu mine în noaptea aceea[1].

Dar ca întotdeauna în aceste cazuri, superbul nostru materialism găseşte întotdeauna o explicaţie, spunînd că este numai un efect al imaginaţiei...

N-aş putea să afirm că ştiu sau că înţeleg în totalitate ce înseamnă toate acestea. Cum v-am spus deja, toate aceste manifestări trebuie că vin de la această Energie Divină pe care o numim Dumnezeu. Toate formele de viaţă vizibilă şi invizibilă emană din această Sursă unică din care îşi trag esenţa. El ne va aduna, cum spunea Învăţătorul Iisus: "Am vrut de atîtea ori să vă adun, ca o cloşcă adunînd puişorii sub aripă, dar n-aţi vrut". Sîntem orgolioşi ca nişte cocoşi, vrem să rămînem fiecare în colţul nostru!

În fine, sper că aceste cîteva amintiri pe care vi le trimit vă vor fi utile. Este doar experienţa mea personală, nu oblig pe nimeni să mă creadă. Nu poţi trăi o experienţă în locul altcuiva.

Poţi doar să constaţi efectele asupra comportamentului persoanei care a trăit-o. Şi după aceea, vedeţi care sînt principiile după care îşi modelează viaţa. (Lectura 464-12, supliment, 31 ianuarie 1933)

În cursul tuturor acestor ani de adolescenţă şi în viaţa de adult, Edgar a fost lipsit de bucuria revederii micilor prieteni nevăzuţi, dar cu puţin înainte de moartea sa, au venit să i se arate din nou, lucru pe care el l-a interpretat drept un anunţ al plecării sale apropiate. A murit la Virginia Beach, pe 13 ianuarie 1944, la ora şapte seara, în momentul cînd soarele apunea. Atunci s-a întîmplat ceva neobişnuit:

„La Virginia Beach, la Norfolk şi în tot lungul coastei, se mai vorbeşte şi acum cu stupefacţie despre fenomenul care a însoţit acel admirabil apus de soare. Brusc, o rază de foc roşu-aprins s-a ridicat ca

[1] Este vorba fie de soţia lui Cayce, Gertrude, fie de fiul său, Hugh Lynn cărora Edgar le încredinţa conducerea şedinţei de lectură (adică de transă "mediumnică sub o aparenţă de somn). El nu mai voia să se lase pe mîna altcuiva, după o experienţă îngrozitoare cu medici care-l tulburaseră cînd era adormit, în transă (cf. volumul I).

un obelisc, ţîşnind din discul soarelui. Aproape că a atins zenitul şi a rămas ca un monument de lumină în cer, pînă aproape de căderea nopţi!" (Joseph Miliard, *L'Homme du mystere, Edgar Cayce* / Omul misterului, Edgar Cayce – a apărut în versiune română la Ed. Rotary, Bucureşti, 1992, n. tr.)

3. Spirite ale Naturii, mai sînteţi aici?

Am alungat Nimfele...

Cînd îi studiam neobosită pe poeţii latini, versurile lor erau pline de aceste divinităţi campestre: Nimfe, Satiri, Fauni etc., care erau clasificate cu eticheta „Mitologie: alegorii poetice". Altfel spus, orice, vorbe în vînt. Or Cayce, în lectura de mai jos, luînd partea Nimfelor, le acordă dreptul la existenţă:

În Oraşul celor şapte coline[1] (...), entitatea era păstoriţă şi îşi păzea caprele într-un sat roman. Cu corp frumos, glas cristalin, se bucura de viziuni foarte exacte. Cunoştea mesajul lui Petru, al lui Pavel şi al discipolilor doar de la trecători (...). Pe nume Sylvia, entitatea urma aceste învăţături, dar păstrîndu-şi echilibrul. În acea şedere (pe Pămînt) entitatea ştia foarte bine să cînte la fluier cîmpenesc şi la flaut.

Iată de ce entitatea ar fi putut astăzi să fie de profesie muziciană, flautistă sau clarinetistă sau să cînte la oricare alt instrument derivat din fluierul de trestie, care ar evoca pădurile adînci şi vîlcelele, marile spaţii, dansul Nimfelor şi ai divinităţilor (celorlalte). Ea se minuna atunci de mîngîierea soarelui care răsărea deasupra colinei, de salturile mieilor şi caprelor pe cărările abrupte şi de toate acele splendori ale Pămîntului, care cîntă slava creaţiilor Spiritului lui Dumnezeu Unul şi acţiunea Sa asupra lumii. Căci viaţa şi visele entităţii din acel timp erau cadrul darurilor şi activităţii sale. Şi aceea a fost perioada cînd a cunoscut cea mai mare dezvoltare. (Lectura 683-j)

Cine mai ştie astăzi de Nimfe? Grecii şi latinii, care au vorbit atîta despre ele, credeau în ele pentru că le vedeau. Prezenţa Nimfelor învăluia lumea rurală într-o lumină caldă şi misterioasă, pe care o

[1] Roma. Am tradus deja un fragment din această lectură 683-1, în *Edgar Cayce, guérir par la rnusique, p. 24*

puteau simți sufletele spirituale. „Nimfele”, spune excelentul meu dicționar Bouillet, „erau zeițele apelor, mai ales ale apelor dulci. Distingem între ele Naiade, Nereide, Oceanide (maritime, acestea)... Numele de Nimfe a fost apoi extins la un mare număr de divinități secundare ca Oreadele (nimfele munților şi satelor Dianei), Driadele (nimfele codrilor şi copacilor în general, dar mai ales ale stejarilor: ele dansau în jurul copacilor încredințați pazei lor, iar trunchiurile acestora le serveau de ascunziş), Napeele (nimfe al munților, văilor, codrilor, crîngurilor şi păşunilor). Nimfele nu erau considerate nemuritoare, ci trăind mai multe mii de ani; erau reprezentate întotdeauna tinere şi frumoase, goale sau pe jumătate goale, întinse lîngă apele pe care le revărsau din urna lor sau dansînd lîngă satiri. Li se oferea miere, lapte, fructe, ulei, uneori capre.

Cei vechi credeau în ele, astfel că le construiau temple sau chiar le rezervau în casă un colț cu apă, împodobit cu statui, vase, bazine şi fîntîni. Acesta era Nimfeul, consacrat Nimfelor. De cele mai multe ori era o grotă naturală sau artificială. Obiceiul Nimfelor”, spune dicționarul meu Bouillet – din 1880! – „este încă destul de comun în Italia”.

În Gallia antică, nimfele erau ținute de asemenea la mare cinste. Pentru gali:

„Zeițele erau nenumărate şi ele exercitau o acțiune de protecție zilnică. Era cîte una în fiecare fîntînă, în fiecare piatră care forma un adăpost, în fiecare copac... Pămîntul, apele şi pădurile erau însufleţite, pentru gali, de o misterioasă viață divină. Erau pretutindeni spirite ascunse, pretutindeni erau genii (...).

Druizii au ştiut că dincolo de manifestările Naturii se ascundeau prezențe; şi că, dincolo de aceste prezențe, erau esențele Lumii (...).

Druizii făcuseră un pact de alianță cu pădurile. Acesta corespundea atunci unei realități, pentru că pădurile erau vii. Ceea ce la noi este superstiție şi legendă era un adevăr, în urmă cu trei mii de ani. Spiritele copacilor, geniile Naturii existau atunci cînd corpurile lor terestre nu fuseseră mutilate...”Aceste rînduri profetice au fost scrise între cele două războaie mondiale. Ce ar spune autorul astăzi, cînd distrugerea sistematică a pădurilor pune în pericol echilibrul planetei înseşi?

"Acum, ele (aceste spirite) nu se mai lasă zărite de creaturile cu două picioare, care le ucid cu plăcere. Ele ştiu că şi cea mai inocentă fiică de om nu se va gîndi, ducîndu-se în locurile unde trăiesc, decît să smulgă ceea ce ele au creat cu dragoste şi care este iubirea lor, florile.

În vremea cînd pădurile erau liniştite şi cînd vegetaţia se dezvolta liber, chintesenţa vie a copacilor se materializa şi putea deveni vizibilă pentru anumiţi oameni ajunşi la clarvederea lumii mai subtile care ne înconjoară. Toţi oamenii primitivi vorbesc de aceste creaturi timide, fugitive, binevoitoare, care sînt spiritele Naturii, şi toţi le atribuie aceleaşi calităţi şi aceleaşi defecte (...). Nimfele, driadele sau zînele sînt aceleaşi fiinţe, dar ne-am obişnuit să le considerăm pur mitologice".

Am extras aceste rînduri dintr-o minunată carte a lui Maurice Magre, *La Clé des choses* cachées / Cheia lucrurilor ascunse, care ar merita să fie citată în întregime... El se alătură dorinţelor lui Cayce privind aceste prezenţe care se joacă în Natură şi lecturii 683-1, unde tînăra Sylvia îşi amintea de *vîlcele şi păduri adînci, de marile spaţii, de dansul Nimfelor şi de (alte) divinităţi* („the *sylvan dells, the great outdoors, the dance of the nymphs and the* gods", spune Cayce în text). Trebuie remarcat că Cayce, atît adormit în transă (în lectura 683-1) cît şi treaz (în scrisoarea către doamna 464), este de acord cu existenţa spiritelor Naturii, pe care el le descrie ca dansînd şi jucîndu-se.

Războiul copacilor

Cum am pierdut noi contactul cu lumea aceasta fermecată? Maurice Magre spune versiunea sa:

„Altădată, această existenţă *(a spiritelor Naturii* nu năştea îndoială în nimeni. Biserica creştină, în primul său efort de a converti lumea, s-a ciocnit de divinităţile Naturii, care erau pretutindeni, sub copacii tuturor pădurilor, în albastrul tuturor izvoarelor. Nu s-a gîndit atunci să le nege existenţa, pentru că era imposibil. Dacă ar fi existat oameni cultivaţi ca să nu creadă în spiritele Naturii, ea s-ar fi sprijinit pe opinia lor. Dar ei nu existau şi a fost obligată să declare că toate divinităţile copacilor şi apelor erau demoni animaţi de forţa diabolică." (Ibid., p. 58)

Şi iată de ce spune Cayce:

Entitatea Sylvia urma aceste învăţături, dar păstrîndu-şi echilibrul.

Aceste *învăţături ale* lui Petru, P*avel şi ale discipolilor erau* bineînţeles acelea ale lui Christos. Şi păstorița inocentă nu se gîndea nici o clipă că *Nimfele şi alte divinităţi* ar putea fi condamnate de cuvîntul Său. Dacă apostolii Petru, Pavel şi ceilalţi i-ar fi spus că Christos respingea spiritele Naturii, cum ar fi putut ea *să-şi păstreze echilibrul?*

În realitate, spiritele Naturii se supun instrucţiunilor divine. Aşa cum îi spune Pann lui R. Ogilvie Crombie, în *Grădinile din Findhorn*[1]*:* „Sînt servitorul Dumnezeului Atotputernic". Ciclul de revelaţii al grupului din Findhorn, Scoţia, despre care voi vorbi mai tîrziu, redă spiritelor Naturii locul lor în planul divin. Întru totul de acord cu Cayce, atît treaz cît şi adormit, ei (cei din Findhorn) nu opun creştinismului *Nimfele şi alte divinităţi.*

Cred că lupta dusă în Gallia de Biserica primitivă împotriva Spiritelor Naturii a fost o chestiune politică. Era vorba de înlocuirea druizilor şi înlăturarea lor. Conflictul trebuie că a fost la fel de violent ca acela pe care l-am văzut între discipolii lui Christos şi vechea ierarhie evreiască.

„Druizii, mai spune Maurice Magre, trăiau sub bolta copacilor, în locuinţe uşoare, cărora un singur anotimp le putea şterge urmele. În păduri îşi ţineau colegiile (...). Marile păduri galice erau aliatele lor; din ele îşi trăgeau ei forţa. Regula esenţială a druizilor era să nu distrugă nimic din ceea ce e viu, regulă pe care o aveau şi pitagoreicii, esenienii, toate marile confrerii ale înţelepţilor antici (...). Druizii comunicau cu marile forţe vegetale din păduri (...), ei erau agenţii de legătură între păduri şi oameni (...). Druizii dădeau galilor simpli lecţia de viaţă a pădurilor. Ei îşi modelau sufletele după bucuria exprimării copacilor.

Căldura cu care vorbeşte Maurice Magre de pădurile noastre merită să fie subliniată într-un timp cînd „Gallia împădurită" dispare încet-încet sub beton. Betonul înseamnă doar peisaj cenuşiu şi tristeţe, pe cînd Natura este bucurie:

[1] Ed. du Souffle d'Or. Este una din cărţile cele mai importante ale generaţiei noastre...

„Legendele vorbesc întotdeauna de dansurile zînelor pădurii sau ale piticilor Pămîntului; toţi acei cărora li s-a îngăduit să vadă Spiritele Naturii spun că ele au o fire veselă. Natura îşi desăvîrşeşte opera în bucurie şi această bucurie predomină pe măsură ce conştiinţa se dezvoltă în regnurile superioare. Germinările şi înfloririle sînt opere de bucurie. Pătrunderea rădăcinii, urcarea sevelor, creşterea frunzelor sînt simţite afectiv de sufletul copacului ca o dilatare a fericirii şi această fericire are o virtute de comunicare; ea se poate transmite omului dacă el poate găsi un punct de contact între fericirea vegetală şi propria lui inimă". (Ibidem, p. 51).

Cum spunea Cayce: *Totuşi, totul este făcut să vă dea forţă* zi de zi. (Scrisoare către doamna 464, menţionată anterior). Şi „paradisul verde al iubirilor copilăriei" este de neuitat prin acel acord spontan al copiilor cu bucuria Naturii. Altădată, iubirea dintre un bărbat şi o femeie era simţită ca un ecou al acestei bucurii: de aceea îşi ofereau îndrăgostiţii flori, fructe, animale. Tendinţa culminează cu „pastoralele" secolului al XVIII-lea, unde sînt cîntaţi păstorii şi păstoriţele care se iubesc pe pajişti înflorite. De altfel, a face curte se mai spunea şi "a număra floricele" şi toată literatura erotică din secolul al XVIII-lea îşi lua vocabularul din regnul vegetal şi animal... Era totuşi mai stimulator decît iubirea într-un cadru de beton, de oţel şi violenţă. În fine. să ne întoarcem la Maurice Magre, care arată că vînătoarea de vrăjitoare" a fost mai întîi un război împotriva copacilor şi împotriva locuitorilor lor, spiritele Naturii.

„Ca şi galii care purtau plete, avînd ochii de culoarea rîului, pămîntul care i-a născut era acoperit de păduri dese, întretăiat de firele azurii ale apelor (...). Gallia era împărăţia plantelor, iar rasa umană era supusă copacilor. Acelor copaci puternici, milenari, renăscînd neîncetat din substanţa trupurilor lor, oamenii le închinau un cult. Viaţa li se trăgea din acei zei binevoitori; comunicau cu sufletele lor materializate; îşi construiau oraşele după exemplul cetăţilor uriaşe pe care le formau pădurile; erau tributari regilor vegetali (...)".

Dar această stare de fericire era prea frumoasă ca să dureze. Într-o zi, au sosit cotropitorii, adică legiunile romane, care îşi propuneau să aducă „civilizaţia" acelor „barbari":

„Odată cu invazia romană, a început în Gallia războiul oamenilor împotriva copacilor (...). Pe vremea druizilor, pădurile se continuau neîntrerupt din Irlanda pînă la Canalul Mînecii (...). Coastele Mediteranei, de la Nisa pînă la Saint-Raphael, erau acoperite de o pădure de frasini, de nepătruns. Această pădure a rezistat încă vreo cîteva sute de ani, pentru că o vedem în secolul al X-lea slujind de fortăreață împotriva invaziilor, datorită desimii sale.

„(...) Cînd acosta la Marssilia, romanul intra în țara noastră şi, înaintînd spre nord, întîlnea păduri din ce în ce mai dese, din ce în ce mai întinse."

Şi iată un episod puțin cunoscut al supunerii galilor, o catastrofă ecologică, despre care cărțile noastre de istorie nu vorbesc niciodată:

„Una dintre pădurile situate în împrejurimile Marsiliei, despre care spune Lucan[1] (...) că, atunci cînd Cezar le-a ordonat legionarilor să-i taie copacii, aceştia au refuzat, impresionați de maiestatea pe care o degajau. Cezar, ateul, a fost obligat să apuce o bardă şi să dea prima lovitură, ca să le arate că nu trebuie să se teamă de vreo răzbunare cumplită. Probabil că a simțit, făcînd acest gest, că atacă un dușman la fel de redutabil ca şi cavalerii lui Vercingetorix. Atunci a început exterminarea copacilor. Pădurile au fost trecute prin foc şi sabie (...). Galii au ajutat la distrugerea imenselor locuințe forestiere ale zeilor lor. Din ținutul heduenilor la capătul Mosellei, pînă în ținutul Aquitaniei de-a lungul Pirineilor, au ars două focuri... marile păduri galice fuseseră lovite de moarte... Pierzîndu-şi pădurile, Gallia despuiată avea să-şi schimbe sufletul... După aceea a avut loc, spun istoricii francezi – uneori cu tristețe -, înfrîngerea lui Vercingetorix la Alesia... dar nimeni nu s-a gîndit să asocieze înfrîngerea oamenilor cu înfrîngerea copacilor" (Ibid., p. 4 şi următoarele).

[1] Autor latin care a povestit războiul civil de la Roma, între Cezar şi dușmanul său, Pompei, în *Pharsalia.* A murit în anul 65 d.C., la Roma.

„Fiecare copac are un suflet, spune Jean Prieur. Exista pe lîngă fiecare sat un 'copac al zînelor', pe care tinerele fete îl împodobeau cu coroniţe şi-l înconjurau în hore – îţi aminteşti de el, Ioana?"[1]

Într-adevăr, Ioana d'Arc va declara ea însăşi judecătorilor săi, în cursul procesului, că:

„Lîngă Domrémy, există un copac: i se spune copacul Doamnelor sau Copacul Zînelor, uneori. În apropiere, este un izvor. Am auzit că bolnavii se duc să bea apă de acolo ca să se facă sănătoşi. Asta am văzut-o chiar eu. Dar dacă se vindecau' sau nu, n-aş putea spune! Am mai auzit povestindu-se că bolnavii, cînd se pot ridica, ies să se plimbe pe lîngă copac.

Şi este un copac înalt, numit Fa, (...) unde mă duceam uneori împreună cu alte fete şi făceam ghirlande pentru statuia Maicii Domnului din Domrémy. Bătrînii povesteau – nu cei din vremea mea că Zînele veneau acolo să ţină sfat. Am auzit-o pe Jeanne Aubry, care este soţia primarului şi mi-este naşă mie, care vă vorbesc, am auzit-o povestind că văzuse Zînele acolo. Dar nu ştiu dacă este adevărat sau nu. Niciodată n-am văzut Zînele lîngă Copac, ca să ştiu; dacă le-am văzut în altă parte, apoi despre asta, pe legea mea, habar n-am!"[2]

Judecătorul care o interoga pe Ioana nu discută: fără nici un comentariu, trece la altă întrebare. Nimeni nu-i va reproşa Ioanei credinţa în zîne (este vizibil că le acceptă, apărîndu-se totuşi puţin!).

Ioana D'Arc apare în lecturile lui Edgar Cayce, unde beneficiază de o analiză întinsă (cf. vol. I, II ale prezentei lucrări). Cayce subliniază acolo contextul mistic şi excepţionalul nivel psi al mediilor frecventate de Ioana D'Arc în epoca sa. Textul de mai sus este interesant prin apropierea dintre „*Copacul Zînelor"* şi izvorul care vindecă: Nimfele greceşti au devenit la noi Zîne, dar sînt aceleaşi entităţi binevoitoare.

---

[1] În *Les Symboles universels* / Simbolurile universale (la Fernand Lanore). J. Prieur a scris cîteva cărţi minunate, ca *L'Âme des animaux* / Sufletul animalelor (R. Laffont), *Les Témoins de l'Invisible* / Martorii Invizibilului şi *Les Morts ont donne signe de vie* / Morţii au dat semn de viaţă (Livre de Poche),

[2] *Les Procés de Jeanne d'Arc*/ Procesele Ioanei D'Arc, *L'Histoire en appel* / Istoria la apel, Ed. Denoel, audierea de sîmbătă, 24 februarie 1431).

În continuarea declarațiilor sale, Ioana mai spune: „Nu știu dacă de la vîrsta rațiunii am dansat lîngă copac; este foarte posibil să fi dansat acolo cu alte fete; mai mult m-am jucat decît am dansat”.

Ca şi Edgar Cayce, Ioana nu găseşte cuvinte pentru a spune ce jocuri pot fi jucate cu o zînă! Nici eu însămi, care am trăit această experiență, nu o pot povesti: un val de uitare a acoperit-o la vîrsta adultă. Amintirile se estompează – totuşi, ştim că sînt acolo şi că le vom regăsi într-o zi. Ioana continuă:

„Mai există o pădure numită Bois-Chenu; se vede din uşa tatălui meu, este la o jumătate de leghe. N-am auzit niciodată că Zînele vin acolo să stea de vorbă; dar fratele meu povestea că se spune la Domrémy: „Ioana a deprins meşteşugul lîngă Copacul Zînelor”. Nu-i adevărat. I-am spus contrariul. Şi cînd am venit către rege, erau unii care întrebau dacă la noi în ținut se cunoaşte o pădure numită Bois-Chenu: pentru că de acolo, spun nişte profeții, va apărea o fată care va face minuni. Dar eu, Ioana, n-am crezut aşa ceva!” (Aceeaşi şedință).

Într-adevăr, Ioana auzise „glasurile” prima oară în grădina tatălui său – şi nu sub „Copacul Zînelor”. Dar mărturia sa lasă să se înțeleagă că oamenii din ținut auzeau uneori voci profetice sub acel copac şi în pădurea „numită Bois-Chenu”. Ioana neagă că ar fi văzut sau auzit Zîne, căci acestea au o proastă reputație în ochii Bisericii: superstiții păgîne! Cum ea se află în fața unui tribunal ecleziastic (prezidat de episcopul Cauchon), Ioana tace cînd este vorba de ceva care nu convine „liniei gîndirii corecte“ a judecătorilor săi. Ea nu va vorbi deci decît de „vocile” venind de la „Sfinte” neapărat catalogate de Roma: Sfînta Catherina şi Sfînta Margareta, pe care ea le va descrie conform hagiografiei oficiale.

Mai tîrziu, într-o altă şedință, judecătorul o va întrebă pe Ioana: „Zici că vezi; sub copac ți-au apărut Sfinta Catherina şi Sfînta Margareta?... Ştii tu, Copacul, cel despre care am vorbit deja!”

- Nu ştiu nimic, răspunde Fecioara noastră.

- Atunci, lîngă izvorul care curge în apropiere?

- Acolo, da, le-am auzit. Dar ce mi-au spus în clipa aceea nu ştiu”. Ioana va fi interogată la nesfîrşit în privința acelor voci.

Judecătorii caută să o condamne pentru vrăjitorie. Ar vrea să o facă să spună că a avut contacte cu spiritele Naturii, considerate în

unanimitate „diabolice”, de către Biserică. Cu multă iscusință, Ioana va evita capcana... ceea ce n-o scuteşte de condamnare. Căci procesul său a fost un proces politic, unde s-au înfruntat, prin ea, oameni devorați de setea de putere. Cum spunea Cayce:

Rari sînt cei pe care puterea nu-l distruge ca oameni (Lectura 3976-4 consacrată Germaniei naziste. Cayce adaugă, vorbind de Hitler: Dar acest om, cu excepția unei schimbări materiale, va supraviețui chiar şi acestui lucru! l-a supraviețuit un timp... Spre nenorocirea noastră!)

Aşa cum spune Maurice Magre în pasajele citate mai înainte, condamnarea spiritelor Naturii de către primii episcopi a fost o chestiune politică. Este şi părerea prietenului meu, Jean Prieur:

„Druizii au fost victima cuceririi romane, apoi a cuceririi creştine; pentru a le distruge puterea politică, romanii le-au distrus sacerdoțiul, iar inițiații au decăzut la rangul de ghicitori. Creştinii, care nu cunosc decît o perpetuare vulgară a druidismului, i-au calomniat aşa cum calomniaseră cultele greco-latine, cum fuseseră ei înşişi calomniați. Ceremonia culegerii vîscului de stejar a ajuns în ochii lor o demonstrație de idolatrie vulgară. De asemenea, au înfierat sub numele de „orgii” ceremoniile eleusine pe care nu le înțelegeau sau se făceau că nu le înțeleg” (Op. cit., p. 84).

„Copacii cu zîne (au fost) ultimele vestigii pe pămînt creştin ale acestor plante frumoase şi mărețe pe care le venera lumea antică care a avut marele merit de a sacraliza toată natura” (Ibid., p. 81).

Franța fermecată

Căci satele de altădată nu erau goale ca azi. Țăranul a devenit o specie pe cale de dispariție, ca vulturul, ursul şi bursucul... Nu numai că nu mai există țărani, faună sălbatică, sate, dar nu mai există „Copaci cu zîne”, nici „izvoare sfinte”. Întîlnesc uneori astfel de lucruri complet abandonate, în plimbările mele: bazinul este în general plin de cutii de Coca-Cola, sticle de material plastic, ambalaje goale, de cartuşe, lăsate de vînători... Izvorul este poluat, nu îndrăzneşti nici măcar să mai bei şi ai impresia că auzi plîngînd nimfa (sau zîna) căreia îi fusese încredințat.

Altădată, în fiecare pădurice existau elfi. La poalele fiecărui copac, se ascundea un mic gnom. Lîngă fiecare mlaştină, stătea o zînă. ţinuturile rurale erau populate de aceste entităţi misterioase, care le dădeau farmec. Erau şi monştri, ca Fiara din Gevaudan, Tarasque din Arles, Marele Baubau şi simioţii din ţinutul catalan... La lumina lunii, în poieni, puteai să vezi dansînd zînele, vîrcolacii, vrăjitoarele sabbatului – sau bîntuind fantomele! Locurile vechi, cimitirele, mormintele, locurile consacrate erau protejate de către entităţi – sau îngeri – „păzitori ai pragului". Era palpitant la ţară... se organizau întîlniri!

Dar fiţi siguri că prezenţele invizibile – cele bune ca şi cele rele – n-au dispărut toate. Iată mărturia actriţei Anne Vernon. Ea povesteşte că, într-o perioadă din viaţa sa, trăia singură în Provenţa, într-o casă izolată, de la marginea unei păduri:

„Într-o noapte, pe poteca din pădure, colina era scăldată în lumina cerului, căci era lună plină; am zărit de departe un animal care venea în salturi spre mine, cu viteză mare: „Ia te uită! pisica vine să ne plimbăm împreună", m-am gîndit. Dar nu era vorba decît de umbră, o eşarfă cenuşie şi lungă, impalpabilă ca un fum, care a încetinit ca să treacă la înălţimea cizmelor mele. Citind cartea comandantului de jandarmi Tizané, am aflat că aceste fenomene nu sînt rare la ţară. Chiar li s-au dat nume, scrie el, – „la Bigourne" sau „le Galipote"[1]

Alţi prieteni foarte apropiaţi au întîlnit şi ei acest" Galipote" – voi povesti mai departe în ce fel. Ţinutul rural este impresionant – şi mai ales noaptea. Anumite persoane sînt îngrozite de prezenţele invizibile pe care le bănuiesc (dar alţii nu văd nimic!). După părerea mea, cînd spiritele Naturii sînt alungate de beton şi gunoaie, entităţi răufăcătoare vin să le ia locul. Personal, mă tem cel mai mult pentru viitor de extratereştrii negativi – aceia despre care vorbeşte Jacques Vallée în anchetele sale. Ei mişună, de preferinţă noaptea, pe drumurile de ţară, goale (nenumărate mărturii în Brazilia, Statele Unite, Franţa...).

[1] Memoriile lui Anne Vernon, *Ieri la aceeaşi oră,* Ed. Acropole, p.213. Cît despre cărţile comandantului Tizané, le recomand călduros cititorilor mei, dacă le găsesc în librării: sînt rapoarte de poliţie foarte obiective şi foarte profesionale despre toate aceste fenomene misterioase care bîntuie la sate.

Am în față cartea[1] scrisă de Dr. Max Gilbert din Vaucottes, lîngă Yport, în Seine-Maritime, care se intitulează *Pietrele zînelor în Gallia antică.* El trece în revistă, cu răbdare, nenumărate – nenumărate! – locuri megalitice asociate zînelor; de exemplu: „Creux-és-Faies”, în Guernsey: „Roche aux Fées” la Marcilla, între Rennes şi Vannes; sau „Grotte-aux-Fães” lîngă Locminé; „Grotte-aux-Fées” la Fontvieille în Provența, între Mettray şi Saint-Antoine-du-Rocher lîngă Tours; „Maison-des-Fées” la Miré, în Anjou, la Quarré-les-Tombes, în Morvan etc. Pretutindeni în Franța, dolmenii, menhirii, cromlehii şi aleile acoperite sînt asociate spiritelor Naturii – şi întotdeauna ruinele, oricum ar fi. In această carte, Max Gilbert remarcă faptul că tradiția populară asociază pietrelor diferite entități, denumite generic „zîne”:

1. Spiritele Pămîntului, ca gnomii sau „ghibelinii”;

2. Fantomele defuncților, printre care poate exista o „Doamnă Albă”;

3. Amintirea preoteselor profetese din lumea celtă, numite „wrach” în Bretania (de acolo derivă, de exemplu, Aber-Wrach); este şi cazul zînei Viviane sau al zînei Melusine, a căror existență istorică este probabilă;

4. Au mai rămas divinități greco-latine, nimfe şi driade legate de un loc anumit;

Marile catedrale celte închinate Maicii Domnului au fost ridicate pe locuri celtice sacre, unde era slăvită „Marea Mamă” prin manifestările sale din Natură.

[1] Max Gilbert, *The Fairies* Stones *in FormerGaul,* studiu foarte detaliat şi foarte interesant. Nu se găseşte decît textul englez, la Richard Madley LTD, 6A Elthome Rd, Upper Holloway, Londra N194AG, Marea Britanie. Pe de altă parte, Societatea enciclopedică din Morbihan a publicat numeroase studii despre folclorul local, cu toate legendele şi tradițiile care asociază spiritele Naturii megaliților. Arhivele Societății enciclopedice sînt deosebit de bogate în documente despre acest subiect, la care a colaborat o serie de erudiți locali, ale căror lucrări sînt în general serioase. De peste o sută de ani, Societatea publică un buletin, întreține muzeul arheologic din Château-Gaillard şi organizează întîlniri şi expoziții (Château-Gaillard, 2, rue Noe, Vannes).

„Mama simbolizează realizarea frumuseții ideale. În contemplarea Frumuseții, fie a unei femei care merge, fie a unui copac care se înalță pe un pisc, omul atinge o stare aflată între intuiție şi înțelegere, culmea cea mai înaltă unde poate ajunge spiritul uman. Mama a fost întotdeauna reprezentată (...). Creştinii i-au spus Fecioara Maria. Însă cînd au adus cultul Fecioarei Maria în Gallia, nu era nici un gal care să n-o fi cunoscut deja. Doar că o numeau altfel, de secole. Şi cum Mama li se prezenta sub diversitatea infinită a formelor vii din Natură, ea era, pentru ei, Mamele (...). Fiecare izvor era expresia în materie a unei Mame vii; şi multe făceau vindecări miraculoase cu apele lor (...) şi atunci se venea acolo în pelerinaj".

Autorul aminteşte mai departe originea catedralei din Chartres, construită sigur pe un sanctuar al „Mamei" slăvite de gali. Cercetări arheologice recente au demonstrat că amplasamentul catedralei creştine fusese într-o epocă anterioară amplasamentul unui templu.

„Mamele (...) n-au făcut decît să-şi schimbe numele. Dar ele aud apelurile formulate cu alte silabe, de către oameni din aceeaşi rasă. Ele sînt încă ascunse sub pietrele altarelor creştine. Şi cînd un credincios murmură „Ave Maria", Onuava se înalță între lumînări şi murmură: 'Sînt aici'. „ (Maurice Magre, op. cit., p. 43)

Aceste rînduri, scrise în 1935, n-ar fi fost dezavuate de către Cayce, el care spune că Christos şi sufletul-soră (pe care îl cunoaştem astăzi ca Maria) s-au încarnat sub nume diferite în toate civilizațiile (cf. vol. 1): Aceea pe care druizii o cunoşteau ca „Marea Mamă" era un vechi chip al Mariei. Iată ce spune Henry Durville:

„Zînele sînt plasate de legendă în toate locurile unde fuseseră slăvite divinitățile vechii Gallii. Aceste sălaşuri poetice atribuite zînelor au căpătat o importanță deosebită. De acolo provin denumirile folosite: „mlaştina zînelor", „peşterile domnițelor", „insula zînelor", "puțul zînei", „muntele zînelor", „movilele zînelor", „turnul zînelor"... spune Henry Durville, care a scris o carte despre zîne. *(Les Fées /* Zînele, ed. Perthuis-Durville, 10, bd du Montparnasse, Paris XV.)

Pietrele, megaliții, ruinele sînt în general în locuri izolate şi, de aceea, convin acestor prezențe misterioase, cărora, conform tradiției, nu le place să fie deranjate. In revelațiile clarvăzătorilor din Findhorn *(Les Jardins de Findhorn,* ed. Le Souffle d'Or), spiritele Naturii şi

„devaşii” (îngerii) le vor explica lui Eileen Caddy şi lui Dorothy Mac Lean că trebuie astăzi să lăsăm în fiecare grădină, în fiecare parc, un spaţiu neumblat, unde grădinarul nu trebuie să pătrundă. Acela va fi „laboratorul” spiritelor Naturii, care nu pot lucra decît departe de prezenţele omeneşti.

„Noaptea, mai spune Durville, cînd copacii înalţi îşi aşterneau maiestuos umbra mărită de reflexele astrului de argint, zînele se adunau în locuri izolate. Adunări unde graţia şi bunătatea pactizau într-un cadru de pură frumuseţe. Era 'hora zînelor', foarte diferită de întrunirile unde orgia îşi etala excesele (...). Cei care sînt obişnuiţi să meargă la cules de bănuţi (flori de primăvară, n.tr.) întîlnesc adeseori, pe colinele acoperite cu iarbă, benzi circulare de un verde mai închis, unde vegetaţia este mai deasă şi mai înaltă cu jumătate faţă de rest. Foarte frecvent jumătăţi de cercuri, bine marcate, cu o margine netă, aceste benzi diferă în diametru şi lăţime; par trasate cu compasul şi, toamna, le înroşeşte o diademă de ciuperci şi criptogame în culori vii. O veche tradiţie ne spune că acolo şi-au încins zînele hora, vara, la lumina lunii.” (Durville, op.c., p. 84)

Aşadar, acum ştiţi... Dacă veţi ieşi devreme, dimineaţa, în inima Franţei, veţi vedea poate o „horă a zînelor”! Este imens numărul cărţilor şi autorilor care vorbesc despre ele. Toţi, bineînţeles, acoperiţi de tăcerea dispreţuitoare a Sorbonnei...

Dintre Franţa rurală, care vorbea zînelor, şi Franţa citadină, care nu mai ştie decît de „raţional”, a învins cea din urmă... Pentru totdeauna? Nu? În satele noastre pustii, spiritele Naturii se vor întoarce cîndva...

Spiritele Naturii fug de oameni

Deşi numele de „macadam” este de origine scoţiană şi Scoţia este ţara preferată a spiritelor Naturii, acestea detestă marile oraşe poluate. Iată de ce grădinile din oraş nu sînt atît de frumoase ca grădinile de la ţară: nici o plantă nu poate creşte, se pare, fără prezenţa constantă a gnomilor şi zînelor.

Spiritele Naturii fug de oameni. Le sînt ostile, pentru că le reproşează distrugerea acelei Naturi pentru construirea căreia ele au

nevoie de o viață. Dar copiii, care sînt încă fără prejudecăți, se bucură întotdeauna de favoarea lor. Şi cînd se joacă împreună, contactul se face în bucurie, cum povestea Cayce mai sus. Ca şi micul Edgar, mulți alți copii au avut şi vor avea încă acest privilegiu:

Poporul mărunt care locuieşte în văi va susține şi va călăuzi activ entitatea în anii copilăriei, cînd va ieşi afară. (Lectura 1775-1)

Din păcate, *poporul mărunt* locuieşte la țară... şi foarte puțin la oraş. Iată de ce copiii din oraşe sînt astăzi cu mult mai nervoşi, mult mai instabili, mult mai dificili. Le lipsesc aceste jocuri magice cu micii elfi, care le aduceau bucuria profundă, indispensabilă creşterii lor.

Iată încă o lectură care vorbeşte de „influența stabilizatoare" a spiritelor Naturii asupra copiilor:

Influența lui Mercur aduce acestei entități o puternică sensibilitate muzicală; mai ales o sensibilitate specială față de simfonie – care este un ecou al muzicii sferelor celeste. Căci pentru această entitate, frumusețea amurgurilor, progresia planetelor şi a Lunii sînt întotdeauna un subiect de încîntare, Toate acestea sînt mai semnificative pentru ea decît pentru majoritatea celorlalți oameni. Frumusețea Naturii în toată activitatea sa, norii, trăsnetul, fulgerele, toate vocile Naturii răspund entității; ele îi trezesc un ecou profund şi sînt pentru ea o influență stabilizatoare. De multe ori este greu de înțeles pentru cel care n-au această experiență şi pentru cei care n-au fost acceptați de aceia pentru care lucrează entitatea. (Lectura 1716-1)

Ultima frază a acestui fragment de lectură – *found favor in the grace of those whom entity serves* – desemnează entitățile invizibile, care pot aduce pacea spiritului uman, liniştind inima strînsă de teamă şi răspunzînd neliniştilor sale. Dar acest lucru nu este cu putință decît cu o singură condiție: cei care sînt interesați de spiritele Naturii trebuie mai întîi să fie acceptați de ele. Trebuie apoi să stabilească o colaborare întemeiată pe respect, căci aceste spirite pot să-i ajute într-o mie de moduri diferite (şi eficiente!). Am văzut mai sus lectura în care Cayce îl sfătuia pe un căutător de petrol să asculte sfaturile spiriduşilor. Aceştia sînt spiritele Pămîntului: ei ştiu foarte bine ce se află în adîncuri!

Primul dintre serviciile pe care le pot face aceste „spirite familiare", cum erau numite altădată, este acela de a ne informa. După

părerea lui Cayce, am făcut o mare greşeală că le-am disprețuit învățătura:

Dacă Creatorul foloseşte un gnom, o zînă, un înger sau orice altă entitate pentru a vă călăuzi evoluția, foarte bine! (...). Numai să mergeți exact în direcția pe care trebuie s-o urmați! (Lectura 338-3)

Aşa este şi calea spirituală a grupului din Findhorn, despre care am citit, trăind bucuria vieții mele! Primele mărturii primite de clarvăzătorii fondatori ai comunității, Peter şi Eilaen Caddy, Dorothy Mac dean. au fost traduse în franceză sub titlul *Les Jardins de Findhorn* / Grădinile din Findhorn.[1] Demersul lor constă în regăsirea dialogului cu spiritele Naturii, care sînt secretarii şi colaboratorii Dumnezeului Atotputernic (spre deosebire de ceea ce pretindeau mulți predicatori!).

Unul dintre prietenii din grupul Findhorn, pe nume R. Ogilvie Crombie, zis „R.O.C.", un bătrîn domn specializat de multă vreme în studiul spiritelor Naturii, povesteşte cum într-o zi a văzut un faun mititel dansînd în grădina botanică din Edinburgh, în Scoția (spațiu verde excepțional, aflat în inima unui mare oraş agitat). Iată cîteva fragmente din acest dialog extraordinar, pe care vă sfătuiesc să-l citiți *in extenso* în *Grădinile din Findhorn:*

„Micul faun dansa în jurul locului unde mă aşezasem; s-a oprit o clipă, m-a privit, apoi s-a aşezat cu picioarele încrucişate, dinaintea mea. Întruchipa „adevărul adevărat". M-am aplecat şi i-am spus:

- Salut!

Dintr-un salt a fost în picioare, înmărmurit, privindu-mă fix. – Mă poți vedea?

- Da!

- Nu te cred. Oamenii nu ne pot vedea. – Ba da, unii pot.

- Atunci, spune-mi cum arăt!

L-am descris aşa cum îl vedeam. Cu aceeaşi uluire, a început să danseze, rotindu-se în cercuri mici.

[1] Ed. le Souffle d'Or, BP 3, 05300 Barret-le-Bas. Grupul a publicat apoi o serie întreagă de cărți despre mesajele spiritelor Naturii şi Devaşilor. Cel mai remarcabil este *Le Chant des Anges* / Cîntecul îngerilor, de Dorothy Mac Lean, acelaşi editor, şi *Révélation* / Revelația, de David Spangler. Dar trebuie să citeşti tot - e o încîntare!

Într-atîta l-a interesat Roc pe micul faun încît l-a însoţit acasă, în apartament... S-a întors să se plimbe în grădina botanică, ca să-şi revadă cît mai des micul prieten, şi acest contact l-a ajutat să dea peste „cineva" mult mai important:

„Coboram Prince Street, cea mai mare arteră din Edinburgh. Cînd am dat colţul unei străzi care merge pe lîngă National Gallery, m-am oprit: era o atmosferă neobişnuită. N-am mai simţit niciodată aşa ceva (...). Atunci am realizat că nu eram singur. O siluetă mai înaltă decît mine mergea alături. Era un faun, strălucind de o putere impresionantă (...).

- Vasăzică nu-ţi este frică de mine? m-a întrebat el. – Nu!

- Aşa! Toţi oamenii se tem de mine (...). Ştii cine sînt? – Eşti marele zeu Pan, m-am trezit spunînd pe loc.

- Atunci, ar trebui să-ţi fie frică! Cuvîntul vostru „panică" vine de la frica iscată de prezenţa mea!

I-a ieşit un porumbel din gură: frică! Frica este aceea care ne închide drumul cunoaşterii; ea este, cum spune Cayce, cauza tuturor suferinţelor noastre. Dar să revenim la acest dialog extraordinar:

- Crezi în supuşii mei? reia Pan. – Da.

- Îi iubeşti?

- Da, îi iubesc.

- În acest caz, mă iubeşti? – N-am nimic împotrivă.

- MĂ IUBEŞTI? Da.

Mă privea cu un zîmbet ciudat şi cu un licăr în fundul ochilor negri, adînci şi plini de mister.

- Ştii, desigur, că sînt diavolul!? Îţi dai seama că ai spus adineaori că-l iubeşti pe diavol?

- Ba nu, nu eşti diavolul, eşti zeul codrilor şi al satelor! (...).

- Ştii totuşi bine că Biserica creştină primitivă m-a luat drept mode! pentru reprezentarea diavolului! Uită-te la copitele mele despicate, la părul de pe picioare şi la coarne!"

Într-adevăr... chestiunea e delicată! Fără a dori să acuze pe cineva:

„Biserica a condamnat toţi zeii păgîni şi spiritele Naturii, asimilîndu-i demonilor (...), reia Roc.

- Crezi că Biserica s-a înşelat?

- A făcut şi ea ce a putut, cu cele mai bune intenţii din lume. Dar (pentru mine) era o eroare. Vechii zei nu sînt toţi demoni (...).

- Atunci, nu arăt a ţap bătrîn?

- Nu! răspunde bătrînul Roc, încîntat."

Şi dialogul continuă... La sfîrşit, Pan încheie prezentîndu-se ca „servitorul Dumnezeului Atotputernic" şi afirmă că el şi supuşii lui sînt „dornici să ajute omenirea, în ciuda modului cum ne-a tratat ea şi cum abuzează de Natură. Dar, pentru aceasta, trebuie să ne creadă şi să ne ceară ajutorul."

Am citat acest pasaj doar pentru a vă incita ă citiţi restul. În ceea ce mă priveşte, am recitit de cel puţin douăzeci de ori *Grădinile din Findhorn,* de fiecare dată cu aceeaşi mare bucurie. Cînd mă gîndesc că, în sfîrşit, spiritele Naturii vor fi recunoscute, parcă m-aş simţi redată mie însămi. Aceste fiinţe pe care le-am iubit în copilărie iată că se ridică glasuri care să le justifice, să le apere, să le redea dreptul la existenţă! În sfîrşit!

Această carte minunată, care adună mesaje primite de diverşi clarvăzători pe aceeaşi temă, distinge trei feluri de interlocutori nevăzuţi:

1) Spiritele Naturii al căror rol este ă vegheze la creşterea şi înflorirea regnului vegetal. Sînt muncitorii care lucrează în bucurie şi în frumuseţe.

2) Ceea ce echipa Caddy-Mac Lean a numit „Devaşi" (cuvînt indian care se poate traduce prin „Îngeri"), răspunzători de fiecare fenomen. De exemplu, fiecare fenomen meteorologic natural – ploaie, vînt, zăpadă, furtună – este în stăpînirea unui Înger şef, răspunzător de bunul mers al lucrurilor! Tot astfel, pentru fiecare specie de fruct, legumă sau plantă, pentru fiecare specie animală şi pentru fiecare piatră, există un Înger răspunzător, căruia îi revine să vegheze la respectarea schemei divine (să nu iasă un castravete dintr-o sămînţă de floarea-soarelui, de exemplu...);

3) În fine, există mesaje de la Christos, primite de Eileen Caddy şi care sînt de o mare frumuseţe (între care cele traduse sub titlul La *Petite Voix /* Glăsciorul, Ed. Le Souffle d'Or).

Ceea ce-mi place la vechile hărţile maritime sînt Îngeraşii rotofei, care reprezintă vînturile. În Antichitatea greco-romană se credea că există o divinitate responsabilă pentru fiecare curent de aer!

Boreas era vîntul de miazănoapte, ca şi confratele său Aquilo. La miazăzi, erau Notus, Auster şi Africus; la răsărit, Eurus şi în fine la apus, Zephyrus şi Favonius. Toţi răspundeau ordinului zeului Vînturilor, Eol. El îi ţinea închişi în peşterile insulelor eoliene...

Ideea Anticilor revine acum. Iată cum încep mesajele acelor entităţi superioare sau „Devas", care guvernează schimburile bioenergetice pe planetă:

„Da, eşti menită să cooperezi la această grădină. La început, gîndeşte-te la spiritele Naturii şi la spiritele ierarhic mai înalte. Branşează-te la ele; este un demers atît de neobişnuit încît le vei stîrni interesul. Vor fi nebuni de bucurie să găsească în fine nişte membri ai rasei umane, dornici să le solicite ajutorul. Prin spirite superioare ierarhic, înţeleg spirite ca acelea ale norilor, ploii sau speciilor vegetale... Micile spirite ale Naturii se supun instrucţiunilor lor."

Iată ce explică puterea vrăjitoarelor şi a magilor, a celor care aduc ploaia – astfel de cazuri se cunosc în toate ţările, inclusiv într-a noastră! Vîntul, ploaia, zăpada nu sînt fatalităţi oarbe, hazard inexplicabil: există o gîndire care le animă, o fiinţă pe care o putem numi Înger, Deva sau Spirit superior al Naturii. Ce mai contează numele? Esenţialul este că se poate înfiripa un dialog între noi şi ei. Am găsit o lectură unde Cayce specifică existenţa acestui gen de Înger:

Această entitate (...) are puteri psi sau oculte. Pentru că a avut experienţe cu spiritul ploii, cu spiritul apusului de soare, cu cel al unui rîu, cel al unui copac, cel al unei turme sau cirezi de animale, cel al unui banc de peşti etc., entitatea va cîştiga mult continuînd (...). Pentru majoritatea oamenilor, toate acestea sînt pură imaginaţie, dar pentru entitate, din contra, sînt manifestări exterioare ale unor realităţi constructive şi creatoare (...) pe care le poate folosi! ceea ce-i va permite să stăpînească, să influenţeze, să dirijeze fenomenele.

De exemplu, cînd entitatea plantează ceva – chiar şi o nucă! – şi îşi însoţeşte gestul de cuvinte de binecuvîntare, ea poate garanta că se va

face un nuc la generaţia următoare! Entitatea, cu acest magnetism pe care-l poartă în adîncul său, poate de asemenea să-şi pună mîinile în jurul aceluiaşi trunchi şi să-i ordone să nu mai facă nuci (ceea ce va face) – chiar dacă rodea atunci! (Lectura 3657-1)

Descrierea de aici este mai mult decît ”mîna verde”. Este vorba de cineva care a avut contacte cu spiritele conducătoare ale Naturii şi care ştie să le vorbească! Astăzi e ceva rar – iar marele public crede că toate acestea *sînt pură imaginaţie,* cum spune Cayce. Dar în generaţia nepoţilor noştri, în Era Vărsătorului, va fi diferit. Mulţi oameni vor putea colabora cu spiritele vînturilor:

„În lumea nouă, îi spune îngerul lui Dorothy Mac Lean, aceste tărîmuri vor fi complet deschise oamenilor sau ar trebui ă spun mai degrabă că oamenii se vor deschide către ele! Căutaţi contactul cu glorioasele regnuri ale Naturii, punîndu-vă în această căutare toată inteligenţa şi toată simpatia. Şi aflaţi că aceste fiinţe sînt fiinţe de lumină, doritoare să ajute – dar n-au încredere în oameni, care caută tot ce este fals”.

Mai departe, îngerul va arăta cum lucrează:

„Mă dedic complet muncii mele, ştiind foarte clar ce am de făcut: trebuie să manifest cîmpuri de energie, indiferent de obstacole -şi sînt multe în lumea infestată de om! Regnul vegetal nu are nici un resentiment pentru cei pe care-i hrăneşte; însă omul ia nepăsător ceea ce i se dăruieşte, fără să mulţumească, Acest lucru nu ne place şi ne face ostili la adresa lui.” *(Grădinile din Findhorn)*

În lectura 3657-1 de mai sus, Cayce vorbea de *spiritul apusului de* soare. Or, printre interlocutorii invizibili care i s-au arătat lui Dorothy Mac Lean, se află un „Înger al Peisajului” (despre care se vorbeşte mult în cartea sa, *Le Chant des Anges* / Cîntecul îngerilor). Se pare că fiecare pasaj, fiecare regiune, fiecare loc îşi are îngerul său... Nu degeaba se vorbeşte de „spiritul locului” asupra căruia vom reveni mai ulterior.

Există şi îngeri cărora le revine să dea planetelor mişcarea de rotaţie pe orbite. Ei se ocupă şi de *muzica sferelor celeste (Edgar Cayce, Vindecarea prin muzică*) iar unii dintre ei, după Cayce, veghează asupra nopţii şi zilei noastre:

Astfel sînt cei care stăpînesc Lumina, adică Sunetul, şi cei care domnesc asupra Nopţii. (Lectura 262-56)

Cayce foloseşte cuvîntul *stăpînitor,* cel care „domneşte". Adică acela care veghează la împlinirea Legii.

Deva dioritului

„Pietrele şi stîncile voastre sînt străbătute de efluvii divine. Pămîntul ascunde în adîncuri foc şi apă, dar este în special însufleţit de o mare forţă spirituală interioară şi invizibilă, care creează şi recreează neîncetat. Această forţă este gîndire (...). Ea însufleţeşte piatra, stînca.

Există o conştiinţă în tot ceea ce trăieşte.' Mineralele au şi ele o viaţă, care este gîndirea divină creatoare, concentrată în ele. Nimic din ceea ce vine de la Dumnezeu nu poate pieri. Emoţia sa rămîne fixată în regnul mineral".

Scot aceste mesaje ale diferiţilor clarvăzători din cartea lui Jean Prieur, *Les Temoins de l'Invizible* / Martorii invizibilului (Livre de Poche). Pentru fiecare colţ de stîncă, rocă, pietricică, veghează un spirit al Naturii: vîrcolac, trol, gnom, spiriduş, ghibelin etc. Acestea sînt micile „Spirite ale Pămîntului". Şi deasupra acestora, un înger (sau deva) competent în geologie şi mai ales investit cu o funcţie mineralogică sau alta". Mi-ar place să văd Îngerul mării de Cretă (foarte parizian), Îngerul Jurasicului, care-şi încruntă fruntea cînd oamenii iau bucăţi de amonit fosil sau Deva „dioritului orbicular" (care este corsican şi-i batjocoreşte pe turiştii care-i jefuiesc cariera!). Cayce este întru totul de acord cu faptul că pietricelele numai se prefac că dorm.

Această persoană poate auzi cîntecul sau mişcările anumitor pietre (...), aşa cum alţii ascultă zile întregi cum creşte un copac. (Lectura 440-11)

Pe acest consultant Cayce îl sfătuia să meargă la muzeul de Istorie Naturală din New York şi să se oprească în faţa unui *bloc mare, de lapis* (lazuli?), pe care lecturile i-l indicaseră. Trebuia să stea în faţa lui – *ca să-l audă cîntînd!* (Lectura 440-3)

Şi mă întorc la *Memoriile* lui Dorothy Mac Lean, pe care le citam mai înainte:

„Într-o zi – spune ea – am realizat că nu am contactat niciodată un Deva al regnului mineral şi m-am hotărît să încerc (...). Spre marea mea uimire, m-am aflat în faţa uneia dintre cele mai puternice Mari Fiinţe din toată experienţă mea, care mi s-a părut cît Infinitul. Era Îngerul Cosmic al Pietrelor. Mi-a precizat că se ocupă de viaţa minerală în diversele sale etape:

Ar trebui să înţelegi că materia densă este influenţată în procesul său de formare de energiile stelelor. Tocmai frumuseţea acestei pietricele te-a adus la mine. Frumuseţea vine de la Dumnezeu, ea acţionează la toate nivelele. Conştiinţa Frumuseţii te duce la unitatea interioară (...). Cu cît vei preţui mai mult Frumuseţea, cu atît vei fi mai legată de Univers (...). Înţelegi acum că nu poţi face altfel decît să priveşti cu un imens respect cea mai mică pietricică – şi s-o adori pentru că ea este un fragment din imensitatea mea. Sîntem fericiţi, că în acest fel ai întrezărit o fărîmă din slava lui Dumnezeu. Slava lui Dumnezeu este pretutindeni, pînă în cel mai mărunt bob de nisip" (Op. cit., capitolul VII).

Zîna recoltei

„M-a luat de mînă şi m-a dus (...) pe un şes întins, acoperit de cei mai frumoşi crini albi. Şi iată că am zărit făpturi mititele şi diafane, care se mişcau în şi printre flori... Nu-mi puteam crede ochilor!

- Dar, spun eu, poveştile sînt adevărate aici? Ea a început să rîdă:
- Poveştile sînt adevărate pretutindeni!".

Şi autorul acestei relatări post-mortem, Albert Pauchard, se minunează cînd vede „pretutindeni acele făpturi mititele şi graţioase, ce păreau că se distrează". Dar „ghidul său îi spune că ele chiar lucrează la însufleţirea plantelor printre care se mişcă" (Albert Pauchard, *L'Autre Monde* / Tărîmul celălalt, Geneva, 1976, Ed. Labor et Fides).

Cei care au văzut spiritele Naturii spun, majoritatea, că ele dansează şi se joacă. Frances şi Elsie, care le-au fotografiat, R. Ogilvie Crombie, care a descris micul faun ce dansa în faţa unui copac, şi Cayce însuşi (am *văzut zîne afară, care mă chemau* să *mă joc cu ele).* El vorbeşte mereu de aceste *jocuri* de care îi este dor, de prietenii de

altădată, care doresc să-l regăsească *pentru a continua ceea ce făceau cu atîta bucurie în vremea aceea.*

Şi mesajele din Findhorn repetă acest lucru, sub toate formele: spiritele Naturii lucrează în bucurie, iar munca lor, ce pare un joc, este indispensabilă creşterii plantelor!

Primisem eu însămi, într-o zi, un mesaj de la tatăl meu (la zece ani după ce a murit), în care îmi spunea că în spaţiile invizibile, luminate de lumina christică, totul este bucurie. Spaţiile invizibile pe care le străbătea el în înaltele sfere, branşate complet la lungimea de undă divină şi avîndu-şi locul lor în planul lui Dumnezeu, evoluau în bucurie.

Astfel, aceste făpturi mititele ni se înfăţişează întotdeauna scînteind de bucurie, vioiciune, umor, frumuseţe. Toate mărturiile concordă.

„În ceea ce-i priveşte pe micii elfi, mai spune Albert Pauchard, (...) expresia pe care am reuşit să le-o disting este bucuria de a trăi!".

În grădina minunată pe care o vizitează, autorul nostru reuşeşte să întîlnească un spirit al Naturii, ierarhic superior micilor elfi, o zînă:

„Şi iată că, puţin cîte puţin, mi-am dat seama de o prezenţă şi mai eterată şi mult mai mare decît elfii cei voioşi, mai gravă, deşi strălucea de bucurie. Este însăşi conducătoarea acestei lumi fermecate, aceea care stăpîneşte forţele active. Parcă, nu ştiu cum, cuprindea totul în sine şi totuşi, cînd te uitai la ea, nu era mai înaltă decît un om (...). Se pare că rolul său este să însufleţească viaţa vegetală."

„Un Super-elf, am zice. Şi la Ea, o mare veselie, dar mai profundă. O iubire puternică emană din ea" (Op. cit., p. 131).

Iată deci o zînă, un înger feminin, „care ţine frîiele unei întregi armate de agenţi invizibili ai Mamei-Naturi, (...) agenţi cărora le revine un rol conştient în creşterea copacilor şi plantelor", mai spune Albert Pauchard. (Dar pentru că dictează unui medium ceea ce vede după moarte, spiritele Naturii sînt observate de cealaltă parte a barierei... Totuşi, descrierile sale se aseamănă grozav cu cele pe care le fac cei vii, de partea aceasta!).

În *Grădinile din Findhorn,* Îngerii (sau Devaşii) fiecărei specii vegetale cultivate în grădină vin să se prezinte rînd pe rînd. De exemplu, într-o zi, Deva verzei vine să explice cum trebuie cultivată

această plantă şi care este lecţia spirituală oferită de ea! (Tocaţi, tocaţi, va mai rămîne totuşi ceva din ea!). În altă zi, soseşte Deva plantei sîngele-voinicului, care îşi expune şi el instrucţiunile şi mesajul. Apoi, Deva spanacului porcesc... (vărul spanacului); Apoi cel al Trandafirului de Damasc etc. În final, grădinarul Peter Caddy, urmînd instrucţiunile, va vedea ieşind de sub mîinile sale verze de douăzeci de kilograme, roşii cît pepenii, spre uimirea bieţilor săteni! Findhorn, aşezare glaciară, aridă, bătută de toate vînturile apusene de pe coasta atlantică, nu rodise nicicînd aşa ceva pînă atunci (Scoţia fiind mai îndeobşte cunoscută datorită oilor, whiskyului şi vechilor castele bîntuite!).

Există o lectură a lui Cayce unde sînt evocaţi *Îngerii soiurilor de levănţică* (pentru că există mai multe specii de levănţică, presupun că trebuie un Înger specializat pentru fiecare!):

A stimulat vreodată levănţica plăcerile carnale? Ea a fost aproape întotdeauna mijlocul prin care Îngerii de lumină şi compasiune duc sufletul oamenilor într-un loc de pace şi milă. (Lectura 274-10).

Altfel spus, levănţica este „mijlocul terapeutic", adică mijlocul folosit de Îngerul cu acelaşi nume pentru alinarea oamenilor care suferă. Devaşii plantelor medicinale sînt toţi Îngeri-medici, neapărat! La Paris, pe strada Bourgogne, locuiam într-un apartament mic, din care transformasem cel puţin opt metri pătraţi din treizeci în seră. Noaptea, aveam senzaţia unor prezenţe care se strecurau printre ramuri şi grădina era permanent înflorită! Trandafirii pitici, amarilele, azaleele, lalelele erau extraordinar de zeloase ca să mă bucure. Adunam de pe trotuar, la ora cînd se lasă gunoiul, plantele pe care oamenii nu le mai doreau încă foarte frumoase uneori! Aveam impresia că voiau încă să trăiască şi mă chemau în ajutor: le adunam şi le promiteam o viaţă lungă şi fericită, la mine acasă! Puse în alte vase, udate, însorite, îşi regăseau vigoarea şi înfloreau dublu, fără să se lase vreodată rugate!

Nu pot să mă lipsesc de flori şi copaci. Măcar o plantă mică de tot, verde, chiar o buruiană... dar să fie verde! În ultimii ani am fost copleşiţi de filme de anticipaţie, care au stîrnit entuziasmul mulţimilor - ca de exemplu *Războiul stelelor:* Or, aţi remarcat în aceste filme science-fiction o caracteristică generală: absenţa totală a lumii vegetale? Pretutindeni este doar metal care urlă şi beton. Un univers

complet mineral. Oroarea absolută, prelungirea firească (dacă pot spune aşa) a stilului american de viaţă – american way of life -, care urăşte natura şi o consideră „murdară". Cînd ofeream flori celor din Virginia Beach, nu le făceau nici o plăcere: gazdele priveau buchetul cu un aer consternat, spunînd: ce să fac cu ăsta? Aduce microbi, murdăreşte apa din vază şi nu aduce bani." Şi nu vă spun ce figură făceau prietenii mei de acolo cînd mă duceam să culeg verdeţuri din pădure ca să-mi fac salată... Mulţumesc lui Dumnezeu că astăzi la Gstaad, în oberlandul Bernei, am petrecut ziua adunînd ciuperci. Ieri am găsit unele minunate, pe care le-am arătat specialiştilor: veninoase, le-a fost verdictul. Eram consternată că prădasem pădurea de pomană! Odată făcută verificarea din seara aceasta, am ascultat cu mai multă atenţie vocea spiriduşilor şi am pus mîna pe „ciuperci de ciocolată" (specialitate elveţiană!). Ne-am alintat cu lasagne ai funghi, italo-elveţiene, de neuitat. Oamenii de aici au cîte un colţişor cu ciuperci, ultrasecret, pe care nu I-ar arăta pentru nimic în lume. Doamne, sînt ca bretonii noştri, cu găurile creveţilor! Dar nu-mi pasă de ascunzători: spiriduşii îmi vor spune totul!

Regele cîrtiţelor

Bineînţeles că animalele îşi găsesc locul lor în această schemă divină. Fiecare specie animală, ca şi fiecare specie vegetală, are un Înger (sau Deva) competent.

Animalele sălbatice acţionează în colaborare cu spiritele Naturii, mari şi mici. Toate animalele noastre domestice, cînd ajung la ţară, au un comportament nebunesc: ele „se joacă" cu cineva. Cîinele meu urmăreşte cu privirea „pe cineva" sau „ceva" care merge de-a lungul unei ramuri care stă nemişcată, de altfel! Se vede bine, după limbajul gesturilor, că el comunică atunci cu un interlocutor.

Există în *Grădinile din Findhorn o* poveste grozavă cu cîrtiţele, care mi-a plăcut nemaipomenit de mult. Într-o zi, Peter Caddy îi spune lui Dorothy Mac Lean: „Fă ceva: cîrtiţele ne distrug legumele!" Şi ea intră în meditaţie ca să-l contacteze pe Deva specializat. „Concentrîndu-mă asupra unei cîrtiţe, am captat imaginea unui Mare Rege Cîrtiţă destul de înfricoşător, cu o coroană pe cap, stînd într-o

peşteră sub pământ!" Se înfiripă un dialog în care Dorothy arată conflictul dintre cîrtiţe şi grădinar şi propune o soluţie: patronul să-şi trimită subordonaţii în altă parte, la ronţăit rădăcini... Cel mai bine, grădinarii vor păstra un colţ de grădină necultivat, special pentru doamnele cîrtiţe... Nu prea amabilul personaj răspunde:

- Hmmm... Şi Dorothy se întreabă dacă a fost bine înţeleasă... Da, a fost: cîrtiţele nu se vor mai întoarce în zona culturilor, limitîndu-se de atunci înainte la „rezervaţiile" lor.

Tradiţia catolică atribuie fiecărei fiinţe umane un înger păzitor. Dacă animalele superioare au un suflet individual (şi nu doar un „suflet-grup", comun unei specii), este logic să aibă şi ele dreptul la un înger păzitor. În sublimele mesaje de la Christos, culese de Cyril Scott, se poate citi:

„Într-adevăr, animalele au un suflet. Vai, tocmai în unele din acele ţări unde este cel mai mult slăvit Numele Meu şi unde Imaginea Mea se înalţă la toate răscrucile, acolo sînt cel mai puţin cunoscute preceptele mele de milă, căci oamenii se poartă cu cruzime faţă de preaiubiţii mei fraţi necuvîntători. 'Animalele nu au suflet, pretind ei, deci nu contează cum ne purtăm cu ele!' Dar afirmaţiile lor sînt false, se bazează pe ignoranţă şi pe lipsă de înţelepciune (...).

În plus, sînt pe lume oameni cu inimă de piatră, care chinuie făpturile Mele pentru a căpăta o mai mare cunoaştere, dar aceste cunoştinţe rău dobîndite au o valoare slabă; le-ar putea cîştiga prin mijloace mai puţin crude. O, fiul Meu, este un păcat groaznic să cauţi cunoaşterea chinuind făpturile nevinovate". *(Visions du Nazaréen /* Viziunile Narazineanului, col. „L'Initié", p. 72. Condamnarea fără apel a vivisecţiei).

Deci, animalele – atît sălbatice, cît şi domestice – suferă enorm de pe urma omului. Ele trebuie să fie apreciate şi iubite, altfel deznădăjduiesc şi dispar. „Speciile pe cale de dispariţie" sînt acelea care şi-au pierdut curajul... Am citit undeva (imposibil să găsesc unde) o poveste care m-a făcut să plîng; era vorba de caii folosiţi în fundul minelor de cărbuni din secolul al XIX-lea, în Anglia. Sărmanii! nu vedeau niciodată lumina şi îşi petreceau viaţa (scurtă) trăgînd vagoanele cu minereu. Un clarvăzător englez a transmis mesaje de la o entitate care se ocupa de coborîrea în mine. Invizibilă pentru oameni,

ea era văzută de cai, cărora le aducea alinarea, ajutîndu-i să supravieţuiască. Nu ştiu dacă era o entitate umană sau angelică – în orice caz, se consacra alinării acestor nenorociţi lipsiţi de speranţă („Mi-ar plăcea să fac acest lucru după ce voi termina „excursia" terestră!" mi-a spus fiica mea, Eléonore, căreia îi citisem această poveste).

Unul din cititorii mei avea un cîine lup pe care l-a omorît un vînător. Mi-a trimis un minunat poem despre moartea acestui animal:

Tovarăş bun, prietene,
Plecat-ai în cîmpiile celeste
Unde lumina scînteiază;
Oare vei regăsi viaţa senină
Din care plecaseşi ca să mi te alături? (...)
Plecarea ta, atît de neaşteptată, mă va ajuta
Să văd mai bine în mine? (...)
Să nu te mai văd, ating, simt
Şi totuşi să trăiesc tot ca-nainte,
După ce-am pierdut o fărîmă din mine,
O fărîmă din univers?

(Guy Steibel, *Compagnon /* Prietenul, poem editat de autor, 2, rue de Berne, 67000 Strasbourg).

Cum cîinele nu vorbeşte, oamenii cred că el nu înţelege, spune într-o zi Cayce. (Lectura 552-2) În realitate, animalele se află între Îngeri şi noi, între spiritele Naturii şi noi. Au fost uitate tradiţiile creştinismului, cînd sfinţii erau reprezentaţi printr-un animal: sfîntul Roch şi cîinele său (care venea să-l hrănească la sihăstrie); sfîntul Gilles şi căprioara sa (pe care o apărase de vînători)[1], sfîntul Hubert şi cerbul său (căruia îi datora convertirea) etc.

Este inutil să încercăm să vedem Spiritele Naturii dacă nu ne-am împăcat cu regnul animal; pot fi specii pe care le iubim mai puţin – dar trebuie să ne îmblînzim inima faţă de ele.

[1] Şi nu orice vînători: regele Flavius şi curtenii săi. Sfîntul a fost rănit la o mînă şi Flavius i-a cerut scuze. S-au împrietenit iar Gilles l-a îndemnat pe Flavius să întemeieze mînăstirea Sfîntului Gilles-du-Gard, al cărei întîi stareţ a fost.

Dacă fiecare specie vegetală are o lecție spirituală de manifestat, cum au spus Devaşii la Findhorn, acest lucru este valabil şi pentru fiecare specie animală:

Căci fiecare animal, fiecare pasăre, fiecare zburătoare au fost numite după particularitatea pe care o posedă – şi care corespunde unei etape a dezvoltării Omului pe Pământ.

Viața, fie că se manifestă într-un fir de iarbă, un trandafir, un copac, un cîine, o pisică, o pasăre, un animal, ESTE o manifestare a ceea ce voi adorați sub numele de DUMNEZEU. (Lectura 1367-1)

Este o splendidă lecție de viață (pe care o dau animalele) şi care trebuie studiată: este mult de cîştigat de aici! (Lectura 294-87).

Cum spune Pierre Monnier[1]: „Dumnezeu ne-a înconjurat cu nenumărate vieți pe care le credeți mult inferioare vouă." Ceea ce seamănă cu lectura 1641-1 a lui Cayce (citat în volumul I) unde el răspunde unei persoane care-i vorbeşte de „REGNURI MINORE: ANIMAL ŞI VEGETAL":

Aceste regnuri țin de Sufletul-Conştiință universal. Fiecare suflet-entitate a fost creat adică a început, la început, cu Tatăl, Veți observa că Cayce vorbeşte în acest pasaj de sufletele entități ale regnurilor animal şi vegetal – şi el crede prin urmare că plantele şi animalele „au un suflet".

Voi încheia acest capitol cu un articol despre cîinele legat, pe care voiam să-l citez de multă vreme, apărut în 1989 în *L'Action zoophile*[2] / Acțiunea zoofilă, ziar de apărare a animalelor, animat de temerara Jeanne Gerdolle:

„Sîntem departe de *Tropicele Triste*.

Decor: frumoasele sate franceze, „inima Franței".

Apare o fermă pe fundalul Franței, în culorile bucolice ale anotimpurilor care se succed imuabile, blînde, calde, aspre.

---

[1] *Lettres de Pierre /* Scrisorile lui Petru, mesaje spirituale, trimise după moarte, de către un fiu, mamei sale. Extrag acest pasaj din *Martorii Invizibilului,* de Jean Prieur, deja citat.

[2] Organ al *Asociației zoofile şi antivivisecționiste a tinerilor* (A.Z.A.J.), 4, rue Lecomte de Nouy, 75016 Paris, tel. 46 51 65 11. Articolul este semnat Josik Vandromme. Asociația se luptă cu curaj pentru a obține oprirea experiențelor pe animale, interzicerea coridei, abolirea revoltătorului trafic de animale exotice...

O voce aspră sparge pieptul la orice apropiere: la capătul unui lanț prea scurt sau prea greu, un cîine îşi urlă nenorocirea, neînțeles de lumea aşa-zisă omenească.

Un cîine condamnat la robie pe viață, avînd drept adăpost nesigur nişte bucăți de tablă sau cîteva scînduri desperecheate, numite „bîrlog" care trebuie să-l ferească de arşița verii, de vitregiile iernii.

Acest cîine moare rareori legat, căci bunii lui stăpîni, bravii noştri fermieri francezi, îi scurtează suferințele cu o împuşcătură, cînd glasul lui sfîrşit abia se mai aude dacă se apropie cineva.

Sau, chiar mai bine, acest biet „inutil" va fi vîndut cu 30-50 de franci, unui proprietar de laborator, ca recompensă pentru serviciile sale loiale: iubitorii săi proprietari economisesc astfel un cartuş!

Bîrlogul nu va rămîne gol mult timp: un scheunat timid, plin de iubire, de teamă şi singurătate, al unui cățeluş arată că s-a făcut deja alegerea. Această chemare plină încă de milă şi iubire pentru oameni se va transforma, odată cu cruzimea timpului şi a oamenilor, în semnal de alarmă (...)

Lanțul care lasă urme pe gîtul sărmanului animal îi aminteşte inutilitatea sacrificiului impus; rolul său de „sclav-obiect pe viață" nu strică somnul țăranilor noştri, legănați de o conştiință liniştită şi de lătratul cîinelui martir."

Spiritul locurilor

Dacă există un „Înger" sau Deva menit să vegheze asupra fiecărui peisaj natural, există unul şi pentru fiecare sat, pentru fiecare casă...

Dorothy Mac Lean povesteşte că ea a avut ocazia să locuiască pe povîrnişurile muntelui Lassen, în California. Acesta este un vulcan care doarme doar cu un ochi! Îngerul său (un Deva VIP[1]) s-a prezentat astfel:

Stau în adînc şi par nevăzut – dar lucrez din greu ca să pun în mişcare deşeurile acumulate de secole, căci acum a venit timpul transmutării lor. Dar dacă ființele ca voi ar putea deveni luminoase şi

[1] *Very Important People,* cum se spune în companiile de aviație, cînd se pregăteşte covorul roşu la aterizare.

strălucitoare, cu spiritul plin de lumină, aţi putea şi voi să transmutaţi deşeurile – şi am fi uniţi într-o activitate comună. Eu lucrez cum am făcut-o dintotdeauna, dar mereu legat de o schemă de funcţionare, pe care am acceptat-o acum o veşnicie. Voi ceilalţi, oamenii, sînteţi floarea fină a acestei scheme şi este rîndul vostru să folosiţi focul pentru a schimba Pămîntul, aşa cum conştientizarea voastră trebuie să ardă deşeurile înăuntru şi afară... „ (În *Grădinile din Findhorn,* deja citate)

Tradiţia afirmă că există locuri bune şi rele. Unele locuri sînt considerate „magice", au ceva misterios, o putere ascunsă în adîncuri, cum spune şi Îngerul vulcanului Lassen. Aşa vorbeşte Christos în *Viziunile Nazarineanului,* pe care le-am citat mai devreme:

„Într-o zi, Mă voi întoarce (...). Cei care au evoluat prin iubire şi sacrificiu în trecut (...) vor primi darul amintirii. Vor recăpăta acele puteri obţinute în singurătatea şi retragerea pe care şi le-au impus[1] (...). Aceste puteri vor fi mărite şi vitalizate de curenţi de forţă nevăzută, care vor izvorî din centrii sacri din Siria şi Palestina. Cu mult timp în urmă, am binecuvîntat aceste locuri tainice, ca să poată deveni surse sfinte (...). Am pus să se ascundă în diverse locuri talismane care vor deveni surse de puteri spirituale, unde credinciosul va putea veni să-şi vindece corpul şi sufletul. Unele din aceste locuri sfinte au fost create în lumea occidentală; ele există şi astăzi. Şi pe fiecare din aceste locuri sfinte veghează un Înger păzitor." (Op. cit., p. 156)

Anne-Catherine Emmerich, în *Visions l* Viziuni (Ed. Téqui), vorbeşte astfel despre Melchisedec:

„L-am văzut de multe ori cînd, cu mult înaintea timpului lui Semiramis şi Abraham, a apărut pe Pămîntul făgăduit, care era încă deşert – ca şi cum organiza teritoriul, ca şi cum alegea şi pregătea anumite locuri (...). Astfel I-am văzut săpînd albia unei ape, pe un munte: era apa Iordanului (...). Melchisedec a pus o piatră în locul unde trebuia să se ridice Templul, cu mult înaintea întemeierii Ierusalimului. L-am văzut punînd în pămînt, ca pe nişte seminţe, cele douăsprezece pietre preţioase care erau îngropate sub albia Iordanului şi pe care

[1] Este şi cazul lui Edgar Cayce, care spune că puterile mediumnice îi vin din vieţi anterioare cînd le-a dezvoltat în slujba celorlalţi.

stăteau preoții care duceau Arca alianței („Arche d'alliance") în momentul trecerii copiilor lui Israel. Şi aceste pietre au crescut (...). Melchisedec aparține acelui ordin de îngeri destinați țărilor şi popoarelor.

Cayce a vorbit mult de Melchisedec, pe care-l considera o încarnare veche a lui Iisus (o spune în mai multe lecturi – vezi volumul I). În ceea ce privește „spiritul locurilor", iată ce-i recomandă unuia din consultanții săi, care fusese altădată un vrăjitor indian, specialist în hidroterapie. Domnul 707 voia să regăsească exact locul unde îşi trăise viața de vindecător şi-l întrebase pe Cayce cum ar trebui să procedeze:

Cînd entitatea, în corpul său actual, va dori să cunoască mai bine eul care a fost cînd trăia în acea țară (...), (nu numai pentru mulțumirea materială, dar şi pentru cea intelectuală), va trebui să încerce să găsească locul exact. Să se ducă în acea parte a țării în anumite anotimpuri, cum i s-a indicat. Căci acolo există energii naturale – adică energiile Naturii – care vor dori să colaboreze cu entitatea, s-o ajute să-şi împlinească dorința: să localizeze cu precizie locul unde a trăit. (Lectura 707-5)

Arheologii ar trebui să solicite acest gen de colaboratori atunci cînd fac săpături...

Consultantul îl roagă apoi pe Cayce să-i dea repere geografice. I se răspunde cu cîteva precizări:

Primul lucru care trebuie făcut va fi să simțiți locurile în timpul unei meditații liniştite, la fața locului (...). Acordați-i timpul necesar, două, trei, patru zile. (Lectura 707-5)

Este aceeaşi metodă ca la Findhorn: rugăciunea-meditație. Aceasta permite intrarea într-o stare de împăcare sufletească, în care începi să percepi energiile Naturii. Cayce nu foloseşte aici denumirea de „spirit al Naturii" *(Nature spirit),* ci contextul arată clar că este vorba de ființe dotate cu voință: *care vor dori* să *colaboreze cu entitatea,* spune el, *(„that would work together with the desire of the entity"*. Aşa cum declara căutătorului de petrol în lectura pe care am dat-o mai sus (Lectura 1265-2), existau acolo spiriduşi, gnomi – şi un „spirit al locului", care se vor oferi să arate domnului 707-5 ceea ce caută!

Roger de Lafforest, care a consacrat o carte întreagă spiritelor Naturii, vorbeşte mult despre aceste „Spirite ale locurilor" care pot fi o

zînă, îngeri, diverşi ghizi spirituali... sau, în cazurile „locurilor rele", prezențe malefice aparținînd diverselor categorii ale astrului inferior *(Presence des Invisibles,* Ed. R. Laffont). Căci există şi aşa ceva...

Manifestările spiritelor rele sînt în mod sigur unul din motivele care au determinat Biserica primitivă să condamne în bloc toate spiritele Naturii. Un teolog german, pe nume Weinel, a scris o carte unde arată că:

„Schimburile cu spiritele bune se produc după aceleaşi legi şi în aceleaşi condiții ca şi comunicările cu spiritele răului. Numai prin conținutul şi comportamentul spiritelor se poate vedea diferența." *(Communications avec le Monde des Esprits de Dieu /* Comunicări cu lumea spiritelor lui Dumnezeu, de Johannes Greber).

Sigur că acele culte închinate spiritelor Naturii, nimfelor din fîntîni şi peşteri, spiritelor pădurii etc. au fost parțial pervertite. Spiritele rele – puteri care se manifestau zi de zi (...) erau văzute de clarvăzătorii acelor epoci *(romană şi greacă).*

În mod sigur a fost o degenerescență a cultelor păgîne, bacanale sau Saturnalii care s-au transformat în nebunie distructivă, In loc să dea o formă de psihoterapie colectivă, cum este cazul în Africa, de exemplu).

Epoca n-a permis alegerea: o facem mult mai uşor azi. Cum spune Jacques Donnars:

„Marea dramă a Occidentului nostru este că am pierdut ritmul, am scos dansul de la locul ceremoniei. Biserica s-a opus întotdeauna vehement melodiilor care riscau să-i aducă pe creştini în transă, considerînd că aceasta este calea pe care demonii, diavolii, îngerii decăzuți, spiriduşii sau vîrcolacii încearcă să-i recucerească pe cei cărora le este îngăduit să-l adore numai pe Unul Dumnezeu. În ziua cînd dansatorii au fost alungați din Biserică, în ziua cînd nu a mai existat dansul sacru, s-a produs o ruptură teribilă (...). La un anumit nivel de percepție, totul cîntă. Există un limbaj magic, un mod de acordare a lumii interioare cu cea exterioară, de găsire a ritmurilor care ne acordează sufletele cu locurile... Căci locurile au şi ele „un suflet" şi nu au toate aceleaşi vibrații. Există locuri inspirate, dar şi locuri rele. Sigur că poți fi posedat de entitatea unui sat, a unui rîu, a unui lac, a unei păduri; iată-ne în mijlocul driadelor, hamadriadelor, nimfelor,

elfilor – tot ce a şters iudeo-creştinismul nostru nemailăsînd – în satele noastre – din acest freamăt al invizibilului sau misteriosului, decît micile fecioare naive, adăpostite în nişele fîntînilor antice." (Dr. Jacques Donnars, Les *Dieux, les hommes et les rythmes le corps a vivre,* ianuarie 1991, 78, bd. Malesherbes, 75008, Paris).

Tradiţiile relatează existenţa zînelor locale, legate nu numai de un izvor, o fîntînă, o peşteră etc., ca nimfele – dar foarte des, la noi, şi de o ruină. Într-o comună din Morbihan al cărei nume I-am uitat, era un castel vechi, despre care se spunea că e locuit de o zînă. Proprietarul, care locuia la Paris, fără să creadă în superstiţiile locale, hotărîse să vîndă această ruină care nu-i aducea nici un folos. În ziua vînzării, cînd cel care conducea licitaţia a anunţat preţul, s-a auzit clar o voce de femeie care a spus: „Ei bine, eu propun atît." („atît" era o sumă de zece ori mai mare). Toţi bărbaţii s-au privit dezorientaţi întrucît nu era nici o femeie în sală. Scena se petrecea în 1911 şi era obiceiul, în Bretania de jos, ca femeile să nu participe la vînzarea publică. Vocea invizibilă nu putea fi decît a zînei. Atunci, bărbaţii au părăsit sala, unul cîte unul: conducătorul licitaţiei a rămas singur. Iar zîna cu glas cristalin a rămas liniştită în ruina ei pe care nimeni nu s-a mai gîndit să o revendice.

Arhitecţii de altădată erau cu mult mai sensibili decît noi la „spiritele locurilor". Această percepţie, această atenţie se văd în cele mai frumoase dintre monumentele noastre vechi. Se degajă din ele o armonie structurală, desigur, dar şi o armonie cu spiritul locului şi cu entităţile invizibile care îl populează. Este acea armonie totală care atrage turiştii, chiar dacă nu-şi dau seama de ea. Am vizitat de o sută de ori Turnul Invalizilor de la Paris, minunîndu-mă de acordul secret dintre formele domului şi prezenţa rugătoare a entităţilor care-l înconjoară. Căci Hôtel des Invalides era ultimul popas al soldaţilor de odinioară, dintre care mulţi au fost îngropaţi acolo. Prezenţa lor este încă perceptibilă, de aceea se simte o senzaţie de „rece" în jurul monumentului. Forma, liniile, decorul acestuia sînt într-un deplin acord cu aceste prezenţe însufleţite încă de o mare iubire pentru ţara pe care au slujit-o ca soldaţi. Este şi mai emoţionant noaptea, cînd domul este iluminat: acolo sălăşluieşte un puternic „spirit al locurilor".

Păziţi-vă de zîna Carabosse!

Există şi zîne rele. „Credinţa în faptele lor rele era atît de vie, încît pînă în secolul al XVII-lea, în biserica din Passy, se făcea cîte o slujbă în fiecare anotimp, pentru ocrotirea ţinutului de mînia lor." (H. Durville, *Les Fées* / Zînele, p. 79) Este păcat, mai adaugă Roger de Lafforest, că nu se mai oficiază aceste slujbe... ţinînd cont de calamităţile care s-au abătut ulterior asupra acestui sat din vechiul Paris...

În Franţa, avem o tradiţie foarte bogată în zîne locale. În munţii Jura, era o zînă specială, şarpele (...). În munţii Vosges, „doamnele verzi" sînt nedespărţite de lacul Longemer... Dar cele trei zîne locale cele mai celebre la noi sînt: Viviane, care domneşte asupra pădurii Brocéliande din Bretania, zîna Morgane şi zîna Mélusine, apărătoare - (şi strămoaşă!) – a unei familii din Poitou, care a fost la putere în Evul Mediu: neamul Lusignan de Luxemburg.

Nu numai „Doamnele Frumoase" sau „Zînele Carabosse" sînt în legătură cu „locurile": pretutindeni în Franţa există spiriduşi, genii... În Bretania, se credea că vîrcolacii locuiau în şirurile megalitice; erau consideraţi şi un fel de genii bune, protectoare ale satelor.

Sînt foarte fericită că Cayce a vorbit de tot acest *popor mărunt,* a cărui existenţă este universal atestată. Şi că a vorbit despre el, acordîndu-i o mare importanţă, aşa cum am văzut deja în confesiunea făcută doamnei 464: este un semn că ne îndreptăm spre alte timpuri.

4. Şi dacă ne-am duce să dansăm cu elfii?

Şi de ce nu? Ei ne aşteaptă! Spiritele Naturii sfîrşesc întotdeauna prin a se arăta acelora care le caută tovărăşia din toată inima. Aş vrea, în acest ultim capitol, să-i încurajez pe cititori în această direcţie. Iată de ce m-am hotărît să-mi povestesc propriile experienţe.

Ondinele din Canalul Mînecii

Cînd fiicele mele; Gwénaelle şi Eléonore, erau la colegiu în Anglia, mă duceam să le văd o dată sau de două ori pe lună. Singurul necaz era că trebuia să traversez acest canal cenuşiu, numit Canalul

Mînecii. După ce am încercat toate sistemele de transport; fără să găsesc nici unul bun; sfîrşisem prin a mă abona la hidroglisor, cel mai rău dintre toate: O dată mergea şi o dată nu, fiind oprit din cauza furtunii, avariei sau grevei personalului!

În timpul călătoriei îmi era foarte rău; eram într-o stare pe care n-o pot numi decît „jalnică“. De fapt, cum mi-am dat seama cînd am încercat să-mi analizez suferința, era un fel de transă provocată de vibrațiile motoarelor. De cum începeau să zbîrnîie motoarele, simțeam cum mi se desfac cele trei corpuri, ca piesele unui joc, care se împrăştiau fără voia mea. Astfel îmi pierdeam parțial controlul corpului fizic (cum este regula generală în toate stările de transă). Datorită acestui lucru, îmi era greu să fac gesturile simple pe care le face un călător oricît de redus ar fi: să merg la bar ca să beau un suc, să stau la coadă la biroul de schimb etc. Starea de rău înceta abia cînd ajungeam în port. Într-o zi, ajungînd la Dover pe o vreme incertă, am găsit Canalul Mînecii în ținuta „Colecție specială de iarnă”. Camaieuri cenuşii: cer înnorat, oglinda apei nemişcată şi strălucitoare ca o frunză de argint, lumină fosforescentă venind de nu ştiu unde.:. Sublim şi-n acelaşi timp îngrijorător!

De cum a început zumzetul motoarelor, am simțit că mi se dublează vederea: vedeam marea, da; şi ceva în plus – deasupra fiecărui val, era un fel de „vortex”; un vîrtej de energie însuflețită, o ființă vie ca fiecare din persoanele care alcătuiesc o mulțime. Erau cît cuprindeai cu ochii. Fiecare din aceste ființe se ocupa de „valul” său. Nu voi putea spune niciodată cît era de frumos şi de vesel. Fascinată, am rămas cu nasul lipit de geamul hubloului, tot drumul. Cînd am ajuns pe coasta franceză, motoarele au încetinit şi mi-am regăsit starea normală: viziunea a dispărut, spre marea mea părere de rău. Mă stăpînea o mare bucurie. Habar n-am de unde am ştiut că acelea erau spiritele apelor: acest lucru s-a impus în mine.

Mai tîrziu, am citit descrierile făcute de oameni care au văzut, au simțit şi au descris acelaşi lucru.

Am încercat adeseori să percep şi micii gnomi din trunchiurile copacilor bătrîni şi spiriduşii din şeminee. N-am reuşit niciodată să-i văd „în față”, dar am avut adeseori senzația prezenței lor: vedeam ceva mişcînd “în colțul ochiului” ca atunci cînd nu te uiți într-un loc anume

şi vezi ceva la limita cîmpului vizual. Cînd ne plimbam cu bicicletele, Lawvrence Steinhart (autorul cărţii *Edgar Cayce, Recette de santé et de beaute /* Reţete de sănătate şi frumuseţe, pe care am adaptat-o la Ed. du Rocher) şi cu mine, în pădurea din Virginia Beach, I-am întrebat dacă i se întîmplă să vadă spiritele Naturii. „Da, îmi spunea el, dar numai cu colţul ochiului, cînd întorc puţin capul!"

Domeniul Boisset-les-Prevenches

Acesta este un castel! din Normandia, destul de vechi şi construit pe un loc şi mai bătrîn.

Aleea care duce la castel este mărginită de tei tricentenari. Într-o seară, venind din sat cu Hugo de Bonardi, castelanul, mi-a fost frică: prezenţe invizibile mişunau în jurul nostru. „Ştii că oamenii din sat refuză întotdeauna să meargă pe această alee după căderea nopţii?" mi-a spus el. „Fac bine, căci este arhi-arhi-arhibîntuită!", i-am răspuns clănţănind din dinţi...

Hugo, obişniut cu „prezenţele", nu se sinchisea de ele. Eu petreceam nopţi albe înconjurată de zgomote suspecte, siluete care se topeau, tablouri ce se mişcau singure, uşi care se întredeschideau şi se închideau aşijderea... Groaza era la ea acasă!

Andrea, o prietenă americană a lui Hugo, a venit să mi se plîngă:

„Ştii, Dorothée, în noaptea asta am fost trezită brusc. Cineva îmi mîngîia piciorul peste plapumă. Am văzut în faţa mea o siluetă şi mi-a fost foarte frică. Nu vreau să mai dorm nici o noapte în camera aceea!

- Putem linişti fantoma...

- Crezi?

- Voi încerca".

Eram sigură că încăperea era „locuită". Or, eu cunosc bine obiceiurile domnilor-doamnelor fantome: întotdeauna se ascund în şeminee şi oglinzi. M-am aşezat în faţă şi, stăpînită de o furie rece, am apostrofat prezenţa: „O mai necăjeşti pe Andrea, egoist afurisit? Dacă tu nu dormi, asta nu înseamnă că ai dreptul să-i trezeşti pe ceilalţi. Nu te mai juca de-a puştii smiorcăiţi ca să se ocupe lumea de tine"!

Fantoma nu răspundea nimic, tăcea mîlc. Simţeam că este genul de bătrîn destul de pierdut. Asculta...

Atunci, iată ce-ți propun: în noaptea aceasta mă voi ruga pentru tine, dar cu o condiție: s-o laşi în pace pe Andrea! Ai înțeles? Andrea, îi spun fetei, cred că-n noaptea aceasta vei putea dormi.

Noaptea următoare am spus rugăciunea mătăniilor pentru fantomă („Pleacă odată în loc să te ghemuieşti în şemineul normand, care nici măcar nu este din secolul al XVIII-lea! Du-te să faci turism eteric pe alte planete...").

A doua zi, Andrea a ieşit din plapumă absolut încîntată: „N-am mai văzut dibbuk-ul!" – spune ea (Andrea, evreică din New York, numea fantomele cu cuvîntul idiş).

Acest succes modest mi-a dat ideea să pun pe picioare un „atelier de fantome" pentru membrii asociației mele, Le Navire Argo. A fost un festival: n-aş fi crezut niciodată că se pot aduna atît de multe spectre din toate epocile pe metru pătrat de pajişte normandă! Atunci mi-a spus Hugo că exista în fundul parcului – încă! – un loc foarte, foarte straniu, considerat a fi o necropolă galo-romană, unde nu se săpase niciodată.

La căderea nopții ne-am dus să recunoaştem locul. Eram cinci: Hugo, „stăpîn şi senior al locurilor", doi studenți tineri, Guilain şi sora lui, stagiari la castel; o prietenă, Jose Giron, şi eu însămi.

Am luat-o pe un drum care se înfunda în pădure. Ajunşi la mijlocul drumului acoperit de copacii care formau o boltă verde deasupra noastră, am văzut înălțîndu-se printre trunchiuri o siluetă înaltă şi neagră. Îmi făcea impresia unui bătrîn venerabil, pe jumătate copac, pe jumătate om. No trespass! mi-a spus el, ceea ce însemna „trecerea oprită" (Aveam adeseori mesaje de la Cayce sau de la tatăl meu în această limbă, căci pe atunci lucram în fiecare zi la traducerea lecturilor).

În momentul cînd am auzit clar această voce, Guilain s-a oprit brusc: „Nu merg mai departe" mi-a spus el.

- De ce?

- Nu... nu trebuie! Am senzația că deranjăm pe cineva!" Le-am povestit celorlalți ceea ce auzisem. Sora lui Guilain auzise foarte bine avertismentul şi voia să se întoarcă. Hugo nu percepuse nimic: normal, în calitate de gazdă, nu i se putea interzice să fie la el acasă.

Întorşi lîngă foc, am discutat, încercînd să definim ceea ce „văzuserăm" sau „auziserăm". Guilain, cel mai tînăr dintre noi, simțise

bine prezența. Analizînd-o n-aveam impresia unei „fantome”, ca aceea care a deranjat-o pe Andrea – ci mai degrabă o entitate gen „spirit al locurilor” sau „păzitor de prag” – o ființă care are rolul să vegheze mormintele (de altfel neştiute în vegetația măruntă a pădurilor) şi totodată să împiedice degradarea locului natural.

Păzitorul Pragului

Este prima dată în viață cînd mă întîlnesc cu această realitate ocultă. Toate tradițiile vorbesc despre ea într-o unanimitate desăvîrşită. Inițiații de odinioară aveau de parcurs un întreg „drum de luptător” înainte de a li se permite accesul la mistere. Păzitorul Pragului păzeşte comorile la intrarea palatului fermecat: el încearcă să stea în calea scepticilor, pungaşilor, a oamenilor care n-au atins un nivel satisfăcător. Dar cel care va avea curajul să-l doboare va fi primit la „Popasul Preafericiților” sau al Zînelor...

În Geneză, Heruvimul cu spadă de foc interzicea oamenilor decăzuți intrarea în paradisul terestru. Cartea Morților şi textele vechi din Egipt dezvoltă din belşug aceste teme. În miturile greceşti, Păzitorul Pragului era întotdeauna o fiară dintr-o specie greu de definit: Meduza, Hidra, Himera, Cîinele Cerber care păzea Infernul, Sirenele... În Grecia, ca şi în Egipt, misterele nu erau dezvăluite oricui: trebuia să cunoşti consemnul! Dacă inițiatul rata una din probele parcursului, eşecul se sancționa cu moartea.

Cel mai remarcabil dintre aceste mituri greceşti este cel al expediției argonauților. Există o comoară: lîna de aur, simbol al Cunoaşterii. Nu se poate ajunge la ea decît omorînd Balaurul care o păzeşte, Iason, fiul regelui din Argos, îşi adună un echipaj de eroi greci celebri, împreună cu care se îmbarcă pe vaporul numit cum se cuvine – Nava Argo. După o serie de peripeții, va ajunge la obiectiv şi, prin iscusința vrăjitoarei Medeea, va putea învinge Balaurul. Iason va lua lîna şi va pleca, bine sănătos, spre Argolida (cu Medeea la bord!).

În Evul Mediu, Păzitorul Pragului este aproape întotdeauna un Balaur – văr cu balaurul Sfintului Gheorghe. Mitologia creştină îi atribuie un profil diabolic, fără să arate rolul său util în triere.

Or, printre lecturile lui Cayce, există una foarte, foarte misterioasă, unde el vorbeşte de fiinţe care îndeplinesc funcţia de Păzitori ai Pragului. Este vorba de faimoasele profeţii despre Egipt, unde sînt. anunţate descoperirile arheologice care vor fi curînd făcute pe platoul Gizeh, în sala subterană unde dorm Arhivele Atlantidei.

Şi cînd vor fi regăsite aceste arhive?

O cameră, sau mai degrabă un culoar, merge de la laba dreaptă a Sfinxului pînă la această intrare a Sălii Arhivelor (...) Dar nu se poate intra acolo fără înţelegerea acestor mistere.

Şi iată fraza semnificativă; citiţi-o cu atenţie:

Căci acela care au fost lăsaţi (pe loc) ca păzitori nu vor permite trecerea înainte de împlinirea perioadei regenerării lor în Munte (Piramida) şi de venirea Oamenilor din a cincea rasă-rădăcină.

Am dat parţial acest pasaj la pagina 222 din volumul I al Universului lui Edgar Cayce. Iată textul englez, foarte obscur: This way will not be entered without an understanding, for those that were left as guards may not be passed until after o period of their regeneration in the Mount, or the fifth root-race begins. (Lectura 5748-6)

Să reluăm analiza: The Mount înseamnă muntele făcut de mîna omului, adică Marea Piramidă pe care Cayce o numeşte astfel în multe lecturi. A cincea rasă-rădăcină înseamnă noua rasă de oameni, cea din Era Vărsătorului, care va veni în curînd (şi o vedem deja profilîndu-se prin reacţiile uluitoare ale copiilor noştri). Dar înainte de sosirea acestei noi rase, trebuie să se petreacă multe lucruri: inversarea axei polilor şi întoarcerea lui Christos *(în 1998!* spune lectura 5748-5). Altfel! spus, un sfîrşit de secol foarte agitat şi o nouă conştientizare. Această „nouă rasă" este anunţată de toţi marii clarvăzători şi numai atunci se va putea deschide Sala Arhivelor şi se va înţelege valoarea ei. Pînă atunci este inutil: s-a văzut cum generaţii întregi de arheologi şi-au rupt dinţii în pietrele din Gizeh. *Cei care au fost lăsaţi ca păzitori* fac totul ca să-i oprească: maşinile se înfundă cu nisip, ordinatoarele sînt bruiate, ultrasunetele deraiază etc. Atunci se descoperă pe ici pe colo o navă solară sau o pisică mumificată spre consolare, dar nu este încă descoperirea secolului...

Traducînd aceste lecturi, mi-am pus multe întrebări despre natura acestor guarzi. Aşa cum este turnura frazei în context, este vorba de „fiinţe" – Îngeri sau demoni? Aceste santinele nu sînt nişte statui inerte pentru că sînt încă active (ele împiedică trecerea mai departe!) şi pentru că ele vor trebui să-şi termine cariera printr-o regenerare în măruntaiele Marii Piramide. Este vorba oare de entităţi negre, care vor trebui să se purifice? De entităţi prizoniere? Cayce le deosebeşte de *Sfinxul care a fost pus acolo ca o santinelă, ca un paznic* (al pragului) *(„as a sentinel or guard"*. Acesta este un paznic neînsufleţit, vizibil pentru toţi. Dar cei despre care vorbeşte el sînt mai mulţi (el spune: *„those that w*ere *left")* arătînd că există mai multe entităţi, distincte de Sfinx.

Nu simt aceste entităţi ca pe nişte mici spirite ale Naturii, stil vîrcolaci sau spiriduşi, ci ca pe nişte spirite importante, ca zînele majore, dotate cu mari puteri, despre care am vorbit.

Ar mai exista şi entităţi create de om, datînd dintr-o epocă în care oamenii erau mult mai pricepuţi la magie decît astăzi. Aceste entităţi „sînt sentinele implacabile care păzesc la ordin, anumite locuri sau anumite comori ascunse. Aceşti păzitori incoruptibili au fost programaţi la naştere ca nişte maşini – să împlinească o anumită funcţie. Atîta timp cît mecanismul funcţionează, vor executa ordinul primit fără să strecoare vreodată nici cea mai mică nuanţă personală (...). Aceste entităţi se poate să fi fost create de către un singur om sau de un grup de persoane (...). Se cunosc cazuri cînd entitatea programată (...) îşi îndeplineşte funcţia la sute de ani după moartea creatorului său. Aceasta este adeseori cauza nenorocirilor sau accidentelor inexplicabile. Arheologii, jefuitorii de morminte vechi – sînt uneori victime ignorante ale acestor paznici invizibili. Şi născocitorii comorilor ascunse, fără să ştie, se confruntă cu riscuri de temut". Aceste rînduri ii aparţin lui Roger de Lafforest care a lucrat mult asupra acestui subiect şi colecţionează mărturiile. Colaboratorul lui Roger de Lafforest, prietenul meu Louis Viel (care animă cu brio atelierele noastre de geobiologie) este foarte atent la asemenea prezenţe. Avem în Franţa (ca şi în Elveţia, Italia, Anglia, Belgia...) un foarte mare număr de sanctuare vechi – pe care nu trebuie să le mai tulburăm. Blestemul vechi împotriva violatorilor de morminte funcţionează încă în multe cazuri. În cursul ultimei mele călătorii în

Egipt m-am ferit să vizitez anumite hipogee (morminte subterane, n. tr.): egiptenii avînd în antichitate reputaţia de foarte mari magicieni (Biblia o spune şi ea), sînt convinsă că unele din ritualurile lor mai lovesc încă...

Dar să ne întoarcem la Egipt: toate la timpul lor. Dacă nu s-a putut intra încă în Sala Arhivelor, este pentru că nu avem încă nivelul spiritual cerut.

Descoperirea nu serveşte la nimic dacă nu sîntem capabili s-o interpretăm corect. Materialismul vîscos în care se zbat şcolile arheologiei occidentale le oferă o perspectivă limitată.[1]

Să învăţăm să vorbim cu spiritele Naturii

După ce am văzut – seara – păzitorii pragului, m-am întors a doua zi de dimineaţă în acelaşi loc: nu mai era nimeni. Am tras de aici concluzia că entitatea nu funcţiona decît în orele de lucru (diferite de cele omeneşti)...

La marginea pădurilor şi cîmpurilor cultivate, prietena mea Josée a făcut, cu totul întîmplător, cîteva fotografii, la poalele unui stejar, unde „am simţit" prezenţa cîtorva entităţi micuţe. Cînd am developat filmul, surpriză: în faţa copacului, la cîţiva metri de obiectiv, era un nor mic, o fîşie de ceaţă.

- Tu ai văzut asta, Josée?

- Nu, îmi spune ea. Nu era acolo cînd am făcut fotografia. Era timp frumos, senin, nu era nici o urmă de ceaţă, nici acolo, nici în altă parte şi mai ales nu atît de aproape de pămînt: am fi văzut!

- Bineînţeles. Eu sînt foarte sigură că nu era nimic care să semene cu ceaţa în acel loc, în acea zi!.

Fotograful care developase filmul s-a scuzat: „Am încercat să atenuez această pată, dar nu se poate face nimic".

Cîteva luni mai tîrziu, documentîndu-mă asupra spiritelor Naturii, am citit că majoritatea oamenilor care percepuseră Spiritele Aerului (elfi, spiriduşi, zîne...) nu le vedeau întotdeauna sub aspectul tradiţional

[1] Cf. *Edgar Cayce, l'Atlantide et la Grande Pyramide,* de William Fix, pe care am adaptat-o la ed. du Rocher (1989).

– sub forma de personaj – ci mai des sub formă de fîşii înguste de ceaţă, care umblă prin locurile unde în mod normal n-ar trebui să fie ceaţă.

„Spiritele Focului, Aerului, sau Apei – dacă ar fi să credem în relatările celor care au avut contact cu ele – nu numai că se manifestă sub forme foarte diverse, dar uneori se mulţumesc doar să sugereze natura lor interioară, oglindind culori, creînd forme luminoase sau umbre (...), pînze colorate plutind la mare distanţă deasupra solului. Acestea sînt nişte norişori coloraţi, dar fără formă precisă, care îşi schimbă culoarea. Am fost foarte miraţi de rezultatele primului atelier pe care l-am animat la Danielle Verne în „Casa de pe malul lacului", toată lumea „văzuse" ceva. Pentru unii era o strălucire insolită într-un copac, pentru alţii era una dintre aceste fîşii de ceaţă, aceste „perne de materie eterică" despre care am vorbit mai sus. Cineva auzise... naiul lui Pan, căci acest nai nu este un „mit". Spiritele Naturii cîntă şi R. Ogilvie Crombie (op. cit. mai sus) spune că a auzit naiul lui Pan în adîncul pădurilor. Într-una din fotografiile faimoasei cărţi *The Coming of the Fairles,* apare un gnom care cîntă la un mic instrument ce seamănă cu un fluier. Întreaga tradiţie antică o confirmă: în sculpturi, basoreliefuri, picturi, Pan şi micii fauni sînt reprezentaţi pretutindeni cîntînd la instrumente de suflat, înrudite cu fluierul (iată de ce tînăra Sylvia, de care vorbeşte Cayce, *ştia foarte bine* să *cînte la fluier cîmpenesc sau la flaut.* Cel care caută nu numai „să vadă", dar şi „să audă" poate foarte bine să trăiască experienţa „naiului lui Pan". Danielle Verne (nepoata celebrului Jules – şi clarvăzătoare de profesie ea însăşi) ne-a ajutat să interpretăm aceste viziuni. Aveam şi avantajul de a lucra în grup, ceea ce ne ajuta să analizăm fără teamă experienţe care sînt tulburătoare cînd le trăieşti de unul singur. Primul dintre atelierele noastre despre spiritele Naturii (primul de acest fel organizat vreodată în Franţa) a fost o reuşită. După ce ne-am antrenat o zi întreagă, am avut toţi percepţia acestor spirite. Participanţii noştri, lăsaţi în Natură, au notat cu atenţie tot ce li se părea insolit – tot ceea ce le atrăgea atenţia în cîmpul vederii, auzului, mirosului...

Trebuie să cauţi spiritele Naturii în elementul lor: Gnomii, la atingerea Pămîntului; Zînele, Silfii, Elfii, zburînd în Aer; Ondinele, lîngă Apă; Salamandrele, în Foc. Spiritele Naturii trebuie să fie văzute

în contextul lor: la țară. Anumite zîne sînt nişte făpturi mici şi drăguțe, ca acelea descrise de Anne Denieul la începutul acestui capitol. Altele, mai importante, sînt entități puternic personalizate, cu puteri întinse, care le situează la nivelul „Devaşilor" sau Îngerilor. Acestea sînt venerate ca zeități în cultele antice. Ele sînt legate de un loc – pe care îl protejează – sau de o familie căreia îi protejează casa (ca Mélusine, de care am vorbit mai devreme).

Există şi ore mai nimerite: seara, la căderea nopții, se întîmplă adeseori „lucruri" – cum tocmai am văzut! Dacă nu, mijlocul după-amiezii, într-o zi frumoasă, însorită, este foarte favorabil pentru contact. În astrologie, această oră corespunde casei a VIII-a, aflată sub semnul Scorpionului – dotat întotdeauna cu darul vederii duble! În acele ore, privind atent peisajul cum se dublează, simți o anumită plutire interioară – semn că poți avea acces la alte realități.

Au fost scrise multe cărți pentru a da „formule": ritualuri de magie (trasarea de cercuri, atragerea zînelor cu hîrtie de argint sau cu oglinda etc.). Vreau, dar nu sînt foarte ritualistă: cred mai degrabă în deschiderea celui de-al treilea ochi, într-o stare sufletească. În concluzie, ritualurile au importanța lor, dar eu cred mai ales în puterea dorinței – ea este cheia care permite contactarea spiritelor Naturii şi este totodată avantajul copiilor; trebuie să ne întoarcem la o anumită prospețime copilărească, să mai fim în stare să admirăm, să dorim din inimă, dacă vrem să obținem un rezultat!

Atelierele noastre începeau, deci, întotdeauna cu exerciții de meditație profundă: regăseam liniştea, armonia cu Natura, ne lăsam în voia Frumuseții din jur. Pentru acest scop, există unele locuri mai bune decît altele: în nici un caz uzina, autostrada, turiştii, betonul. Dacă se poate: apa! Ea stimulează facultățile psi, cum spune Cayce. „Casa de pe lac" a Daniellei Verne era favorabilă spiritelor Naturii. Mai tîrziu, ne-am desfăşurat atelierele în alt loc magic: castelul normand de la Boisset-les-Prévenches, pe care l-am evocat mai devreme.

Experiențe pe un domeniu fermecat

Domeniul Boisset-les-Prwenches este un loc superb; înconjurat de orizonturi albastre şi păduri întinse. Domneşte o liniște bucolică –

acolo poți, în fine, să asculți cîntecul păsărilor, vîntul, zborul insectelor. Vechiul castel din secolul al XVI-lea face parte din misterul locului. Atelierele noastre aveau loc întotdeauna primăvara: florile emanau veselie, o bucurie de a trăi, pe care participanții noştri o simțeau profund. Aveam senzația că văd pe deasupra cîmpului de rapiță, în acea lumină galben-aurie, zeci de făpturi mititele, zburînd din floare în floare.

Stăpînul pădurii era un stejar cu trunchiul ramificat în cinci brațe, alcătuind un ansamblu puternic – şi, ca să spunem totul, o prezență. În jurul lui domnea o linişte profundă. Era înconjurat de un fel de luminiș: ceilalți copaci parcă păstrau distanța, cu respect. Ne-am întors cu toții ca să meditäm în fața acestui stejar; sensibili la magia pe care o emana, aveam impresia că sîntem în prezența unor mari mistere.

Copacii de pe alee, înalți şi bătrîni de trei sute de ani, erau de-a dreptul individualizați: fiecare avea forma lui, diferită de a celorlalți, exprimîndu-i sufletul.

Exista în toată această Natură o bucurie, dar şi o reținere, o neîncredere profundă – o ostilitate, atunci cînd pătrundeai în vegetația măruntă a pădurii: Omul era dușmanul – şi noi le ceream mereu iertare Spiritelor Pădurii pentru violențele şi disprețul la care erau supuse.

Mai mulți dintre noi au primit mesaje şi le-au exprimat spre emoția colectivă.

În fața castelului, pe o peluză întinsă, era un grup de trei copaci care exprimau tristețea: cocoşați, diformi, cu frunziş sărac, deplorabil. Domnea în partea aceea o impresie de tristețe disperată, de-ți venea să te aşezi lîngă ei, în tăcere, şi să-i asculți. L-am rugat pe Îngerul acestor copaci să-mi dezvăluie identitatea lor... N-am reuşit să le definesc specia. „*Bald Cypress" (* = chiparos pleşuv), mi-a răspuns el. Şi ne plictisim de moarte în acest climat normand rece şi umed; nu sîntem apreciați". L-am întrebat pe Hugo ce ştia despre aceşti copaci: „Sînt 'chiparoşi pleşuvi', aduşi de bunicul din Statele Unite. Însă suferă, e adevărat, şi nu ştiu ce trebuie să fac". Dar eu văzusem chiparoşi pleşuvi la Virginia Beach: sînt copaci foarte înalți, care cresc în apa smîrcurilor tropicale, cu trunchiurile foarte drepte şi foarte lungi. Rădăcinile ies din apă ca să respire, formînd un fel de trunchi fals, numit acolo 'genunchi', în franceză (pentru că sudul a fost odinioară pămînt

francez). În Normandia, lipsiți de soare, lipsiți şi de apă (acolo unde erau plantați), aveau într-adevăr de ce să fie nefericiți. Dar încă nu e totul: aceşti copaci exprimau o asemenea disperare încît sugerau altceva. Nu era doar chinuitorul dor de țară... I-am întrebat. „Am fost plantați pe un loc de suferință", mi-au răspuns. Or, castelul fusese pe vremea lui Henric al IV-lea în miezul unei mari bătălii dintre trupele protestante, ale viitorului rege al Franței, şi trupele catolice care nu-l mai voiau rege. Era război civil şi război religios. Henric al IV-lea le solicitase prinților germani să-i trimită soldați în ajutor: iată de ce au murit departe de casă, într-un abandon total, pedestraşi elvețieni protestanți: pentru oamenii din ținut, ei erau străini şi eretici; de două ori duşmani! Nimeni nu le arătase milă, nimeni nu le îngrijise rănile, nimeni n-a dat o cană de apă acestor „cîini de eretici", cu sîngele şiroind. Şi nimeni nu s-a învrednicit să se roage pentru ei, sincer, din inimă. Muriseră într-un imens nor de ură. Şi îngreuiați astfel, erau atraşi de pămîntul care-i văzuse murind, de vibrațiile joase ale urii, fricii, disperării. Unul dintre participanții noştri, Roger-Paul Torti, era elvețian, – chiar din Valais! -, vindecător şi clarvăzător: a captat foarte clar toate mesajele lor, pe care mi le-a transmis pe îndelete. Toți am plîns. Am scris pe lista mea de rugăciune: „Să nu uit ă mă rog pentru eliberarea pedestraşilor de la Boisset-les-Prévenches! La Paris, în săptămîna care a urmat, au venit să mă bîntuie noapte de noapte, cerîndu-mi să mă rog!

Cît despre Roger-Paul Torti, la întoarcerea acasă s-a oprit la frontiera elvețiană, şi-a deschis larg caravana şi le-a spus pedestraşilor: „În sfîrşit, ați ajuns acasă! Acum, duceți-vă!"

Ca să ne întoarcem la spiritele Naturii, acest atelier a provocat după plecarea noastră reacții extraordinare la Boisset-les Prévenches. Hugo mi-a povestit că au avut loc nişte întîmplări stranii. Unele animale, care dispăruseră de mult timp de pe domeniu; au apărut din nou – spre surprinderea tuturor. A fost văzut un mistreț traversînd cîmpul pe sub ferestrele castelului (de ani de zile nu mai fuseseră văzuți mistreți). A fost văzut din nou un vultur (se credea că nu mai existau vulturi). Hugo, în inspecția zilnică, a remarcat ceva extraordinar: toate florile sălbatice de pe domeniu erau mai mari, mai viu colorate. Dincolo de granițele domeniului, florile erau mai mici şi

cu culori mai şterse. Şi asta la o întreagă serie de specii: anemona, toporaşul, ciuboţica-cucului, măceşul, narcisa galbenă, iarba şarpelui... Hugo era din ce în ce mai mirat – la fel şi eu, cînd constatam aceste fenomene tulburătoare care urmaseră după atelierele noastre.

Dar şocul... a fost întîlnirea Galipotului! Am redat mai sus povestirea lui Anne Vernon, cu descrierea acestei întîlniri. „Seara, după plecarea participanţilor de la atelier, mi-a povestit Hugo, am făcut ca de obicei un mic tur al pădurii. Am văzut sosind pe drum o... cum să-i spun?... 'ceva' lunguieţ, parcă ar fi fost o pisică sau o vulpe. Şi am simţit cum se freca de picioarele mele. Dar, privind-o de sus cînd trecea, am văzut-o că era... transparentă! Eram împreună cu doi amici care au văzut-o şi ei. A doua zi, m-am întors în acelaşi loc cu Antoine d'O... promotor imobiliar, specializat în înfiinţarea terenurilor de golf. Acelaşi fenomen s-a repetat: 'chestia' translucidă s-a înfăşurat în jurul picioarelor lui Antoine, care a strigat îngrozit: „Ce-i asta?”. Galipotul îşi apăra pădurea: nu voia să fie tăiaţi copacii pentru a se construi în loc un teren de golf. Promotorul, descurajat de această aventură neobişnuită, n-a mai insistat. Sînt absolut sigur că aceste ateliere de comunicare cu spiritele Naturii au constituit o încurajare puternică pentru ele. Nu mai încetează să ne facă dovada prezenţei şi a prieteniei lor!”

PARTEA A II A

Reîncarnarea, cheie a istoriei: frontierele răsăritene

Cînd eram celibatară şi figuram pe o listă de pasageri – sau laureaţi – se repeta acelaşi fenomen sonor, cu regularitate: în toiul listei, glasul celui care citea se pierdea într-o cascadă de şuierături onomatopeice: domnişoara Kcheu-cleun-tchine-Tchouarte. Altfel spus, domnişoara Koechlin-Schwartz. De mine era vorba, aşadar! Numele meu, care nu era comestibil pentru un maxilar din hexagon. Nu era francez, nimeni nu ştia ce era. Pentru că era elveţian!

Elveţiană era prin urmare obîrşia familiei mele. Venită în Evul Mediu dintr-un vîrf semeţ de munte, profilat deasupra unui canton despre care, în Franţa, nimeni n-a auzit vreodată: Saint-Gall. Totuşi este perfect adevărat, cel mai elveţian dintre toate cantoanele (evident, cu excepţia celui care se numeşte Schwyz, şi el necunoscut de francezi.) Cantonul Saint-Gall dă o super-brînză (din vaci de lapte arhisportive) şi multe ciuperci. Altădată, cu foarte mult timp în urmă, a dat şi cavaleri prădalnici, între care cei din familia mea.

După sute de ani, aprigii helveţi sfîrşiseră prin a se linişti, devenind burghezi cuviincioşi. Făceau vin, ceasuri, panglici de mătase şi multe discursuri moralizatoare. În secolul Luminilor, Jean-Jacques Rousseau, Saussure, Euler şi Bernoulli au luminat mintea lumii civilizate, în timp ce oraşele elveţiene deveneau refugiul libertăţilor.

Cei din neamul Koechlin se stabiliseră în Bâle, de unde au contribuit la dezvoltarea acestei regiuni. Mai tîrziu, în Alsacia de sud, au creat Mulhouse, republică liberă aliată cu cantoanele elveţiene. Iată de ce mă interesa să ştiu dacă Cayce, în lecturile despre istorie, vorbise de aceste ţări de frontieră cu dublă cultură, care au fost mult timp numite „Frontierele răsăritene”: Elveţia, Alsacia, Lorena, Flandra şi toate regiunile aflate de-a lungul Rhinului.

Într-o zi, la fundația Edgar Cayce din Virginia Beach, am vrut să expediez o carte în Elveția. M-am dus deci la shipping department (serviciul de expediții) pentru a vedea dacă puteau să facă acest lucru. „Pentru ce țară?" m-a întrebat tînărul funcționar. „Switzerland" (Elveția), am răspuns, sigură de existența acestei țări suverane. Tînărul a căutat cu o privire neliniştită pe planisferă, urmărind cu degetul direcția gîndurilor sale – urcate deja în Transsiberian – şi ajungînd în final în Kamciatca. A trebuit să-i precizez că pînă acum Elveția este o țară europeană; nu ştiam că – precum lacurile sălbatice din deşertul Gobi – s-a mutat la mii de verste spre est... „Aha!" a spus nepăsător cel care se ocupa de expediții, luînd iar Transsiberianul, în direcția Moscovei. Puțin enervată, am crezut că trebuie să-i spun că „Switzerland" se întindea, de la Wilhelm Tell încoace, între Franța, Austria, Italia şi Germania. Un licăr de speranță pentru mine: puştiul auzise de ultima țară, unde bazele americane îl citeau mult pe Edgar Cayce.

Această poveste tipică pentru America profundă mi-a lăsat puțină speranță pentru cercetările mele despre Alsacia. Declarațiile mele cădeau încă din start, cînd spuneam că eram pe jumătate franțuzoaică, pe jumătate elvețiană (la cuvîntul „Franța", oamenii îmi răspundeau în spaniolă „A, veniți din America de Sud?[1]"). Aşa că imaginați-vă ce înseamnă să găseşti o mică vale, înghesuită între două țări care nu există... Totuşi, într-o zi, repetînd „Caut lecturile lui Cayce despre Alsacia", un bibliotecar foarte bătrîn, de origine germană, Burley von Schoen, mi-a spus: „Dar avem aici, la fundație, pe cineva care v-ar putea informa: Friedal Ea este din „Haaltzasss-Lawreeene"! Plîngînd de emoție, m-am grăbit spre ea. Într-adevăr, mama sa emigrase din Alsacia-Lorena în 1871. I-am explicat că eram din Alsacia – dar nu din Lorena. Aerul mirat al doamnei m-a făcut să înțeleg că Alsacia-Lorena era pentru ea o entitate indisociabilă. Şi că aceasta (contrar Elveției) avea meritul de a exista în mentalul Americii profunde...

[1] Conform principiului că Franța ar fi o "țară latină" (latin country), deci nu foarte clean şi obligatoriu periculoasă pentru virtute, unde se vorbeşte un soi de amalgam mediteranean, toarte puțin diferit de spaniche.

Căci vorbind cu ea, am realizat că în final cele două valuri de imigrație franceză, care au marcat memoria colectivă a Statelor Unite, sînt: 1) hughenoții şi 2) alsacienii-lorenii.

Primii au fost acei protestanți alungați de revocarea Edictului din Nantes, în 1685 – eroare gravă săvîrşită de Ludovic al XIV-lea, regele care îmbătrînea. Acest decret care refuza orice recunoaştere legală supuşilor non-catolici ai regelui, îi expunea pe aceştia la toate felurile de persecuții – de aceea au fugit din regat. Familia Cayce făcea parte din acest prim val de imigranți.

Al doilea val, mult mai tîrziu, venea din două provincii franceze trecute după 1870 sub „cizma prusacă", cum se spunea atunci, adică sub stăpînire germană.

Cît despre popularea Canadei şi Louisianei, ea s-a făcut mai ales cu locuitori ai provinciilor maritime (bretoni, normanzi, vandeeni) şi s-a întins pe trei secole. Despre ei voi vorbi altădată, sub titlul „Francezii din Lumea Nouă", în volumul IV.

Americanul mediu este uimitor de ignorant în privința Franței, deoarece francezii pe care i-a văzut debarcînd erau mai puțini față de imigranții de alte nații. Țara noastră a exportat foarte puțini oameni în comparație cu masele de irlandezi (alungați de foamea cartofului), masele de englezi (alungați de războaiele religioase), de germani (ejectați de nazism), italieni (demoralizați de sărăcia din Mezzogiorno), scandinavi (descurajați de soarele miezului nopții), greci (expulzați de turci), evrei aşkenazi (decimați de pogromuri)...

Fiecare dintre aceste etnii era reprezentată de grupuri mult mai importante din punct de vedere numeric decît cele, cîteva valuri de imigrație franceză.

Concluzie evidentă: Franța este o țară binecuvîntată de zei, de unde foarte puțini oameni au vrut să plece definitiv. Asta nu înseamnă că n-am avut şi noi partea noastră de suferință. Dar am beneficiat, de-a lungul secolelor, de o climă foarte blîndă (care s-ar putea schimba...) şi de o excepțională calitate a vieții (care s-ar putea degrada...). Mirosul pîinii calde, gustul fin al omletei cu mînătărci, buchetul unui vin bun erau expresia unui pact secret cu Natura, a unui acord spiritual cu *Forțele Creatoare,* cum spune Cayce. Străinii pe care-i primim ştiu mai bine decît noi. Françoise Giroux o spune atît de bine încît îi dau

cuvîntul: „Nutream o admiraţie necondiţionată pentru Franţa, aceea pe care am supt-o odată cu laptele mamei, Franţa măreaţă, eroică, generoasă, strălucind cu toată lumina inimii şi spiritului, Franţa în care fiecare vîlcea, fiecare rîu, fiecare colină erau sacre (...) Nimic nu va epuiza vreodată această patimă. (...) Sub multe aspecte, Franţa de astăzi nu mai are legătură cu „dulcea Franţă din copilăria mea"; îmi repugnă impregnarea ei cu surogat de americanism; aş putea scrie pagini întregi cu ceea ce-i reproşez. Dar încetezi oare să iubeşti atunci cînd ai de făcut reproşuri? Am învăţat să iubesc Franţa ca pe o persoană cu trăsături adorabile, superioară din toate punctele de vedere. I-au apărut cîteva riduri, vreau – şi uneori mă tem – să n-o simt fără vlagă. Îmi este cu atît mai dragă cu cît o simt mai fragilă, ameninţată de marile metamorfoze ale timpului nostru. Dar dacă termenul 'civilizaţie' are un sens, dacă există un popor civilizat, acesta este în Franţa." *(Leçons particulieres,* ed. Fayard, pag. 48)

Şi Charles Péguy: „Mă voi plictisi, spune Dumnezeu, cînd nu vor mai exista aceşti francezi. Nimeni nu va mai înţelege ceea ce fac Eu!" (În *Misterul Sfinţilor Inocenţi).*

La aceasta, răspunde Cayce: Să nu vă imaginaţi vreodată că Franţa poate fi eliminată de pe Pămînt (Lectura 2072-15 pe care am citat-o în volumul I al Universului lui Edgar Cayce, pagina 278)

Astfel, după el, „entitatea Franţa" va străbate victorioasă încă vreo cîteva secole – deşi acest lucru a părut de cîteva ori compromis...

Vocaţia marţiană a „Frontierelor Răsăritene"

„Frontierele" (fr. „Marches"): cuvîntul desemna, în Evul Mediu şi începînd cu Carol cel Mare, provinciile de frontieră ale Imperiului carolingian. Erau ţări de tranzit, marcate de o dublă cultură. Ambivalenţa lor îl neliniştea pe Carol cel Mare, care le considera „nesigure". Pusese în fruntea lor conţi („grafi", altfel spus „markgrafi" sau „marchizi") energici, însărcinaţi să menţină ordinea. Astfel, aceste Frontiere foarte militarizate formau un fel de zid protector în jurul Imperiului. Dar, pe măsură ce slăbea puterea centralizată, Frontierele aveau tendinţa să-i scape. Pentru Carol cel Mare, a cărui capitală era Aix-la-Chapelle, Frontierele răsăritene se aflau la graniţele

germanopolone. Pentru noi, regatul Franței cu capitala în Paris, Frontierele Răsăritene sînt aceste regiuni-limită[1] din marginea estică a țării noastre. Regiuni mai mult sau mai puțin integrate în cursul secolelor în spațiul nostru politic şi cultural: Elveția, Alsacia, Lorena, Flandra, Savoia, care, în decursul istoriei noastre, au fost mereu călcate de armatele străine. Aceste țări înghesuite între marile imperii au fost în mod constant victime ale neînțelegerilor dintre vecinii lor puternici şi, prin urmare, transformate în cîmp de bătălie. Frontierele Răsăritene sînt şi „Cîmpul lui Marte"! Se ştie că tradiția astrologică atribuie fiecărei țări o influență zodiacală şi planetară specifică. Aceste țări de frontieră – cel puțin de cînd istoria le numeşte Frontierele Răsăritene – sînt plasate sub influența puternică a lui Marte, care simbolizează energia. Această energie, după modul cum este folosită, poate aduce războiul sau activitatea paşnică, aducătoare de belşug. În aceste țări care se întind de-a lungul Rhinului, oamenii au un temperament activ. Energia lor „marțiană" aplicată la arta militară dă soldați de excepție (ca mercenarii elvețieni, de exemplu). Este chiar numai o întîmplare faptul că Marseieza – (căreia majoritatea concetățenilor noştri preferă să-i uite cuvintele!) – s-a născut la Strasbourg? Imnul nostru național ne incită, fără complexe, să ne războim: „Să mergem, să mergem, un sînge impur să ne stropească brazda" şi alte amabilități de felul acesta... Nu cred în hazardul locurilor de naştere. Totul este semn. Să ne asumăm deci „furia francese", este o parte din noi înşine... Şi cînd *aceste popoare,* cum spune Cayce[2], îşi folosesc puternica energie marțiană pentru dezvoltarea economică, rezultă miracolul german sau prosperitatea elvețiană; sau Lorena cu înaltele sale furnale (metalurgia este în mod tipic sub influența lui Marte!), celebrele fabrici de faianță (Sarreguemines, Lunéville...), de sticlă (Baccarat): toate „artele focului"!; sau strălucitoarea reuşită industrială, socială şi artistică a

[1] Cuvîntul "limită" vinde direct din *limes,* celebra frontieră a Imperiului Roman frontieră care se concretiza prin întăriri impresionante (spre deosebire de frontierele noastre actuale, care nici nu se remarcă în peisaj!)

[2] La plural, cum spunea Ludovic al XIV-lea: "Popoarele mele", cînd vorbea de supuşii săi.

Flandrei... Reuşită materială care stîrneşte imediat invidia vecinilor puternici:

„De şase mii de ani, războiul
E pe placul popoarelor gîlcevitoare
Şi Dumnezeu îşi pierde timpul
Făcînd stelele şi florile”

cum spunea Victor Hugo (optimist în privinţa celor şase mii de ani...). Ultima bătălie foarte mare din Frontierele Răsăritene a fost la Arnhem, în 1944.

Toate lecturile lui Cayce despre aceste ţări menţionează tulburările, pustiirile aduse de război şi de cotropitori: *timpuri tulburi, teritorii pustiite de armate, neînţelegeri între popoare.* Nu există o singură lectură despre aceste ţări care să nu evoce istoria lor dureroasă. Iată un exemplu tipic (deşi lectura este dificil de localizat din punct de vedere geografic, între Flandra şi Alsacia):

În încarnarea dinaintea acesteia, entitatea se găsea în ţara numită acum Franţa. În timpul acela, sufla vînt de revoltă. Jefuitorii normanzi soseau din nord. Entitatea era printre cei care apărau valea Rhinului inferior. Ea se numea Ulda... (Lectura 2894-1)

Ansamblul lecturilor pe care le vom vedea ne ridică o mare întrebare, încă actuală: Ce este o naţiune? Se defineşte ea prin limbă? Prin religie? Prin rasă? Nu prea: avem exemplul Elveţiei care, în ciuda celor patru limbi oficiale şi a celor două religii, face dovada unei exemplare coeziuni naţionale.

Aceste întrebări sînt încă de o actualitate arzătoare la ora dezbaterii despre imigrare. Iată-ne constrînşi să reflectăm asupra voinţei noastre de a exista ca ţara suverană. Pe ce bază existăm? Naţiunea se defineşte printr-o istorie comună? Prin cultură? Ar fi mai mult decît atît: „Un popor este popor prin voinţa poporului – spune André Comte-Sponville – şi această voinţă este produsul unei tradiţii culturale.

Se vorbeşte de 'dreptul la deosebire', dar există şi un 'drept la asemănare'. Printre toate diferenţele care alcătuiesc diversitatea culturilor, 'francitatea' (trăsăturile proprii culturii franceze) este şi ea una care merită, ca atîtea altele, să fie apărată.

O țară nu este decît un teritoriu: este o creație moștenită din trecut şi pe care trebuie să o transmitem. Franța nu se perpetuează prin genele locuitorilor săi, ci prin cărțile lor, prin muzee, sate, obiceiuri (...), prin această francitate, diversă şi emoționantă bineînțeles; doar forța ei a putut aduna, de-a lungul secolelor, într-un tot, cele cîteva milioane de (oameni cu) „sînge amestecat", pe care îl moştenim şi continuăm.[1]"

Voi adăuga un alt element, complet ignorat acum de mijloacele de informare şi de sociologi: reîncarnarea „entităților" care au trăit deja în aceeaşi țară. Ca în vechiul Egiptul, unde oamenii îşi exprimau dorința de reîncarnare în aceeaşi vale a Nilului printr-un ritual corespunzător, Franța este o țară în care se întorc suflete vechi, care au fost franceze. Tocmai acest mecanism asigură continuitatea unei civilizații: sufletele sînt legate de proiectul spiritual care se exprimă în timpul şi locul unei culturi precise.

Marcel Proust, pe care îl poți citi la nesfîrşit[2] găsind de fiecare dată noi perspective, spunea: „Ceea ce (ne) apropie nu este comunitatea de părerilor, ci consangvinitatea spiritelor." *(La umbra tinerelor fete în floare)*. O asemenea expresie, ce poate părea poezie pentru majoritatea cititorilor, se clarifică în lumina reîncarnării: spiritele au fost înrudite în diverse vieți. Consangvinitatea lor fizică, într-una din aceste vieți, le conferă o „consangvinitate a spiritului" în următoarea, făcîndu-le să se reîncarneze în grup.

În *Profețiile lui Edgar Cayce,* am consacrat mai multe capitole drepturilor Omului şi ale Cetățeanului, celebra Declarație din 1789, văzute de lecturi.

Totuşi, „drepturile omului şi ale cetățeanului trebuie să fie distincte: primele sînt universale, celelalte nu sînt. A fi francez nu face parte din drepturile omului." Acestea, „dreptul la sănătate, la educație, la securitate, la demnitate nu trebuie confundate cu dreptul de a

[1] Rînduri extrase dintr-un articol apărut la 15 august 1991 în *L'Evénement du jeudi.*

[2] Mai ales în excelenta biografie pe care i-a consacrat-o recent Ghislain de Diesbach: *Proust* (Librairie académique Perrin, 1991). Toate cărțile acestui autor se citesc ca nişte romane: are darul de a face ca orice subiect (chiar greoi!) să devină pasionant!

aparţine unui popor sau altuia prin cetăţenie", mai spune André Comte-Sponville.

Războiul a fost întotdeauna provocat de necunoaşterea acestor mari principii. Lecturile lui Cayce despre Frontierele Răsăritene ne invită să meditǎm la aceste mari teme.

1. Pe cînd străbăteam Lorena

„Pe cînd străbăteam Lorena
Cu saboţii mei,
Întîlnii trei căpitani
Ce mi-au spus că sînt urîtă,
Of! Cu saboţii mei!"

Iată, deci! În cinci versuri, cîntecul popular a spus tot: că Lorena este o ţară de tranzit pentru armate – lucru de pe urma căruia suferă populaţia locală.

Prezenţa minelor de fier dă oare acestei ţări o vocaţie războinică? Lorena a dat căpitani renumiţi, între care

Jehanne, buna lorenă,
arsă de englezi la Rouen"

(cum ne aminteşte Villon în *Ballade des Dames du Temps Jadis).* Şi mareşalul, Lyautey la Thoirey, şi generalul de Gaulle la Colombey-les-Deux-Eglises... Fără a-l uita pe amiralul Muselier care a impus ca simbol al Franţei Libere crucea Lorenei – ţara sa de baştină.

Maurice Barrés atribuie energia lorenă direct „spiritului locurilor":

„Cele patru vînturi din Lorena şi suflul inspirator care emană dintr-un loc mereu consacrat divinului reaprind în noi o energie inefabilă" *(La Colline inspirée).*

Ţară de tranzit, ţară ambivalentă, deci ţară întotdeauna suspectă în ochii vecinilor: „Lorenul, trădător al lui Dumnezeu ca şi al aproapelui său", repeta socrul meu, Henri de Bizemont, care era din Nancy.

Ţară etern sacrificată: la fiecare invazie, armatele se bat pe pămînt loren; şi această istorie dureroasă este atestată de marile cimitire militare, care pot fi vizitate astăzi (Douaumont).

Toate lecturile lui Cayce despre Lorena descriu grozăviile războiului:

Entitatea trăia într-o epocă de ostilitate între două țări cunoscute astăzi ca Germania şi Franța, în acele regiuni de frontieră care şi-au văzut pământul pustiit de armate. Numele său era atunci Rubenhs. Şi în această experiență de viață; entitatea a progresat din punct de vedere moral, datorită ocaziilor de a-i ajuta pe alții. Aceasta i-a adus mari bucurii personale, o mare evoluție spirituală. De acolo vine astăzi această trăsătură a caracterului său care este nevoia de dreptate: el îl apără bucuros pe cei care sînt persecutați. (Lectura 2842-1)

Este interesant de precizat aici istoria karmică a acestui consultant american. Înaintea vieții sale actuale, *entitatea,* cum spune Edgar Cayce, fusese – şi în Statele Unite – o „vrăjitoare din Salem". Am evocat deja în volumul I această poveste tristă, care a întrecut Inchiziția europeană în cruzime. Un amestec atroce de fanatism, puritanism... şi misoginie militantă, pentru că *Salem Witches,* victimele, au fost în majoritate femei.

În încarnarea chiar dinainte, dată de Cayce, consultantul era un sculptor grec, un mare artist, dar încă o dată *într-un timp cînd războiul devasta insulele;* şi acolo s-a remarcat din nou prin devotament:

În acele timpuri de oprimare, a avut dorința de a-i ajuta pe cel care, porniți pe calea cea rea, erau victimele alegerii lor; şi acolo a cîştigat mult din punct de vedere spiritual.

Şi de ce se încarnează oamenii în perioade frămîntate de războaie, de invazii?

Multe suflete ştiu – înaintea plecării – că nu vor progresa decît prin suferință. Ele se încarnează deci – special – în perioade dificile. Domnul 2842-1 avea oare de ispăşit o karmă aşa de rea? Lectura spune că în Atlantida, într-adevăr, nu fusese prea bun... Mai am prieteni care zîmbesc cu un aer condescendent cînd li se vorbeşte de Atlantida: ea este, pentru ei, marele bazar „al iraționalului".

Fie!... „Utopia de astăzi este ştiința de mîine", spunea Valéry. Probabil că, pe undeva, am citat deja această perspectivă superbă – să mă ierte cititorii, îmi place mult Valéry. Privirea sa pătrunzătoare (de Scorpion-Gemeni, bineînțeles, formula cea mai inteligentă a zodiacului!) era a unui profet.

Dar să continuăm lecturile despre Lorena, urcînd în timp pînă la epoca marilor invazii.

Printre popasurile terestre care influenţează actualmente entitatea este şi acela cînd entitatea trăia în Franţa. În acele timpuri vechi, activităţi militare îi opuneau pe francezi celor numiţi astăzi germani. În timpul acela, erau hunii, englezii; spaniolii. (Lectura 1624-1)

Fraza lui Cayce, prin amestecul său de precizie şi imprecizie, pune laolaltă popoare foarte diferite. Menţiunea hunilor datează lectura: ei au pustiit ţările din est, Alsacia şi Lorena, în secolul al V-lea. Apoi, după ce au stîrnit o mare harababură, au plecat. În schimb, acei cotropitori *pe care îi numim astăzi germani,* sînt alamanii, care înaintează în Franţa venind din est (Clovis i-a oprit în bătălia de la Tolbiac, spre 495-496). Puţin cîte puţin, o parte dintre ei se vor stabili în Jura, în Bourgogne – pînă în Langres şi Besançon, în Lorena şi în Alsacia (cărora le vor germaniza graiul celtic). O altă parte se va stabili în Elveţia şi la est de Rhin, unde vor deveni *cei pe care-i numim astăzi germani,* cum spune Cayce în bizara sa frazeologie!

Cît despre celelalte ţări menţionate de lectură, este în mod tipic punctul de vedere al unui neeuropean, pentru care Europa este doar un capăt de continent, un furnicar unde mişună oameni identici (văzuţi de departe). Bineînţeles, cînd locuieşti aici, faci deosebirea: Franţa nu este Germania, Germania nu este Spania, şi aceasta nu este Anglia... Totul depinde de telescopul, mai mult sau mai puţin puternic, prin care poţi sau nu să distingi stelele drapelului european. Ele apar în lecturi – văzute din America – ca nişte omuleţi foarte mici, în timp ce distincţiile făcute de noi – cei care le avem sub nas! – ni se par de netrecut...

Cînd citiţi presa americană, sînteţi surprinşi de amalgamul pe care îl face din ţările străine. Cînd eram la Beach, turbam citind *Virginian Pilot* şi alte *East Coast shimboums*[1]: ştirile din străinătate erau înghesuite pe o singură pagină, în două coloane. În dreapta, ţările capitaliste („prietene"); în stînga, ţările comuniste („duşmane"). În această ultimă coloană trebuia să caut Franţa, prinsă între Cuba şi Volga... Presa nu făcea nici o diferenţă între URSS şi Hexagonul socialist al lui Mitterrand!

[1] Cum se intitulează ziarele japoneze; *Asai Shimboum* este cotidianul cu cel mai mare tiraj din lume.

Astăzi ziariştii americani au găsit un nou sac unde să pună de-a valma toţi bieţii crabi din Europa: rubrica „EC” *(European Comunity)*.

Tot aşa face şi Cayce... pentru consultanţii a căror istorie europeană este ultima dintre griji! Şi în plus, cu o secretară drăgălaşă care nu înţelege de ce fermecătorul său patron cu ochi albaştri se încăpăţînează să-i dicteze toate aceste nume străine, de neînţeles pentru ea... deci lipsite de interes (chiar am găsit lecturi unde Cayce adormit o apostrofează: „Domnişoară, mai multă atenţie!”)

Lectura 1624-1 începe prin descrierea unei situaţii generale de mare confuzie: perioada numită a „Marilor năvăliri” i-a văzut revărsîndu-se asupra Europei de vest nu numai pe alamani – „friţii împuţiţi” de atunci! – şi pe călăreţii mongoli ai lui Attila, dar şi alte popoare, între care saxonii (care se vor instala în Anglia), vizigoţii (în Aquitania şi Spania) etc. Menţionarea acestor ţări de către Cayce se explică deci foarte bine. Dacă el le citează pe cele două printre altele cincizeci, o face probabil pentru că ele au marcat mai exact acea existenţă a consultantului său. Dar să reluăm lectura:

Şi acolo vom regăsi entitatea în mijlocul tuturor acestor conflicte. Nu numai interesată de problema naţională şi militară, nu numai patriot – exact ce trebuia pentru epoca şi ţara sa. De fapt entitatea era mai interesată de expresia artistică, de desen şi de caricatură, ceea ce-i permitea să aibă locul şi influenţa sa între oameni şi grupuri. Şi prin această activitate, ceea ce o interesa era modul în care pot fi controlaţi oamenii din punct de vedere politic, exercitînd o influenţă intelectuală, prin desen şi scris.

Numele acestei entităţi era Hans Bergermen. Multe nume se terminau prin 'man ; cu un 'a' – el era 'men ; cu un 'e'.

În ceea ce priveşte progresul spiritual din cursul acestei încarnări, entitatea a cîştigat şi a pierdut, apoi iar a cîştigat! Căci în cursul acestei vieţi a devenit din ce în ce mai conştient de capacitatea sa de a conduce şi nu întotdeauna spre binele maxim al celorlalţi! (...) Iată de ce astăzi îi găsim nu numai talentele de şef, dar şi un temperament de artist... Ea este pasionată de tot ce este istorie şi geografie! (Aceeaşi lectură)

Cayce nu precizează dacă Hans Bergermen (cu un 'e'!) era loren. Dar dacă acest nume cu dublă rădăcină germanică (Berger-men, adică 'oamenii de la munte') îl localizează într-adevăr în Frontierele

Răsăritene, el nu sună prea alsacian. L-aş localiza mai degrabă în Lorena. Tot ce se poate spune este că trăia în zona pe unde treceau hunii în secolul al V-lea.

Prima dată cînd am citit – foarte repede – aceste lecturi, am crezut că era vorba de Hansi[1], celebrul nostru caricaturist, care şi-a pus atît de strălucit talentul în slujba patriotismului alsacian-loren. Şi apoi, recitind lectura, am văzut că mă înşelasem. Hansi nu este de pe vremea hunilor, el s-a născut la Colmar, la 23 februarie 1873, şi a murit în acelaşi oraş, pe 10 iunie 1951! Numele său adevărat era Jean Jacques Waltz – şi nu Hans Bergermen. Bineînţeles că *Benezit (Dicţionarul artiştilor, pictorilor, desenatorilor, gravorilor* etc.) nu menţionează nici un Bergermen. Marile năvăliri s-au întîmplat mult prea demult: s-a pierdut urma artiştilor din acea vreme! Am sfîrşit prin a mă întreba dacă Hansi nu era reîncarnarea domnului 1624-1, consultantul lui Cayce. Dar lectura a fost dată în timpul vieţii lui Hansi. În final, singurul lucru pe care-l pot afirma este că în Lorena şi Alsacia există un foarte puternic curent de expresie grafică (pentru mine, Claude Gellée zis Lorenul este cu siguranţă unul din cei mai mari pictori, iar Hans Baldung Green, unul din cei mai uluitori desenatori din cîţi există!) Încă o lectură despre năvălitori:

Entitatea trăia în acea zonă care se întinde între cele două ţări, numite astăzi Franţa şi Germania. El făcea parte din acele popoare aflate în drumul marilor năvăliri – şi n-a putut rămîne pe Pămînt decît o scurtă perioadă, căci a suferit mult fizic din această experienţă. El se numea Werltz – şi lecţia spirituală învăţată a fost toleranţa. A evoluat moral, devenind răbdător. Iată de ce astăzi îi miră adeseori pe ceilalţi prin răbdarea şi îngăduinţa sa. (Lectura 2913-3)

Aşa trebuie tratat întotdeauna duşmanul...

---

[1] Operele cele mai cunoscute ale lui Hansi se intitulează *Mon village, Le Professeur Knatsche, Colmar en France, L'Histoire d'Alsace racontée aux petits,* unde Hansi îi ridiculizează pe ocupanţii germani sub forma unor personaje groteşti îmbrăcate în verde ca nişte marţieni, cu nasul roşu călărit de ochelari cu lentile groase, înfruntînd fineţea zeflemitoare a puştilor alsacieni. Bineînţeles, Hansi a fost persecutat de autorităţile imperiale pentru desenele "angajate"; în timp ce în Franţa se bucura de un renume răsunător!

O ultimă lectură în care apare clar numele de „Lorena”: Entitatea era în acea țară care este denumită astăzi „Hinterland”, adică țara situată între ceea ce este actualmente cunoscut ca Franța și Germania. Era o vreme de mari frământări și neînțelegeri între aceste popoare.

Entitatea deci era în țara numită astăzi Lorena – și numele său era Henderich.

A fost o viață de suferințe fizice și morale – și totuși entitatea a cîștigat mult din punct de vedere spiritual. Căci era angajat în slujba Bisericii, unde se adunau oamenii în timpul acela. și în mijlocul luptelor și pustiirilor războiului, entitatea a găsit în ea însăși darul de a calma spiritele. El alina frica celor umili și a celor care pierduseră totul. A putut aduce multă împăcare sufletească prin evoluția sa spirituală. (Lectura 1453-1)

Trebuie doar să vizitezi Lorena pentru a constata urma materială a războaielor: distrugerea cvasigenerală a monumentelor vechi, a satelor și castelelor! Dar pierderea materială este și mai dureroasă cînd ești materialist. Dacă accepți integrarea ei într-o perspectivă spirituală, amărăciunea se îndulcește. Acesta este sensul foarte frumoasei lecturi, pe care am putea-o intitula *Balada bieților loreni...*

În încheierea acestui capitol despre Lorena (și făcînd trecerea spre următoarele, unde vom vorbi din nou despre cruciade) iată povestea unui cruciat loren:

Entitatea era în această țară cunoscută astăzi ca Franța, mai exact în regiunea numită Lorena. Regiune de frontieră puternic supusă influențelor străine, a căror putere și stăpînire erau deja în acea perioadă o sursă de activități belicoase. Și acolo s-au adunat mulți oameni din țări diverse pentru a pleca în cruciadă. Trebuia să fie apărate idealurile și obiectivele pe care oamenii le aveau în minte și în inimă în vremea aceea (...)

Numele său era Cauxdao – și n-a fost o viață ușoară... (Lectura 1023-2)

Urmează considerații despre problemele morale ale numitului 'Cauxdao', pe care asprimea timpurilor îl obliga să se reconsidere. Ceea ce este interesant aici încă o dată este tabloul Lorenei, *puternic* supusă *influențelor străine,* care duc la război și creează un climat de instabilitate, greu de suportat. Aceste încarnări în Lorena, ca și cele pe

care le vom vedea mai departe în Alsacia, sînt toate trăite într-un climat de extremă insecuritate, care îi obligă pe oameni să-şi dezvolte la maximum energia dacă vor să supravieţuiască. De altfel este ceea ce i se întîmplă personajului de mai sus, care, spune Cayce:

a desfăşurat activităţi pentru a-i ajuta pe alţii, pentru a-i ajuta să înfrunte din ce în ce mai bine, din punct de vedere mental şi fizic, condiţiile grele de viaţă, create de războaiele ai căror contemporani erau în experienţa acelui popas terestru, în vremea aceea. (Aceeaşi lectură)

2. Miracolul Alsacian
Tragedia alsaciană

La ceasul reconcilierii franco-germane, al eforturilor vizînd unitatea europeană, nu este bine văzută evocarea istoriei noastre comune, dureroase. Şi totuşi vom ezita să vorbim de holocaust, de exod, de Shoah, de Dachau? Nu. Or, se întîmplă că alsacienii îşi au Shoahul lor, holocaustul lor, exodul lor. Şi de asta nu vorbeşte nimeni! Au avut chiar lagărul lor de concentrare, la fel cu Dachau: era Struthof, mai sus de Strasbourg. Atunci de ce să trecem această tragedie sub tăcere? Să-i uităm pe eroi înseamnă să-i îngropăm de două ori. Ei merită mai mult.

Ceea ce marele public nu ştie este că nu numai evreii au fost victimele monstrului: alsacienii au fost şi ei decimaţi în mod sălbatic. Au avut şi ei mii de morţi şi de deportaţi. Niciodată nu se vorbeşte despre ei. De ce? Pentru a nu-i supăra pe prietenii noştri de dincolo de Rin?

Căci ţin să repet aici: alsacienii NU sînt germani. În secolul al VIII-lea, textele vechi făceau deosebire între alamani (germanii) şi alsaţii (alsacienii)! Foarte legat de originile sale mulhousiene, tatăl meu, care vorbea la perfecţie diversele dialecte alsaciene, îi corecta de fiecare dată – foarte prompt – pe cei care, în necunoştinţă de cauză, îşi permiteau să facă vreo confuzie. „Nu, spunea el, noi, alsacienii, NU sîntem germani! Dacă vorbim o limbă germanizată (dar cu rădăcini latine şi celtice) nu înseamnă nicidecum că sîntem germani! Nu sîntem mai germani decît belgienii, islandezii, norvegienii, suedezii, danezii,

olandezii etc., care vorbesc şi ei o limbă germanică." Limba alsaciană încă este considerată un dialect, pentru că Alsacia n-a putut dobîndi niciodată statutul de stat suveran, şansă de care au beneficiat Belgia, Islanda, Norvegia, Suedia, Danemarca, Olanda etc. Statutul lor politic de state independente le-a promovat dialectele la statutul onorific de limbi scrise şi vorbite oficial. În timp ce bietul *elsäsich* şi-a păstrat eticheta devalorizantă de dialect.

Prin urmare, alsacienii vorbesc mai întîi alsaciana. Şi apoi, cînd merg la şcoală, învaţă celelalte două limbi obligatorii, intrate pe rînd în istoria lor: germana sau franceza. Rezultatul: orice alsacian este trilingv! (Şi atunci cînd este fiul unui imigrant polonez sau italian, cvadrilingv în mod sigur!). Adăugaţi engleza, cu care toţi oamenii cultivaţi reuşesc să se descurce astăzi... Iată de ce tatăl meu alsacian îmi spunea: „De la a cincea limbă încolo, toate se aseamănă... Nu mai trebuie atîta efort să înveţi a şasea sau a şaptea limbă!" (El însuşi vorbea curent opt limbi, plus două sau trei limbi moarte – o bagatelă, acolo, pentru un arheolog.) Un asemenea exerciţiu lingvistic dezvoltă inteligenţa, memoria, capacităţile de adaptare: este poate prima explicaţie a înaltului nivel cultural constant din Alsacia în decursul secolelor. De exemplu, în secolul al XIX-lea, analfabetismul era inexistent: toţi ţăranii ştiau să citească şi să scrie (departe de a fi cazul şi pentru ţinuturile rurale franceze!). La toate fermele erau cărţi – şi, oriunde, Biblia care era citită în fiecare zi! Nu este de mirare că tiparul s-a născut la Strasbourg! Dar ceea ce putem admira cel mai mult la alsacieni este curajul lor neabătut: vă puteţi imagina cum a putut această naţiune mică să-şi reconstruiască satele carbonizate, viile smulse, cîmpiile distruse, pădurile defrişate de soldăţime? În 1945; în1919; după războaiele Revoluţiei şi ale Imperiului în secolul al XIX-lea; după războiul de Şapte Ani, din secolul al XVIII-lea; după Războiul de Treizeci de Ani din secolul al XVII-lea... şi tot aşa, o dată într-un secol, ajungînd pînă la Vercingetorix! Vreau să se vorbească de miracolul german. Dar miracolul alsacian repetat de douăzeci de ori, ce lecţie!

Firul de păianjen: o răbdare infinită

Mai multe lecturi ale lui Cayce fac deci trimitere la Alsacia, fie în perioada care urmează războiului din 1870, cînd a devenit provincie germană, fie în timpurile mai vechi – războiul de Treizeci de Ani, Evul Mediu timpuriu. Lecturile dau de fiecare dată imaginea unei țări continuu tulburată de cele două entități naționale puternice între care se află, Tom Degețel care nu poate trăi liniştit între cei doi căpcăuni vecini. Să citățm doar istoria recentă: Alsacia, franceză în 1869, a devenit prusacă în 1871; din nou franceză în 1918, i-a revenit Germaniei în 1940, apoi iarăşi Franței în 1945! Cinci schimbări de naționalitate în mai puțin de un secol! Cei care nu sînt alsacieni nu-şi pot imagina conflictele dureroase, cazurile de conştiință, dramele familiale, imensa amărăciune generată de o asemenea instabilitate.

Este interesant de notat că Alsacia este guvernată în astrologie de un semn de Pămînt mobil: Fecioara, care implică dese schimbări de stare, prin chiar faptul că acest semn „mută".

Dar acest mutant are o virtute: are geniul muncii. Îl admiram pe tatăl meu (ascendent Fecioară!) cum începea un proiect de lucru, indiferent despre ce ar fi fost vorba: împărțindu-l calm, metodic, în etape succesive. Cu răbdare, etapă după etapă, „metoda Fecioarei" îl ajuta să ducă totul la capăt! Tatăl meu mi-a făcut această demonstrație, reuşind practic tot ceea ce întreprindea – indiferent că era vorba de profesie, sport, scris, muzică, desen, călătorie, casă, grădină, animale... Este bineînțeles metoda pe care o folosesc încă alsacienii şi elvețienii de astăzi. Secretul? O infinită răbdare. Ca „firele de păianjen", acea dantelă aproape invizibilă pe care o țese păianjenul de cîmp, truditor modest care nu ştie că este un mare maestru al artei abstracte! Dar pînza fină este atît de fragilă, încît adeseori este ruptă de brute care n-au respect pentru nimic. Din găurica unde stă ascunsă, mica insectă asistă la dezastru... Şi după ce pleacă cotropitorul, începe din nou să lucreze, cu aceeaşi răbdare, inspirată de sensul ascuns al semnului Fecioarei: receptivitatea față de spirit. Fecioara, pe care tradiția astrologică o întruchipează ținînd un spic de grîu în mînă, este semnul recoltei: ea inspiră oamenii productivi, creatorii care îşi duc creația pînă la capăt.

Astfel, cine ar cunoaşte Alsacia numai din lecturile lui Cayce, care descriu o țară permanent devastată de război, ar avea o viziune foarte

incompletă. Lungi perioade de pace permit totuşi îngrijirea rănilor. Totuşi, trecînd de la Bâle la Mulhouse, se simte bine importanţa războaielor trecute. Făcuţi din acelaşi aluat şi rude dintotdeauna, oamenii sînt la fel de activi, productivi şi curajoşi de o parte şi de alta a frontierei. Dar dacă astăzi, la Bâle, nivelul de viaţă este mai ridicat, este pentru că Elveţia a fost scutită de război. La Mulhouse, totul a fost distrus de invazii.

Mă voi strădui, deci, să clasific aceste lecturi respectînd ordinea cronologică. Pentru început, iată una care descrie o perioadă preistorică, în care Alsacia nu era decît o înşiruire de sătuleţe, întemeiate pe malurile Illului, afluentul Rinului. (De acolo ar veni numele „Alsacia" = ILL-SATZ: AŞEZĂRILE DE PE ILL; dar unii cred că numele este mai vechi şi vine din celticul Alis-ahia = regiune de la poalele muntelui).

În încarnarea dinaintea acesteia, regăsim entitatea printre ţăranii care au întemeiat această ţară numită acum „Alsacia". În viaţa aceea, entitatea a cîştigat mult din punct de vedere moral, punîndu-se în slujba pionierilor care au venit să se stabilească acolo. Ea i-a ajutat să se apere de tîlharii care jefuiau ţinutul. Din acea existenţă veche, păstrează anumite trăsături de caracter: aptitudinea pentru toate muncile manuale, pentru tot ceea ce se poate face cu mîinile, mai ales lucrul cu acul, croitoria şi de asemenea îngrijirea bolnavilor. Este o infirmieră înnăscută! (Lectura 979-4)

Cel mai interesant în această lectură este „firul conducător" astrologic: am văzut că Alsacia este guvernată de Fecioară, care este şi... semnul infirmierei! Stăpînul semnului este Mercur, care influenţează mîinile şi toate meseriile care cer o mare îndemînare manuală ca: croitoria şi îngrijirea bolnavilor[1].

[1] Parisul, capitala mondială a croitoriei, gastronomiei - şi care s-a afirmat şi în domeniul altor activităţi mercuriene ca literatura, medicina, botanica, mecanica (primele automobile şi primul avion), este de asemenea situat sub influenţa Fecioarei. Iată de ce sfînta patroană a oraşului este o femeie (sfînta Geneviéve); emblema sa, tot o femeie (Marianne) iar monumentul religios cel mai însemnat din Paris: o catedrală închinată Maicii Domnului! Reţineţi că Alsacia se află şi ea sub patronajul unei femei: sfînta Odile, care a fost - din punct de vedere profesional! - o "fecioară consacrată"!

Bineînțeles că entitatea (consultanta lui Cayce, pentru a vorbi pe înțelesul tuturor!) venea dintr-o viață egipteană – ca, practic, toate încarnările franceze pe care le-am analizat la Fundația Cayce. (Egiptul este şi el o țară mercuriană, pentru că Mercur este numele latin al lui Thot-Hermes, personaj mitic inițiator al ştiinței egiptene, despre care Cayce afirmă că a existat în realitate – a se vedea volumul I)

Iată o altă lectură care poate fi localizată imediat după Iisus Christos, deoarece Cayce îi spune pacientului că venea dintr-o viață palestiniană, din vremea lui Christos. Încarnarea alsaciană a domnului 451-2 se prezintă astfel:

Regăsim entitatea în țara cunoscută astăzi ca Franța; în această regiune care a fost atît de încercată, atît de tulburată de atîtea neînțelegeri. Entitatea se afla acolo între cei care gravau diversele metale şi sculptau lemnul. Ei făceau statui, imagini care decorau castelele seniorilor. Numele său era Heinckel. În acea experiență de viață, a cîştigat şi a pierdut moral: a cîştigat prin spiritul serviciului, a pierdut prin orgoliu şi disprețuirea celorlalți. Astăzi îi plac lucrurile frumoase, tot ceea ce dă o idee de măreție – şi uneori îl stăpîneşte nostalgia acestora. (Lectura 451-2)

Lectura nu menționează în mod expres Alsacia, dar numele „Heinckel" poate fi alsacian. Prelucrarea lemnului, tipică pentru artizanatul local, s-a perpetuat pînă în zilele noastre. Cît despre mențiunea *această regiune încercată,* desigur că Alsacia n-a fost singura, dar este întotdeauna desemnată astfel în lecturi. În fiecare caz, Cayce insistă asupra tulburării permanente:

El era în țara cunoscută acum ca aceea a francezilor, dar era în țara-frontieră, între ceea ce s-a numit „Fatherland" şi Franța. Entitatea trăia acolo într-un timp tulbure, cînd țara era cotropită de oamenii care voiau s-o domine şi să facă din ea regatul lor, ca să domnească acolo cu titlu individual. Entitatea a suferit mult în vremea aceea. Şi dorința de răzbunare, de revanşă, sentimentul de frustrare i-au aparținut atunci. Ea a cîştigat mult din punct de vedere moral din această experiență dureroasă, dar a şi pierdut. Şi numele său, pe vremea aceea, era Herziel. (Lectura 1742-2)

Este imposibil de spus despre care invazie este vorba, căci au fost atîtea, iar lectura nu este destul de precisă. Ea vine după o secvență

despre Oraşul Etern, în vremea primilor creştini. Este vorba aşadar despre o mostră de viaţă trăită în primele secole ale erei noastre. În timpul Marilor Năvăliri? În Evul Mediu, cînd se înfruntau neîncetat diverşi seniori locali? (Ducii de Alsacia, conţii de Dabo şi de Eguisheim, apoi Habsburgii, Hohenzollernii etc.). La aceasta s-ar referi menţiunea *domniei cu titlu individual.* Mai multe dinastii îşi revendicau Alsacia ca fiind leagănul familiei lor, de pildă Habsburgii (veniţi din apropiere, din Elveţia, dar moştenitori ai conţilor de Eguisheim)... Cît despre menţiunea *Fatherland* („Vaterland"), care înseamnă „ţara taţilor noştri", este argumentul folosit în mod obişnuit în cursul istoriei germane (inclusiv de Hitler) pentru a motiva cucerirea acestei ţărişoare nesupuse. Bineînţeles, aşa cum am văzut mai sus, această pretenţie genealogică este cu sens unic: alsacienii nu recunosc nicidecum Germania ca „ţară a taţilor lor"!

Mulhouse nu se desprinsese de Sfîntul Imperiu roman germanic, declarîndu-se singură „republică liberă"? Habsburgii, care îşi rupseseră dinţii în rebeliunea elveţiană, au lăsat regiunea Mulhouse cvasiindependentă. Dar Alsacia şi superbele sale oraşe greşiseră cu ceva: erau prea bogate. Să stîrneşti invidia vecinilor, asta nu se iartă:

Ea trăia în acea ţară care este astăzi Franţa, în acea regiune de frontieră numită astăzi Alsacia. Şi era o vreme de mare tristeţe... Căci ţara fusese cotropită. Entitatea, care se numea atunci Stresbergh, s-a îndreptat spre slujirea celorlalţi, ceea ce a făcut-o să evolueze moral, chiar trecînd prin acea tristeţe. A slujit ca soldat, ceea ce i-a adus multe suferinţe fizice şi morale. Totuşi, devotat trup şi suflet, nu-şi va părăsi niciodată idealul: în ciuda dezamăgirilor şi lipsei de respect a rudelor sale, a mers înainte (...). Astăzi, să se lase deci călăuzit de intuiţie, de glasul lăuntric şi nu de glasul celorlalţi (...). Să facă ce-i spune inima. Atunci va creşte şi va înflori ca trandafirul din Saron, în valea frumuseţilor vieţii! (Lectura 282-2)

Dacă Cayce îşi împănează adeseori lecturile cu referinţe biblice, acestea nu sînt niciodată alese la întîmplare. Nu ştiu dacă acel consultant a înţeles cu adevărat aluzia: Alsacia, care a fost odinioară cadrul suferinţelor sale, este în primul rînd o vale, aceea unde Illul se varsă în Rin. În concluzie, Cayce îi promite de această dată consultantului său nu doar „o vale a plîngerii", ci „o vale a

trandafirilor" (fără joc de cuvinte chinezesc...[1]). Încă nu cunoaştem destul legile reîncarnării – însă diversele învăţături iniţiatice (şi nu numai Cayce) spun că o încarnare de suferinţă poate fi urmată de o încarnare de odihnă, cînd entitatea se reface după emoţiile vieţii precedente. Lucru demonstrat de Cayce printr-o astfel lectură. Aveţi în preajmă oameni care au tot ce le trebuie ca să fie fericiţi, dar se plîng neîncetat? În loc să se bucure liniştiţi de binefacerile cu care sînt copleşiţi, intră în panică la cel mai mic obstacol. Altădată mi se păreau exasperante aceste eterne „vite de suferinţă" (după modelul expresiei „vite de povară", n.tr.). Astăzi, după ce am lucrat mult asupra reîncarnării, nu le mai judec: este evident că nu din cauza actualelor probleme mărunte se plîng aceste persoane. De fapt, ele exprimă dureri foarte vechi, răni care nu s-au cicatrizat încă. Printre aceşti oameni cu dare de mînă care au fost năpăstuiţi altădată, văd trecînd mulţi soldaţi demni de milă, din războaie uitate. Lupte cumplite în condiţii de igienă înfiorătoare, foame, sete, paraziţi, atacuri, într-un climat de frică şi dispreţ faţă de ceilalţi şi, în final, o moarte violentă prin ardere, hemoragie sau infecţie, adeseori într-un lagăr de concentrare. Iată ce marchează inconştientul acestor suflete, care au pierdut gustul fericirii. Ele au nevoie de o nouă viaţă, calmă şi prosperă, pentru a se curăţa de amărăciunile precedente şi pentru a uita „valea plîngerii"!

Iată încă două lecturi interesante:

Entitatea era în această ţară cunoscută acum ca o parte din Franţa şi o parte din Germania, în această regiune numită Alsacia. Numele său era Audrie Cordieur.

În acea experienţă de viaţă entitatea făcea meseria de desenator la curte...

Entitatea, în viaţa aceea, lucra pentru oamenii importanţi de la curte, pentru persoanele regale şi pentru protejaţii lor (...). Atunci a cîştigat moral, căci vedea bine josnicia intrigilor, dezamăgirile născute din dorinţele materialiste, oprimarea şi revolta celor care erau constrînşi să se prostitueze fizic. Totuşi a păstrat o atitudine pozitivă, consolîndu-i pe cei afectaţi. Căci, deşi în meseria sa era obligat să

[1] Cf. titlul ambivalent al unei celebre cărţi a lui Lucien Bodard despre China imperială, *La Valée des roses* / Valea rozelor, Ed. Grasset.

alimenteze plăcerile celor puternici, în străfundul său, inima se îndrepta spre cei care erau oprimați. Prin lupta sa zilnică, prin învățătura sa, se străduia să mențină speranța în inima celor care plîngeau. (Lectura 1436-2)

Este vorba aşadar de un desenator de la Versailles, căruia îi revenea şi aprovizionarea cu carne tînără a prinților de la curte: ce avea să facă un alsacian în această galeră? Numai karma ştie! Ceea ce voi reține este că a păstrat în adîncul lui o corectitudine foarte alsaciană. Şi că trebuie să fi fost apreciat ca artist. Textul foloseşte cuvîntul designer, care presupune că el desena şi concepea de asemenea decoruri, costume etc. Cititorii mei ştiu, poate, că există în Alsacia o îndelungată tradiție artistică a artelor grafice. Le recomand călduros să viziteze muzeele tehnice de la Mulhouse. Mai ales cel al tapetului, unde vor vedea aceste somptuoase hîrtii panoramice din secolul al XIX-lea, specialitate alsaciană redescoperită astăzi. La muzeul Imprimeriei pe țesături, vor putea să admire opera desenatorilor din secolul al XVIII-lea, acele motive florale menite să fie imprimate pe stofe, care sînt de o incomparabilă frumusețe (unicat absolut în lume, care merită călătoria!)

Să amintim de asemenea că renumitele „pînze de Joüy", cu scenele lor cîmpeneşti, care-i plăceau atît de mult reginei Maria Antoinetta, erau fabricate în împrejurimile Parisului (la Joüy-en-Josas) de către Oberkampf, familie jumătate germană, jumătate alsaciană, înrudită cu familia mea. Şi la noi, din tată în fiu, toată lumea picta şi desena. Era o tradiție. Iată ce ne readuce la astrologie: desenul este tot un dar al Fecioarei (ca muncă manuală care traduce o activitate mentală de reflecție şi observație)

În Alsacia, eşti uimit de disproporția dintre suprafața foarte mică a acestei țări minuscule şi influența sa intelectuală şi artistică. Am evocat mai sus inventarea tiparului în Europa[1]. Oricine ştie că a fost pus la punct la Strasbourg de către Gutenberg. Pe planul ideilor, Reforma s-a propagat, în mare parte, datorită acestei intense activități mediatice, literare şi artistice, cu totul caracteristică mentalității din Alsacia. Primele mesaje ale lui Luther vor fi difuzate începînd din 1517 la

[1] El exista deja în China şi Japonia.

Strasbourg, care era atunci unul dintre cele mai înalte locuri ale umanismului şi culturii europene. Mai tîrziu, în secolul al XVIII-lea, Alsacia va deveni una din primele ţări industriale din Europa. O ţară de pionieri: în Alsacia, Koechlin, Dollfuss şi Schmaltzer vor inventa imprimarea pe ţesături, făcînd din Mulhouse unul dintre marile centre ale industriei textile din Europa. (Tot la Mulhouse, în secolul al XIX-lea, Nicolas Koechlin va construi primele locomotive de pe continent!) Goethe şi-a făcut studiile la Strasbourg... Iar Ludovic al XV-lea, încîntat de vizita în Alsacia, nu mai conteneşte cu elogiile la adresa prosperităţii industriale a acestei provincii, care nu semăna cu nici o alta din Regat!

Or sursa bogăţiei alsaciene este simţul ascuţit al democraţiei. Dezvoltarea industrială din secolele XVIII şi XIX nu s-a făcut ca în Anglia sau Franţa, prin exploatarea nemiloasă a muncitorilor *(sweating system),* denunţată de Emmanuel Beau de Loménie în celebra sa lucrare *Les Responsabilités des dynasties bourgeoises*[1]. Răspunderile dinastiilor burgheze. Dimpotrivă, patronii din Alsacia s-au străduit să limiteze programul de lucru, să înfiinţeze spitale, dispensare, şcoli, dintr-o profundă grijă a respectului faţă de muncitori. Trimit cititorul la numeroşii istorici şi economişti care au vorbit despre aceasta – fie că sînt de orientare dreaptă sau stîngă, ei recunosc în unanimitate meritele patronatului alsacian.

În lectura de mai sus, acest artist alsacian, rătăcit în jungla Versailles-ului, manifestă aceeaşi grijă umană: să-i ajute pe cei oprimaţi. Alsacianul a fost atît de des oprimat de străini în istoria sa, încît s-a creat în Alsacia un foarte înalt nivel de conştiinţă a drepturilor Omului. Iată de ce, de altfel, ideile de libertate din secolul XVIII şi-au găsit un ecou atît de puternic în Alsacia: „Populaţia, ale cărei aspiraţii profunde tind spre democraţie începînd din Evul Mediu, acceptă cu entuziasm ideile revoluţionare" (citez *Encyclopedia Universalis,* volumul I, pagina 974)... La această cotitură a secolului, Alsacia nu era o mică regiune înapoiată, ci un leagăn cultural de o extremă strălucire. Am evocat deja imnul nostru naţional, *Marseieza.* Ar fi fost mai drept să-i zicem *Strasbourgheza,* pentru că a fost cîntat prima dată de Rouget

[1] Ed. La Librairie française, 27, rue de 1'Abbé-Grégoire, 75006 Paris.

de L'Isle la Strasbourg: trebuie să vedem în asta un semn! Să nu uităm această dublă influenţă astrologică asupra Alsaciei: un gust extrem pentru arte şi cultură (guvernat de inteligentul Mercur[1]) şi această puternică energie, caracteristică Frontierelor Răsăritene (guvernată de războinicul Marte). Iată, fără îndoială, de ce generalii cei mai străluciţi ai lui Napoleon au fost alsacieni: Kléber, Kellermann, Lefebvre...

Voi încheia acest capitol cu o lectură pe care, după multe cercetări, am sfîrşit prin a o localiza în timpul războiului de Treizeci de Ani: Cayce menţionează popoare ale căror armate ocupă Alsacia (1618-1648). Este o perioadă tristă în care regiunea suferă, o dată în plus, pentru că este cîmpul de bătălie al tuturor armatelor din Europa:

Regăsim entitatea trăind pe Pămînt, în acea epocă tulbure a ciocnirilor franco-prusiene, cînd se făcea apel la aliaţi din alte ţări: norvegieni, spanioli, englezi... (Aceeaşi lectură)

Fraza se potriveşte destul de bine războiului de Treizeci de Ani cînd armatele, atît franceze cît şi germane, îşi atrag colaborarea unor trupe aliate, din alte ţări. De exemplu, în 1632, căpitanul Zorn de Bulach apără oraşul Benfeld împotriva suedezilor... eroic, dar zadarnic! Toate naţionalităţile europene trec într-o zi sau alta prin Alsacia, în cursul acestor treizeci de ani. Tara este doar o ruină: „O Alsacie sărăcită este, în clauzele obscure ale tratatului din Westfalia, cedată Franţei" (mai spune aceeaşi *Encyclopedia Universalis).* Vine apoi o perioadă franceză care va permite alsacienilor să-şi reconstruiască minuscula vale – din care vor face din nou, şi pentru două secole, ţinutul cel mai dezvoltat din Europa.

Dar să urmărim lectura:

Entitatea, deci, în activităţile sale războinice, era în slujba Franţei şi se numea Boussarrd (cu doi „r", scrie secretara lui Cayce!)[2]

Şi entitatea era un negociator, un intermediar în aceste diverse operaţii.

---

[1] Cf. Emmanuel Chadeau, *L'Economie du risque, les entrepreneurs de 1850 à 1980,* ed. Orban, şi cărţile lui Roger Priouret, important ziarist şi analist economic.

[2] Verişoara mea, Madeleine Fabre-Koechlin, ale cărei vastă cultură şi competenţă istorică m-au ajutat mult la acest capitol, îmi spune că ea a cunoscut la Mulhouse o familie foarte alsaciană care se numea Bosshardt.

Lectura nu face precizări, dar spune că:

Pe tot parcursul acelei vieți, entitatea a cîştigat în plan moral, căci toate activitățile i-au adus stima oamenilor. Într-adevăr, se străduia prin argumentele sale să impună respectul față de frumusețea mediului şi a tradițiilor locale. (Lectura 1211-1)

Iată deci un negociator sensibil la calitatea vieții, la frumusețea vechilor sate, care se străduieşte să salveze pămînturile devastate ale bietei Alsacii... Un om drept, care încearcă să-i facă pe ocupanți să respecte dreptul oamenilor. Dacă numele „Boussard", astfel transcris, sună franțuzeşte, „entitatea" acționează totuşi în țara alsaciană pentru a apăra populația şi patrimoniul său arhitectural. Cayce spune *„the beauty in the estate"; frumusețea habitatului :* iată un precursor, apărător *avant la lettre* al *Vechilor Case Franceze!* In Alsacia, într-adevăr, peisajul urban şi rural de o rară frumusețe forma un ansamblu arhitectural cu totul excepțional. Ceea ce a rămas din el acum este şi mai impresionant. El dovedeşte o extraordinară voință de supraviețuire şi totodată o iscusită adaptare la resursele naturale, tipice caracterului alsacian. Dar să ne întoarcem cu cîteva secole în urmă pentru a vedea îndeaproape o perioadă foarte specială.

Alsacia în vremea Cruciadelor

Le-am consacrat un capitol întreg în volumul al II-lea al *Universului lui Edgar Cayce.* Panorama generală a „Afacerii *Cruciadele"* văzută de Cayce nu este deloc veselă: foarte departe de a vedea această acțiune într-o lumină triumfalistă, el zăboveşte mult asupra durerii familiilor şi ravagiilor fanatismului. Spre surprinderea mea, în acest ansamblu de lecturi destul de importante, am regăsit mai multe care menționează Alsacia.

Aceste lecturi insistă asupra destabilizării permanente a regiunii de către ostilitatea întreținută de cele două mari imperii vecine:

Entitatea era într-o regiune care ține acum atît de Franța cît şi de Germania. Aceasta se petrecea într-o epocă veche, cînd relațiile dintre cele două țări erau nesănătoase. Existau între ele grave neînțelegeri. Totuşi, aceste două țări erau în momentul acela aliate oficial în lupta contra unui duşman comun, cu binecuvîntarea Bisericii şi totodată a

statelor. Altfel spus, era în vremea numită „a cruciadelor", cînd aceste ţări erau coalizate; se adunau populaţiile din regiunile de frontieră pentru a pleca să cucerească Pămîntul Sfînt.

Entitatea era, în vremea aceea, bărbat şi numele său era, cum am zice azi, Simeon Ardlenned (... Ca întotdeauna, numele proprii străine sînt masacrate de secretara lui Cayce, ferm hotărîtă să le trateze cu neatenţie, în ciuda admonestărilor patronului său!).

În viaţa aceea era şef. El îşi folosea puternica influenţă ca să-şi manipuleze vasalii. Prin aceasta a pierdut moral – dar a şi cîştigat uneori. Căci pentru el, viaţa celorlalţi nu însemna mare lucru. Era acelaşi ca şi astăzi, cînd nu-şi face scrupule ca să obţină ce vrea! (Lectura 1336-1)

Iată portretul unui nobil de ţară lipsit de sentimente, o adevărată brută, cum vom vedea mulţi între cei care ajungeau în Orientul Mijlociu. Descrierea corespunde foarte bine celei de-a doua cruciade, cînd regele Franţei, Ludovic al VII-lea, şi împăratul Germaniei, Conrad, într-adevăr au lăsat impresia că se împacă pentru a ataca Damascul, în iulie 1148... unde vor fi zdrobiţi cu numeroasa lor armată! Şi se pare, conform lecturii, că alsacienii au fost în mod special supuşi unor presiuni exercitate asupra lor de *Biserică şi state,* cum spune Cayce. Cea mai mare presiune psihologică venea din partea Bisericii, a cărei „campanie de presă" în favoarea *războiului pretins sfînt,* cum spune de altfel Cayce (cf. vol. I), nu lăsa loc de tăgadă credincioşilor. Cînd cunoşti temperamentul alsacian, atît de puţin înclinat spre aventuri nesăbuite, îţi dai seama că mulţi s-au văzut obligaţi să plece, fără să aibă nici un chef... Presiunea psihologică era susţinută de o presiune politică: micii seniori locali, vasalii celor mai mari, ca „Simeon Ardlenned" despre care este vorba, n-au ezitat să-şi recruteze oamenii mai mult cu forţa decît de bună voie! Şi toate acestea pentru a se duce să-şi caute o moarte jalnică, în arşiţa drumurilor din Palestina (aşa cum povesteşte cu atîta talent Amin Maalouf în *Les Croisades vues par les Arabes l* Cruciadele văzute de arabi, Ed. J-CI. Lattés).

Or Alsacia de atunci era o ţară foarte bogată, cu oraşe libere ca Strasbourg, Mulhouse, Colmar, Haguenau etc., care-şi cîştigaseră autonomia datorită unei rezistenţe seculare. Dezvoltînd industria şi comerţul, îşi măreau neîncetat cîmpul de acţiune sub ochii împăraţilor

Germaniei. Această libertate le dăduse o foarte mare prosperitate, care stîrnea invidii enorme din toate părțile. Pentru aceste regiuni, cruciada a fost o afacere proastă, o dezorganizare socială, o mare pierdere umană şi financiară.

Iată o altă lectură despre Alsacia din timpul cruciadelor:

Ea trăia în acea regiune cunoscută astăzi ca ţara vinului. (E adevărat că familia mea helveto-alsaciană are pe blazon un ciorchine de struguri! Or istoricii au subliniat toți caracterul dinamic şi înaintat din punct de vedere cultural al regiunilor viticole.)

Dar era o regiune prinsă în cleşte între două națiuni care mai tîrziu se vor ucide reciproc. Altfel spus, entitatea se născuse pe acest cîmp de bătălie situat între Franța şi Germania. În această regiune, în cursul secolelor care vor urma, cele două influențe antagoniste vor atrage forțe distructive, care vor răscoli poporul căreia îi aparținea entitatea. Acest popor era continuu împiedicat în exprimarea sa de activitățile războinice ale acestor puteri, între care era înghesuit; acestea voiau să-l conducă şi să aibă controlul activităților sale, fiecare în alt fel.

Ei da, regele Franței şi împăratul Germaniei aveau metode de guvernare foarte diferite – şi concepții divergente despre stat! La apus, capețienii aveau o viziune centralizatoare, care se opunea întru totul pragmatismului Sfîntului Imperiu roman germanic, vast conglomerat de entități naționale disparate. Dar şi unii şi alții aveau în comun un imperialism solid. Habsburgii aveau pretenții asupra Alsaciei (pretenții menținute pînă în 1944 de Hitler, care se voia moştenitorul marelui Reich german). Cît despre regii Franței, şi ei aveau pretenții asupra acestei superbe *țări a vinului,* considerîndu-se şi ei moştenitori ai Galiei galo-romane, care ajungea pînă la malurile Rinului. Cum spune Cayce, problema se vă perpetua *în cursul secolelor următoare.* Alsacienii de acum consideră că sînt mai întîi alsacieni, înainte de a fi francezi. „Dar, spun ei, dacă trebuie să fim sub stăpînire germană sau sub stăpînire franceză, o preferăm pe a doua." Pentru că Parisul este departe, ceea ce-i limitează autoritatea! Administrația franceză are mîna mai puțin grea decît cea germană! (Cum spune Cayce, ea a *împiedicat* mai puțin *acest popor în exprimarea sa).* Cu toate acestea, pe vremea Cruciadelor, Alsacia aproape reuşise să-şi cîştige

independența (în fapt, dacă nu oficial) față de Imperiul german. Dar să continuăm lectura:

Mai tîrziu, acest teritoriu va deveni cunoscut (de către marele public) sub numele său de Alsacia. Şi acolo, pe acest pămînt, s-a născut entitatea în momentul cînd se adunau bărbați din cele două țări (partea franceză şi partea germană: nici o cale de scăpare pentru Alsacia!) ca să meargă să apere Pămîntul Sfînt în timpul Cruciadelor. (Lectura 692-1)

Alsaciana respectivă, pe care Cayce o numeşte *Schweighelce,* departe de a se lăsa copleşită, va face dovada a două calități majore, caracteristice compatrioților noştri de-a lungul întregii lor istorii: simțul organizării şi un „kolossal" curaj! Ea va aduna soțiile abandonate de cruciați într-un fel de sindicat de ajutor reciproc. Le va da de lucru şi le va ajuta să-şi depăşească singurătatea tragică şi impasul financiar. Trebuie să spun că Alsacia a fost întotdeauna, în viața cotidiană, o țară feministă: bunicile mele erau foarte respectate (conform tradiției galice!). La fiecare război, femeile îşi înlocuiau soții la muncă şi îşi asumau energic continuitatea țării. Din război în război, autoritatea femeilor alsaciene s-a consolidat – susținută de o filosofie mult mai liberală decît în alte părți, a diviziunii muncii. Această atitudine va fi consolidată mai tîrziu de către protestantism.

Dar să ne întoarcem la Cruciade.

Printre cele mai triste victime ale acestui safari de iluminați se numără bieții puşti din Cruciada copiilor, despre care am vorbit deja (volumul II, pagina 90) – *acele mari adunări de bărbați şi copii,* spune Cayce, care s-au terminat prin groaznica sacrificare a mii de copii.

În lectura următoare, Cayce subliniază cît de mult contravenea învățăturii lui Christos însuşi principiul cruciadei, deoarece evocînd *numele celui care a binecuvîntat şi n-a blestemat* (lectura 1058-1), cruciații se duceau să măcelărească – cu conştiința împăcată – alți credincioşi.

Mica alsaciană, despre care ne povesteşte această lectură, a cunoscut oroarea în toată desfăşurarea ei, pînă la sinucidere:

Ea s-a alăturat unora dintre cei care voiau să apere Cauza. Ceea ce i-a adus momente de groază şi de îndoială în această aventură (...). şi ea şi-a atras moartea fizică, a dorit să moară pentru ca sufletul să poată

scăpa. (Lectura 1058-1 din care am tradus prima parte în volumul II, pagina 90).

În fine, o ultimă lectură:

Regăsim entitatea în țara cunoscută ca Franța, în acea regiune care a suferit atît de des oprimarea şi a cunoscut atîtea schimbări. Însă exact în această perioadă, existau presiuni, influențe care-i făceau pe oameni să se adune şi să plece în apărarea Pămîntului Sfînt. Era în cursul celei de-a Doua Cruciade. (Lectura 267-1)

Această lectură insistă mai mult asupra presiunii psihologice exercitate de recrutatorii armatelor cruciate. Poate că în Prima Cruciadă au fost mulți voluntari. Se pare că în a Doua, a Prinților, recrutarea s-a făcut după metode coercitive. În tot cazul, vasalul era obligat să-şi pună sabia şi viața în slujba suzeranului său, obligație pe care se baza toată societatea feudală, de sus in jos pe scara socială. Nu era chip de scăpare... Alsacia, foarte catolică în vremea aceea, nu putea să se opună legii prințului şi nici decretelor Bisericii. Dar, cîrtitor cum îl ştim pe alsacian[1], putem fi siguri de rezultatul psihologic al Cruciadelor, de-a lungul generațiilor următoare: revolta contra prinților şi revolta contra Romei. Prima s-a făcut strălucit prin emanciparea oraşelor care s-au aliat cu Elveția, iar a doua prin protestantism, care a consacrat ieşirea de sub autoritatea papei. *Culegi ceea ce ai semănat!* spune lectura 1336-1.

3. Acei contra-noastră din Alsacia-Lorena
Nu veți avea Alsacia şi nici Lorena

La 8 octombrie 1870, locuitorii din Strasbourg s-au trezit într-un oraş ocupat: „Începînd cu această zi", puteai citi pe afişele lipite pretutindeni, „Strasbourgul este un oraş german şi aşa va rămîne". Alsacienii reacționează imediat: „NICIODATĂ", scriu ei cu litere mari pe afişe...

[1] Cum spune cîntecul popular:
Hans, flăcău din Schnocheloch,
Ce-are acum nu mai poftește,
N-o să aibă ce-şi dorește!
Hans, flăcăul din Schnocheloch, este Jean din "cuibul de țînțari", adică Strasbourg!

Franța, învinsă de Imperiul german, trebuie să cedeze învingătorului Alsacia şi Lorena. Apare atunci un cîntec, pe toate buzele:

„Nu veți avea Alsacia şi nici Lorena,
Şi, contra voastră, francezi vom rămîne,
Cîmpia ați germanizat-o, poate,
Dar inima noastră n-o veți avea nicicînd!”

Acest cîntec, se crede, va fi la originea expresiei *acei contra-noastră* despre care se va vorbi mai ales după al Doilea Război Mondial. Ea îi va desemna atunci pe tinerii înrolați împotriva voinței lor în armata germană, ceea ce a fost foarte dureros sub naziști. Contra lor, contra noastră. Trebuie să citim mărturia unuia dintre ei, Guy Sajer, intitulată *Le Soldat oublié* / Soldatul uitat (Ed. Robert Laffont), una dintre cele mai răscolitoare povestiri de război pe care am citit-o vreodată. Dar i-am putea descrie astfel pe toți acei alsacieni-loreni germanizați cu forța de către Germania, după 1870.

Străbunicul meu, cu toată familia sa, va fi brutal expulzat din Alsacia, sub amenințarea întemnițării imediate dacă ar reveni; îndepărtîndu-l, autoritățile germane încearcă să-l ruineze (el conduce o mare filatură de lînă la Mulhouse, care face concurență celor din Germania!). Dar, cum el este şi sufletul rezistenței oraşului față de ocupanți, va fi una dintre primele victime ale patriotismului. Va avea doar cîteva ore pentru a fugi... Două sute cincizeci de mii dintre compatrioții săi vor alege expatrierea ca să nu devină germani. Unii vor fugi în Algeria, Tunisia, Canada, Statele Unite, în America de Sud. Diaspora alsaciană şi lorenă a fost o teribilă tragedie. Familiile despărțite, ruinate, îndurerate, țara arsă, jefuită au avut nevoie de o sută de ani ca să se vindece. Puteți călători în lumea întreagă: pretutindeni veți întîlni descendenți ai acelor alsacieni-loreni. Ştiți că strălucitul, uluitorul Fred Astaire era un copil al emigrației alsaciene? Ca atîția alții, familia mea şi-a văzut casa distrusă, bunurile confiscate; iar unii dintre membrii săi chiar deportați şi închişi în fortărețe din Germania, pentru că erau „protestatari”.

Cu riscul de a-mi obosi cititorii, voi preciza încă o dată: alsacienii NU sînt germani! Trebuie să-şi spună acest lucru! Nenumăratele

umilințe ale ocupației germane n-au reuşit – oare? – să-i convertească la germanism!

În 1914, două sute cincizeci de mii de bărbați alsacieni vor fi înrolați cu forța în armata germană. Dintre aceştia, doar şaptesprezece mii vor putea merge să se bată de partea franceză: acolo li se vor alătura mii de dezertori. În 1940, va fi şi mai rău. Germanii, reveniți în forță, şi nazişti de această dată, vor lua măsuri drastice: deportări, înrolarea cu forța a copiilor în Wehrmacht. Şi a bărbaților adulți, bineînțeles: douăzeci de mii vor muri sub uniformă germană! Se cunoaşte destul? Cei care încearcă să scape şi intră în rezistență vor fi trimişi în cele două lagăre de concentrare, create de germani în Alsacia: Struthof, citat mai devreme, şi Schirmeck. Sute de alsacieni vor muri sub tortură şi în deportare. Țin ca aceşti martiri să nu fie uitați. În timpul ultimului război mondial, bunicul meu, generalul Jean-Léonard Koechlin-Schwartz, care era deja un domn foarte bătrîn, locuia la Vannes în Bretania. Cu inima sfişiată de nenorocirea ce se abătea din nou asupra Alsaciei sale natale, căuta să facă tot ce putea ca să-şi ajute compatrioții. Era cumplită situația acelor *contra-noastră* încorporați cu forța sub uniforma nazistă: majoritatea acelor nenorociți nu puteau da explicații, întrucît nu vorbeau nici o boabă de franceză. Francezii, atît civili cît şi militari, confundînd alsaciana cu germana (şi, oricum, neînțelegînd nici una nici alta) îi tratau pe aceşti nefericiți ca pe nişte duşmani.

Bunicul meu, om de o mare bunătate şi de o generozitate activă, cutreiera închisorile franceze, făcînd demersuri repetate pentru regăsirea prizonierilor alsacieni cu uniformă germană. Vorbea cu ei în limba lor şi îi ajuta să se elibereze. Este una dintre cele mai triste greşeli ale celui de-al Doilea Război Mondial... Se va vorbi din nou despre aceasta în 1953, în cursul *Procesului de la Bordeaux,* care va suscita o foarte vie emoție. Era vorba de patru alsacieni care fuseseră înrolați cu forța în armata germană (în divizia *Das Reich).* Aceşti patru tineri, născuți în 1926, n-au avut de ales. Trimişi la Oradour, au participat la crima comisă de superiorii lor. „Acest caz extrem marchează limita a ceea ce a însemnat drama alsaciană: înrolarea

forțată, ruşinea împărtăşită cu opresorii şi lipsa de înțelegere din partea Franței!"[1]

Ultima oră

Am fost foarte emoționată cînd am găsit în lecturile lui Cayce o mare compasiune pentru drama acestei țărişoare sîngerînde. Iată deci prima din aceste uluitoare lecturi despre Alsacia-Lorena:

Entitatea trăia în acea perioadă cînd viața atîtor oameni a fost tulburată de oprimare în această țară cunoscută ca Alsacia-Lorena, situată între Germania şi Franța. S-a impus oamenilor o schimbare bruscă a gîndirii politice şi religioase. Entitatea a fost dintre-cei care au plecat într-o altă țară, pentru a-şi păstra propriile idei, idealurile, gîndirea religioasă; numele ei era Reneau. (Lectura 452-1)

A fost uitată *Ultima Oră a* lui Alphonse Daudet, unde învățătorul, înlăcrimat, îşi anunță elevii că aceea este ultima lecție de franceză. De a doua zi, avea să se interzică vorbirea, predarea, scrierea în limba franceză; administrația germană îi va condamna foarte aspru pe cei care rezistă: amenzi, închisoare, deportare, privare de bunuri etc. Iată cîteva fragmente din acest text renumit:

În dimineața aceea, întîrziasem mult la şcoală şi, în drum, îmi era tare frică să nu fiu dojenit, cu atît mai mult cu cît domnul Hamel ne spusese că ne ascultă la participii iar eu habar n-aveam. Pentru o clipă, mi-a trecut prin cap să lipsesc de la oră şi s-o iau la sănătoasa peste cîmp.

Era atît de cald, atît de senin!

Se auzeau mierlele cîntînd la marginea pădurii şi, în poiană la Rippert, în spatele fabricii de cherestea, prusacii făceau exerciții. Toate acestea mă tentau cu mult mai mult decît regula participiilor; dar am avut puterea să rezist şi am alergat spre şcoală.

Trecînd prin fața primăriei, am văzut că era lume oprită lîngă micul grilaj cu afişe. De doi ani, de acolo ne-au venit toate veştile

[1] Citez un articol de Madeleine Fabre-Koechlin, din numărul 16 al ziarului nostru familial, care se numeşte *Les Koechlins vous parlent* - ziar care este, bineînțeles, un filon de informații despre istoria alsaciană!

proaste, bătăliile pierdute, rechiziţiile, ordinele comandaturii; şi m-am gîndit fără să mă opresc:

„Ce-o mai fi?”

Atunci, cum traversam piaţa alergînd, fierarul Wachter, care era acolo cu ucenicul său citind afişul, mi-a strigat:

„Nu te mai grăbi aşa, puştiule! O să-ţi mai rămînă încă destul timp după ce ajungi!”

Am crezut că-şi bătea joc de mine şi am intrat cu sufletul la gură în curtea cea mică a domnului Hamel.

De obicei, la începutul orei, era zarvă mare de se auzea pînă în stradă, pupitrele închise, deschise, lecţiile care erau repetate cu glas tare în cor, astupîndu-ne urechile ca să învăţăm mai bine, iar rigla cea groasă a învăţătorului bătea în masă:

„Puţină linişte!”

Contam pe această situaţie ca să ajung la bancă fără să fiu zărit; dar tocmai în ziua aceea totul era liniştit ca într-o dimineaţă de duminică. Prin fereastra deschisă mi-am văzut colegii deja aranjaţi la locurile lor, iar domnul Hamel se plimba încolo şi încoace cu teribila riglă de fier sub braţ. A trebuit să deschid uşa şi să intru în mijlocul acestui calm uriaş. Vă imaginaţi ce roşu eram şi ce teamă mi-era!

Ei bine, nu! Domnul Hamel m-a privit fără supărare şi mi-a spus foarte blînd:

„Treci repede la locul tău, micuţule Franz; era să începem fără tine.”

Am intrat în bancă şi m-am aşezat îndată la locul meu. Doar atunci, revenindu-mi puţin din spaimă, am remarcat că învăţătorul purta frumoasa redingotă verde, cu jaboul plisat fin, şi pălăria de mătase neagră brodată, pe care o lua numai în zilele de inspecţie sau la împărţirea premiilor. În rest, toată clasa avea ceva extraordinar şi solemn. Dar ceea ce m-a mirat mai mult a fost să văd în fundul clasei, în băncile care rămîneau de obicei goale, săteni care stăteau la fel de tăcuţi ca şi noi, bătrînul Hauser cu tricornul său, fostul primar, fostul factor şi alte persoane. Toţi oamenii aceia păreau abătuţi; domnul Hauser avea un abecedar vechi, cu marginile roase, pe care îl ţinea larg deschis pe genunchi, cu ochelarii cu sticle groase, aşezaţi peste foi.

Cît eu mă minunam de toate acestea, domnul Hamel urcase la catedră şi, cu aceeaşi voce blîndă şi gravă cu care mă primise, ne-a spus:

„Copii, este ultima dată cînd facem ore. A venit ordin de la Berlin să nu se mai predea decît germana în şcolile din Alsacia şi Lorena... Noul învăţător soseşte mîine. Astăzi este ultima voastră lecţie de franceză. Vă rog să fiţi foarte atenţi. „

Aceste cîteva cuvinte m-au întors pe dos. Ah, mizerabilii, iată ce afişaseră la primăriei

Ultima mea oră de franceză! (...).

Atunci, de la un lucru la altul, domnul Hamel a început să ne vorbească de limba franceză, spunea că era cea mai frumoasă limbă din lume, cea mai limpede, cea mai solidă; că trebuia s-o păstrăm între noi şi să n-o uităm niciodată pentru că, atunci cînd un popor cade în robie, dacă-şi păstrează bine limba, este ca şi cum şi-ar păstra cheia închisorii. Apoi a luat o gramatică şi ne-a citit lecţia. Constatam cu mirare că înţelegeam. Tot ce spunea mi se părea uşor, uşor. Cred de asemenea că n-am ascultat niciodată atît de bine şi că nici el nu pusese vreodată atîta răbdare în explicaţiile sale. S-ar fi putut spune că, înainte de a pleca, bietul om voia să ne dea toată ştiinţa sa, să ne-o bage în cap dintr-o singură mişcare.

Odată terminată lecţia, s-a trecut la scris. Pentru ziua aceea domnul Hamel ne pregătise (foi de hîrtie cu) exemple nou-nouţe, pe care era scris cu litere caligrafice: Franţa, Alsacia, Franţa; Alsacia. Erau ca nişte mici drapele care fluturau de jur-împrejurul clasei, prinse la marginea băncilor. Trebuia să vezi cum fiecare îşi dădea silinţa, şi ce linişte! (...)

Deodată orologiul bisericii a sunat prînzul, apoi Îngerul[1]. În aceeaşi clipă, trompetele prusacilor care se întorceau de la exerciţii au izbucnit sub ferestrele noastre... Domnul Hamel s-a ridicat, foarte palid, la catedră. Niciodată nu mi-a părut atît de înalt.

„Prieteni, spuse el, dragii mei... eu... eu..."

Dar ceva îl sufoca. Nu mai putea să-şi termine fraza.

[1] **Angelus:** rugăciune în limba latină, care începe cu acest cuvînt şi care se spune sau se cîntă dimineaţa, la prînz şi seara; sunet de clopot care anunţă această rugăciune.

Atunci s-a întors spre tablă, a luat o bucată de cretă şi, apăsînd din toate puterile, a scris cît de mare a putut:

Trăiască Franța!

Apoi a rămas acolo cu capul sprijinit de perete şi, fără să spună nimic, ne-a făcut semn cu mîna:

„Gata... duceți-vă."

(Ultima oră, în Les Contes du lundi / Povestirile de luni)

Germanii, care-i considerau pe alsacieni nişte fraţi de rasă (de unde ideea readucerii lor la sînul „ţării taţilor noştri, *Vaterland")* au fost foarte surprinşi de amploarea rezistenței la germanizare. Odată instalați, au fost obligați să constate că nu înțelegeau deloc limba locală, care se deosebea mult de germana clasică. Alsacianul, nici pe departe nepăsător, îşi sfida ocupantul. Această reacție permanentă s-a tradus prin minunatele desene caustice ale lui Hansi (de care am vorbit mai înainte) în care cotropitorul german era feroce caricaturizat. Dacă ridicolul omoară, în acest caz s-a reuşit! Cum spune Cayce: *s-a impus oamenilor o schimbare brutală de gîndire politică şi religioasă,* care n-a fost acceptată niciodată.

Pînă în 1870, franceza fusese limba oamenilor cultivați, iar Alsacia secolului al XVIII-lea prosperase fantastic sub tutela franceză care-i lăsa un maximum de autonomie. Ludovic al XV-lea şi Ludovic al XVI-lea, îngăduitori, nu asupriseră Alsacia.

În secolul al XIX-lea, pînă în 1870, Franța beneficiase de „pacea franceză", care i-a permis o excepțională dezvoltare culturală şi economică. Toată această zonă renană – Alsacia, Lorena, Elveția de nord – era în momentul invaziei germane una din regiunile cele mai înaintate din Europa. Alsacienii nu se plîngeau de alipirea lor la Franța. Cît despre Lorena, cazul său este şi mai dureros încă, pentru că acolo se vorbea franceza dintotdeauna! Cu furnalele sale înalte, fabricile de faianță, uzinele textile, era şi ea o provincie foarte prosperă. Nu s-a mai refăcut niciodată după distrugerile datorate germanilor, nici chiar astăzi. În cazul acestor două provincii se poate vorbi de un veritabil asasinat cultural şi economic.

Cayce menționează şi persecuția religioasă. Într-adevăr, trebuie să ştim că, dacă Lorena este catolică, Alsacia este o țară cu trei religii. Şi tatăl meu îmi povestea că, în micile sate alsaciene, îi văzuse adeseori pe

preot, pastor şi rabin bînd o bere împreună la cafeneaua locală şi împărţind prieteneşte aşezămintele de cult! Acceptare mutuală care dovedeşte un foarte înalt nivel de conştiinţă pentru vremea aceea...

Or, în această perioadă dureroasă a ocupaţiei germane, în 1874, partidul autonomist al lui Auguste Schneegans amestecă politica şi religia şi se opune catolicilor conduşi de Edouard Teutsch. Nici unii nici alţii nu se pun de acord în privinţa atitudinii pe care trebuie s-o ia faţă de germani – ceea ce adaugă dramei cotidiene o dispută religioasă, de care alsacienii nu aveau nevoie în nici un fel (ei, care pînă atunci, trăiseră în coexistenţa paşnică a bisericilor). Oricum, articolul 10 al legii germane din 30 decembrie 1871 interzice alsacienilor-loreni adunările publice. Guvernanţii au dreptul să facă percheziţii în locuinţele particulare şi abuzează de acest drept!

Lorenii şi alsacienii sînt privaţi de anumite drepturi esenţiale ale Omului şi ale Cetăţeanului: libertatea expresiei culturale, libertatea de asociere... şi multe altele.

Să terminăm lectura precedentă:

Atunci a sosit entitatea în regiunea cunoscută astăzi ca sudul acestei ţări (este vorba de Statele Unite) şi a contribuit aici la crearea aşezămintelor religioase, lîngă cele ale primilor coloni, în sud-vest Mai tîrziu a devenit misionar. A cîştigat şi a pierdut moral. A cîştigat slujind oamenii pe care trebuia să-i ajute, neprecupeţindu-şi eforturile în domeniul cultural, în schimbul de idei şi de bunuri, în comerţul pe căile fluviale pe care l-a inaugurat pentru a ajuta indigenii şi populaţiile din acel timp. A pierdut cînd a renunţat, cedînd presiunilor autorităţilor care, presupunea el, îl criticau. (Lectura 452-1)

Iată un alsacian energic care dezvoltă comerţul, încurajează amenajarea căilor fluviale şi, cînd îi mai rămîne timp, propovăduieşte cuvîntul cel bun. Şi apoi invidioşii îl denunţă autorităţilor care încep să-l critice. Atunci, el nu mai are curajul să-i înfrunte încă o dată şi abandonează... Iată o altă lectură:

În încarnarea dinaintea acesteia, sub Imperiul german, entitatea era un soldat care avea misiunea să ocupe provinciile franceze confiscate. Urma să se instaleze acolo administraţia germană. El se numea Chmitt şi a pierdut mult pe plan moral (...). N-a avut suficient respect pentru ceilalţi şi de aceea va suporta astăzi şocul invers. (Lectura 462i-2)

Fără comentarii... Să trecem la alt personaj:

În încarnarea dinaintea acesteia, îl regăsim pe acel pământ considerat acum ca o „provincie tampon'; lîngă 'Fatherland ; altfel spus Alsacia-Lorena. Pe vremea aceea, aceste regiuni erau cotropite de străini. Erau războaie, zvonuri de războaie. Şi entitatea a fost printre cei care au suferit de pe urma cotropitorilor, acolo unde trăia. De unde un resentiment care o stăpîneşte şi astăzi în fundul sufletului. De unde dificultatea sa de astăzi (...) de a-i accepta pe oamenii care au o credinţă, idei şi modalităţi diferite de ale sale. Căci în acea viaţă a suferit mult din punct de vedere fizic; şi această suferinţă fizică a făcut-o în acea viaţă să nutrească un resentiment (...). Numele său era Gretehiele[1]. În această viaţă, cînd apar disensiuni, entitatea simte urcînd din adîncul său amărăciunea acelei experienţe din altă via)ă. Dar, deşi resimte în ea forţa misterioasă a acestei trăiri vechi, ea este în stare să-şi recapete controlul. (Lectura 457-2)

Trebuie să vorbeşti ca să te eliberezi de resentiment. Dacă nu, el se somatizează sub formă de boală: astfel se explică acum geneza cancerelor. În mod asemănător, în ceea ce priveşte Alsacia şi Lorena, cred că muntele de resentimente care mai există s-ar nărui dacă victimele şi-ar simţi mai bine dreptul de exprimare. Altfel spus, dacă opinia franceză ar fi mai bine informată despre drama alsacienilor-loreni, ea ar face dreptate îndelungatei şi curajoasei lor rezistenţe. Aceasta ar ajuta la lichidarea amărăciunilor colective şi individuale, etapă indispensabilă colaborării dintre popoare!

4. Elveţia: o entitate naţională foarte veche

Să fie dărîmaţi aceşti munţi,
din cauza lor nu vedem marea!

Numai două lecturi menţionează Elveţia: este puţin pentru curiozitatea noastră! Totuşi aceste pasaje din Cayce sînt extrem de caracteristice pentru filosofia sa istorică.

Ca şi textele despre Alsacia, aceste descrieri istorice ale lui Cayce pun accentul pe „dificultatea de a exista" a ţărilor aflate pe axa Rinului.

[1] Terminarea în "ele" a numelor proprii este tipic alsaciană.

Înghesuite între entităţi naţionale mult mai puternice (Franţa, Sfîntul Imperiu roman germanic şi Casa Savoia), Elveţia, ca şi Alsacia, a trebuit să lupte mult pentru a se afirma. Se uită adeseori că înainte de a fi simbolul neutralităţii paşnice, ea a fost simbolul războiului. Mercenarii elveţieni erau soldaţii cei mai preţuiţi din toată Europa. Deja Cezar spunea că helveţii, strămoşii elveţienilor „aveau patima războiului"; ceea ce se explică, după el, prin claustrofobia lor geografică: „Helveţii sînt închişi din toate părţile: dintr-o parte de Rin, a cărui apă foarte lată şi foarte adîncă desparte Elveţia de Germania; din altă parte de Jura, lanţ muntos foarte înalt, care se ridică între helveţi şi sequani; şi din a treia parte, de lacul Leman – şi Ronul, care desparte provincia noastră de teritoriul lor. Aceasta le restrînge posibilităţile de deplasare şi-i împiedică să poarte războiul în ţările vecine."(Bellum Gallicum, I, 2[1])

Imediat să fie dărîmaţi aceşti munţi, din cauza lor nu vedem marea! suspină elveţienii de astăzi.

Cezar interzice elveţienilor să colonizeze provincia Saintonge

Am ratat ocazia să devenim colonie elveţiană...

Căci într-o vreme, helveţii, cum spune Cezar, nu se bucurau deloc de priveliştea inegalabilă a gheţarilor şi le-a intrat în cap – mai povesteşte Cezar – să se stabilească în Saintonge. Astfel începe Războiul Gallilor, în ziua cînd Cezar se hotărăşte să împiedice migraţia spre vest a aproximativ 300.000 de helveţi: el îi bănuieşte că vor „să pună stăpînire pe toată Gallia". Ce înseamnă totuşi dorinţa de a vedea marea... În acest context apare prima lectură a lui Cayce despre Elveţia:

În viaţa precedentă, regăsim entitatea în acele vremuri tulburi, cînd se forma ţara numită acum Franţa. Era la începutul Războiului Gallilor, care a provocat primele rupturi între partea estică şi vestică a

[1] Citatele sînt luate din cartea lui Christian Goudineau, César et la Gaulle, Ed. Errance, 17, rue d'Arsenal, 75004 Paris. Pentru tot capitolul acesta, ţin să mulţumesc în mod deosebit prietenilor mei Turcat, a căror înaltă competenţă arheologică în acest domeniu mi-a fost de mare folos.

teritoriului helveţilor. Era pe vremea romanilor, bretonilor şi normanzilor. (Lectura 1208-1)

Cayce schiţează în cîteva linii cadrul geografic: helveţii au fost un popor mare, ale cărui activităţi se întindeau (cu mult înainte de Cezar) pe un teritoriu mult mai larg decît al Elveţiei actuale, cu mult mai înspre nord, vest şi sud. Dar iată: erau oameni cu sămînţă de ducă! Altfel spus, barbari – adică oameni care nu cunoşteau plăcerile discrete ale vieţii burgheze (s-au schimbat mult de atunci!). Dar este cunoscut numele triburilor lor, se ştie că aparţineau, în general, lumii celtice. În timpul acela, nu existau încă nici Elveţia, nici Franţa. Supunînd Gallia, Cezar va contribui la crearea „entităţii Franţa". Şi, respingîndu-i pe helveţi în bastionul lor muntos (în anul 58 înainte de Christos), el le va consolida astfel sentimentul naţional, care va crea „entitatea Elveţia". Încă o mie de ani de maturaţie şi se ajunge la jurămîntul de la Grütly în 1291, unde Waldstätten (satele forestiere) hotărăsc să se unească pentru a-şi apăra autonomia: este actul de naştere al Elveţiei moderne.

După înfrîngerea şi retragerea helveţilor, urmate de pax romana, este linişte de o parte şi de alta – iar helveţii cu gusturi nomade devin populaţie stabilă:

Entitatea a fost printre cei care au lucrat la punerea bazelor unor noi aşezăminte, definind zonele de hotar. Numele său era Donquiellen.

În acea experienţă terestră, entitatea a cîştigat şi a pierdut din punct de vedere moral. A cîştigat prin activităţile sale (politice), constînd în federalizarea acestor triburi, adunarea forţelor lor pentru a face din ele ceea ce a devenit astăzi o naţiune suverană. O naţiune diferită de altele care, de atunci, a exercitat o influenţă foarte specială asupra afacerilor lumii întregi. Şi aceasta, din timpul creării sale, în vremea aceea. (Aceeaşi lectură)

Cayce ne poartă deci pe firul naşterii „entităţii Elveţia", pînă la transformarea helveţilor în populaţie stabilă de către Cezar. N-am regăsit în texte menţiunea unui şef care ar fi răspuns numelui (presupus celtic) de Donquiellen. Dar secretara lui Cayce a modificat într-atîta numele proprii încît iţele nu mai pot fi descîlcite... Lectura continuă:

Este ceea ce explică aptitudinile politice ale entităţii acum, interesul său faţă de putere, idealul său de adunare a naţiunilor, nu numai dintr-un punct de vedere idealist, ci şi practic – pentru a aduce

prin aceasta binefaceri, nu numai materiale dar şi spirituale, Oamenilor, în activităţile lor pe Pământ

Şi entitatea, prin chiar acest lucru, ar putea deveni unul din cei care vor ajuta naţiunile de pe Pământ să formeze una singură, unind toate ţările într-un singur mare imperiu. (Lectura 1208-1)

Vechiul vis atlant al unui imperiu mondial!... Foarte păcat că nu se ştie cine era domnul 1208 (familia Cayce trebuind să suprime, cum am explicat deja în volumele precedente, toate numele proprii ale consultanţilor şi să le înlocuiască cu numere, pentru a evita persecutarea lor de către biserici!)

Personal, nu văd unitatea Pământului în viitorul imediat. Şi cînd se va întîmpla, domnul 1208 va fi poate foarte bătrîn – sau mort?

Este interesant în lectura sa faptul că fusese întotdeauna, de la o viaţă la alta, un „animal politic". În Grecia şi în Persia era un apropiat al lui Alexandru cel Mare. Şi mai înainte, un şef atlant cu numele de Sufulon (asta seamănă cu actualul om politic american John Sununu!)[1] şi un aventurier căruia îi place să-şi bage nasul în lucrurile periculoase, mai spune Cayce în aceeaşi lectură, puţin mai departe. Deci, dacă ar fi să dăm crezare acesteia, democraţia elveţiană ar fi fost întemeiată de... un macedonean din timpul fui Alexandru cel Mare, care ţinuse minte modelul grec al cetăţii. Lecţia de democraţie, pe care Elveţia o tot dă lumii de şapte secole încoace, şi-ar avea originea în Grecia! Cayce, oferind cîteva detalii despre viaţa elenistică a domnului 1208-1, nu-l consideră totuşi un democrat convins. El pierduse pe plan moral abuzînd de puterea cu care fusese investit

Ca urmare... putem recupera moral de la o viaţă la alta! Domnul 1208 ar fi meritat să se încarneze ulterior în Wilhelm Tell!

Drumurile Imperiului

A doua lectură care menţionează Elveţia ne aduce la o dată mult mai recentă:

[1] În lecturi, vedem întotdeauna acelaşi nume, sau aproape acelaşi, reapărînd dintr-o viaţă în alta. Nu este nicidecum o întîmplare: Cayce dă o învăţătură întreagă despre interpretarea numelor (cf. vol. I şi II al acestei lucrări)

Înainte de aceasta, regăsim entitatea în ţările cunoscute astăzi ca Franţa şi Elveţia. Era în acea perioadă frămîntată cînd violenţa din cele două ţări se datora înfruntării distrugătoare dintre armatele germană şi franceză.

Totuşi, în vremea aceea, cu vreo sută de ani în urmă, entitatea îşi desfăşura activităţile în zona aceea, între Elveţia, Franţa şi Spania – ale căror teritorii respective erau delimitate ca astăzi.

Nu lucra atît ca soldat ci mai degrabă la pregătirea căilor de comunicaţie care vor permite indivizilor să se deplaseze în operaţiunile militare. El veghea la întreţinerea drumurilor, străzilor, căilor de comunicaţie, care permiteau accesul la satele izolate (Lectura 1196-2)

N-am în faţă data lecturii, dar războaiele dintre Franţa şi Germania, de care este vorba aici, sînt în mod sigur cele ale Imperiului, cu vreo sută de ani în urmă.

Pentru a localiza cadrul istoric, ne amintim că în 1798 francezii ocupaseră Elveţia – obiectivul fiind (tocmai!) controlul drumurilor şi trecătorilor din munţi. Republica helvetică a trecut deci sub stăpînirea Franţei. În vremea aceea, Directoratul va administra Elveţia ca pe o provincie franceză: iată de ce spune Cayce că (ţara) era în acelaşi timp Franţa şi Elveţia. În 1799, Elveţia se transformă în cîmp de luptă pentru armatele austriece, ruse şi franceze. Apoi vine Napoleon care, străduindu-se să facă ordine, menţine ocupaţia, dînd însă ţării alt nume: Confederaţia Helvetică (nume oficial pe care l-a păstrat de atunci!). Aceasta nu scuteşte Elveţia de o nouă devastare de către armatele ţărilor coalizate împotriva lui Napoleon (în 1813, mai ales) Elveţia nu este decît o parte din imensul imperiu napoleonian. Iată ce explică menţionarea Spaniei în textul lui Cayce – pentru că Napoleon va încerca şi cucerirea Spaniei. Inginerii de la poduri şi drumuri joacă un rol foarte important pentru că ei permit indispensabila înaintare a armatelor. Cei mai curajoşi au fost în mod cert podarii genişti care, intrînd pînă la gît în apa îngheţată, construiau poduri pentru trecerea soldaţilor. Se poate subînţelege, din lectură, că eroul nostru, după ce dobîndise în Alpi o experienţă în domeniu, a fost trimis în timpul războiului din Spania în Peninsula Iberică (care era străbătută de imposibile cărări pentru măgăruşi, munţi înşelători, unde au căzut în capcană şi alte armate, nu numai oastea lui Roland, la Ronceveaux!)

Lectura precizează avantajul esenţial al Elveţiei: poziţia sa de bastion în inima Europei, cu controlul căilor de comunicaţie prin trecătorile munţilor Alpi şi Jura. Ronul şi Rinul formează axa nord-sud a Europei: toate armatele, toate schimburile comerciale au trecut pe acolo. Or, aceste două fluvii izvorăsc din Elveţia. Iată de ce această ţară a fost atît de des transformată în cîmp de luptă, unde se înfruntau armatele rivale ale ţărilor vecine. Recunoscînd tocmai această stare de fapt, diplomaţii au acordat Confederaţiei Helvetice, la congresul de la Viena apoi la Paris, în 1815 şi 1816, neutralitatea şi inviolabilitatea: întrucît toată lumea are nevoie de această placă turnantă a drumurilor europene! Puterile s-au pus deci de acord – cu multă înţelepciune – să n-o mai devasteze.

Cayce are o frază unde vorbeşte de satele izolate („isolated places"), coşmarul munteanului blocat de şase luni de zăpadă... De unde efortul constant şi permanent în această ţară de a dezvolta şi întreţine căile de comunicaţie: fiecare fermă are drumul ei, flecare cătun are trenuleţul său... Se poate merge pretutindeni în Elveţia, astăzi, cu trenul: densitatea kilometrajului feroviar şi rutier este printre cele mai mari din lume. Am circulat mult acolo, admirînd de fiecare dată dimensiunea şi calitatea acestui serviciu public.

Dar vechea dezbatere privind controlul căilor de comunicaţie din Europa se menţine în actualitate. De exemplu, elveţienii s-au plîns recent că autostrăzile lor Bâle-Geneva, Geneva-Milano, Bâle-Milano sînt masiv împrumutate de camioanele şi vehiculele din toată Europa. Aceste mari axe sînt mai folosite (şi degradate!) de străini decît de elveţieni. Or, în aceste ţări de munte, întreţinerea drumurilor costă o avere; avalanşele, prăbuşirile, inundaţiile impun o supraveghere permanentă. De aceea a fost creată o taxă care corespunde serviciului făcut. Istoria se repetă! Titus Livius şi Polibiu povestesc că Hannibal, ca să-şi treacă elefanţii în Italia (operaţia „Djumbo-plug-de-zăpadă"...), a trebuit să ceară un mic ajutor de la galii alobrogi, înrudiţi cu helveţii şi strămoşi ai savoiarzilor. Misiune perfect reuşită.

Dar să ne întoarcem la această lectură a lui Cayce, admirîndu-i pertinenţa. Cînd ştii că, treaz, nu avea nici cea mai mică idee despre istoria şi geografia acestor ţări despre care vorbea în transă, este siderant! Cît despre familia sa, nefiind nicicum în stare să înţeleagă, a

început să realizeze existența Europei abia în momentul ascensiunii lui Hitler. Mai tîrziu, intrarea în război a Statelor Unite şi plecarea fiului mai mare a lui Cayce, Hugh Lynn, pe frontul european vor reuşi să lărgească puțin orizontul familial. Dar să continuăm lectura 1196-2:

Numele său era Henrii Amerleneue (cu doi „i" în textul original!). În viața aceea, entitatea a lucrat la dezvoltarea sa spirituală, căci trecînd printr-o viață agitată şi multe încercări, a rămas credincios idealului său de serviciu public.

În viața sa actuală, gustul călătoriilor şi al orizonturilor noi, interesul pentru dezvoltarea căilor de comunicație vin din această experiență, pe care o vom numi perioada franco-elvețiană. Îi place să le înlesnească celorlalți schimburile economice şi comerciale, făcîndu-le practice şi comode. (Aceeaşi lectură)

Ca întotdeauna în aceste serii de vieți anterioare, este interesant să vedem ce a făcut entitatea, cum spune Edgar, înainte. Cum nu se trece întîmplător de la o viață la alta, ci cel mai adesea folosindu-ne capacitățile, aş putea să pariez că „dear Henrii" („cu doi de i") lucrase deja la drumuri şi poduri:

În viața precedentă, entitatea trăia în perioada cînd se pregătea venirea lui Mesia.

... Asta nu vă spune nimic? „Neteziți drumurile pentru Cel ce va veni, îndreptați drumurile strîmbe, neteziți munții şi umpleți văile", predica în deşert înaintemergătorul Ioan Botezătorul.

Entitatea nu era vărul sărman al lui Christos, ci, spune Cayce un hangiu din Bethleem, care l-a ajutat pe Iosif să găsească o peşteră unde Fecioara a putut să-şi aducă pruncul pe lume. Textul lui Cayce spune că el văzuse Steaua strălucind în sat, în ajunul Crăciunului: privilegiu de neuitat!

Din încarnare în încarnare, sufletele îşi aleg situații asemănătoare din punct de vedere politic şi geografic. Viața lui Henrii Amerleneue se derulase într-o țară ocupată, călare pe mai multe frontiere şi mai multe culturi. Astfel era şi viața sa precedentă, din Palestina: jumătate evreu, jumătate grec, spune Cayce, într-o țară ocupată, care nu mai era decît o provincie a Imperiului roman – aşa cum Elveția nu mai era decît o provincie a Imperiului napoleonian.

Am avut curiozitatea să mă duc mai departe în trecut şi să-i citesc viaţa precedentă. Aceeaşi entitate se regăseşte pe munţi şi văi, pe marile drumuri, în pielea unui şef persan care îşi trimitea caravanele între Arabia şi stepele Asiei centrale. Trebuie să înţelegem că aceşti „oameni ai călătoriei" prind un asemenea gust încît visează să o ia de la capăt în viețile următoare! Nu ne vom mira că tema astrologică a consultantului american al lui Cayce a fost dominată de Mercur (care guvernează comunicarea) şi Jupiter (călătoriile şi străinătatea). Cayce menţionează şi influenţa lui Marte (războiul, curajul fizic, acţiunea).

Trei influenţe care marchează puternic astăzi pe plan naţional această colectivitate pe care am numit-o „Entitatea Elveţia". Nu există întîmplare: sufletele se reîncarnează în ţări care le permit să-şi exprime o parte din talentele, gusturile, dorinţele lor. Elveţia este o entitate veche care a reuşit să-şi exorcizeze demonii – mai ales pe cel al războiului: energia marţiană a fost pusă în serviciul păcii. Gustul nomadismului (sensibil la helveţi, cum spune Cezar) s-a transformat în serviciu public: să le înlesnească celorlalţi schimburile economice şi comerciale, Cayce dixit!

PARTEA A TREIA

Funcţia terapeutică a alimentelor

Săpînd groapa cu furculiţa...

Medicina actuală dă vina pe proasta alimentaţie pentru bolile civilizaţiei: cancere, reumatisme, cardiopatii şi altele ar fi provocate sau agravate de erorile noastre alimentare. A şti ceea ce mîncăm – şi de ce – este esenţial!

Cititorii şi cititoarele mele îşi amintesc de sfaturile lui Cayce din volumul I. Iată urmarea acestora: o panoramă generală a tot ceea ce se poate pune în farfurie, văzut din unghi terapeutic.

În catalogul alimentar care va urma, să nu vă mire dacă una sau alta din mîncărurile dumneavoastră preferate lipsesc la apel. Resursele dietetice ale Statelor Unite sînt sărace în comparaţie cu imensa bogăţie alimentară de care beneficiem noi în Europa. De exemplu, Cayce abia aminteşte de brînzeturi, pe cînd noi cunoaştem în Franţa peste 350 de varietăţi! Aceasta se explică prin faptul că brînzeturile nu-au fost niciodată în graţiile concetăţenilor lui Edgar. Şi cînd el vorbeşte de vinuri (baza forte a gastronomiei galice) o face într-un mod anecdotic. Anumite dulciuri care dau farmec vieţii noastre – dulceţurile, nugaua, pastele de fructe, fructele zaharisite, siropul de migdale... – sînt complet ignorate acolo. Cîrnaţii, ficatul gras, carnea de raţă conservată în grăsime, gloriile noastre naţionale nu figurează în palmaresul gastronomic al lecturilor. Ca să nu amintim lucrurile oribile (un scandal pentru vecinii noştri) ca pulpele de broască şi melcii! Totuşi, oricît de incomplet ne-ar părea, ansamblul textelor cayciane despre alimentaţie îi poate ajuta pe cei care nu vor să-şi sape groapa cu dinţii...

Dintre lecturile adunate sub titlul destul de plat[1] (dacă pot spune aşa!): *Edgar Cayce speaks of foods, beverages and physical health* / Edgar Cayce vorbeşte despre alimente, băuturi şi sănătatea fizică (Ed. Avon Books, New York), am făcut o selecţie, reţinînd aici doar lecturile care privesc fructele şi carnea. În volumul viitor vom vedea urmarea: lecturile despre legume, cereale, peşte etc.... în măsura în care cititorii şi cititoarele mele mi le vor cere! Bineînţeles că este vorba numai de o colecţie de recomandări precise: dacă Cayce îl sfătuieşte pe un diabetic să mănînce varză, asta nu înseamnă că toţi diabeticii trebuie să dea neapărat în varzomanie... dar să spunem că unii se pot inspira de acolo cu rezultate fericite!

În toată filosofia sa, Cayce reia principiile antice. În dietetică, primul principiu enunţat de Hippocrate: „Alimentul să-ţi fie medicament." Aceasta ar însemna că fiecare aliment are virtutea (sau puterea sau funcţia) să vindece o anumită boală. Trebuie să alegem, nu să mîncăm orice şi oricînd. A te simţi bine în propria-ţi piele înseamnă mai întîi să stăpîneşti acest combustibil pe care îl numim hrană.

De ce fructele? Am fost frapată de insistenţa lui Cayce atunci cînd vorbeşte de dietetică: „Mîncaţi fructe" este aproape un refren, un reflex. În general, el crede că boala este în primul rînd o îmbîcsire, supraîncărcarea cu deşeuri, care creează blocarea circuitelor energetice, scăderea funcţiilor vitale, durerea, îmbătrînirea, moartea... Or fructul „depoluează": este ca un super-detergent care ne-ar curăţa maşinăria internă. Am sfîrşit prin a fi obsedată şi eu de acest refren: de cum mă ridic de la masa de lucru, mă grăbesc la doamna Herrmann care, la Félix Potin în strada Bourgogne 43, vinde fructe extra (cu un umor – şi un amor! – care le fac şi mai frumoase). Îmi alcătuiesc – Cayce obligă – mese întregi din fructe de sezon. Rezultatul cumpărăturilor? În privinţa taliei, formei, bubiţelor, somnului: ameliorare netă pe toată linia. Şi cînd întîlnesc pe stradă o biată fiinţă strîmbă, îmi spun: „Ah, ce păcat că n-a urmat un regim de fructe!".

După cîteva luni în fine, după ce am petrecut cincisprezece ore pe zi (cufundată) în lecturile lui Cayce despre fructe, mi-am spus că

[1] Joc de cuvinte pe care-i realizează autoarea plecînd de la ambivalenţa cuvîntului franţuzesc plat (= "plat", dar şi "fel de mîncare"). N. tr.

mijlocul cel mai bun de a opri acest iureş... cărnos (în sensul în care spunem, despre un fruct, că este „cărnos", n.tr.) era să trec la altceva complet diferit. Am ales deci carnea, pentru că este un subiect cu mari riscuri: îl ador...! A început războiul dintre carnivori şi vegetarieni şi voi fi prinsă între două focuri... Dar onestitatea mea de scriitor îmi cere să nu ascund nimic cititorilor mei. Le voi prezenta deci lecturile lui Cayce despre carne – sînt liberi să tragă ce concluzii vor!

1. Niciodată destule fructe!

Iar drept hrană, vă dau fructele Pămîntului...

După Memoriile lui Dumnezeu (intitulate Biblia), iată ce le-ar fi spus EI, în ziua inaugurării Raiului terestru, lui Adam şi Evei: „Vă dau toţi copacii care au fructe cu sămînţă de pe faţa Pămîntului". Şi Acelaşi adaugă, părînd foarte mulţumit, „că toate erau bune"! (Geneza I, 29)

În primele zile ale lumii, prin urmare, era foarte simplu: Eva trebuia doar să întindă mîna ca să culeagă micul dejun! În Raiul terestru, aveai tot timpul înainte... Timpul cît a durat Grădina din Eden! Cînd aceasta a rămas doar o amintire, a fost uitată puterea magică a fructelor. În povestirile lui Anne-Catherine Emmerich, există descrieri stranii ale unor fructe magice din Raiul terestru, specii care acum ne sînt necunoscute. Poate „fructe-animale" intermediare între vegetal şi animal, ca fantasticele desene ale botanistei engleze Lady Elisabeth Hurnshaw din secolul XVII[1]. Din păcate, sîntem foarte departe de Raiul terestru – inclusiv în privinţa consumării fructelor: tendinţa actuală este de a le considera drept accesorii şi cu siguranţă că aşa erau considerate în America de pe vremea lui Cayce. Dacă nu, de ce ar fi insistat asupra acestui punct, mărind numărul lecturilor care recomandă consumarea fructelor? Acestea nu sînt apreciate la justa lor valoare în obiceiurile noastre alimentare: copiilor noştri le plac cartofii prăjiţi foarte graşi, bomboanele artificiale cu culori fluorescente, tăiţeii prea albi şi cîrnaţii duhnind a conservant E 250. Gustul lor este repede pervertit: nu mai sînt obişnuiţi ca puiul de maimuţă obişnuit să mănînce fructe de cum deschid gura. Cayce găseşte că este o greşeală...

[1] Amaranthe, la Flore et la Faune d'Atlantis, Alexander Mosley Publications.

Dar, vai, în cultura Domnului Oricine: „Un fruct nu ține de foame!”

Fructul: o pilulă de viață

Ați remarcat că Biblia spune: „Toți copacii care au fructe cu sămînță.” În limbajul său bizar, venit din altă epocă, ne face oare această precizare ca să ne îndemne la reflecție? Dar există fructe „fără sămînță”? Adică mere fără semințe şi cireşe fără sîmbure? Sămînța este un concentrat de viață miniaturizat, închis în interiorul unei capsule biodegradabile care este fructul. În acest produs foarte sofisticat, fabricat de laboratoarele Naturii, secretul de fabricație este atît de bine păzit încît nu s-a reuşit încă să i se copieze formula. Desigur, se obțin astăzi clementine (specie de portocală altoită cu mandarină, n. tr.) şi struguri fără semințe. Este oare un progres? Știința noastră, care a luat-o razna, visează să producă în laborator fructe umane – maternitatea fără semințe! Se va reuşi producția în serie a acestor copii de sinteză care vor deveni roboții vîrstei de fier? Sinistră perspectivă.

Toate acestea ca să ne mirăm că nu am recitit Biblia sub un unghi dietetic: dacă fructele apar încă din primele pagini, este poate un semn al importanței lor.

Pentru Cayce, ele nu sînt nişte accesorii, ci sînt esențiale. Ca altădată în marile călătorii, cînd echipajele mureau ca muştele pînă cînd a apărut ideea de a lua la bord lămîi – arma absolută împotriva scorbutului! Or acesta este datorat lipsei vitaminei C, vitamină pentru care lămîia este un adevărat depozit portabil.

Pe scurt, pentru Cayce, fructul este adevărata farmacie a bunului Dumnezeu! Dar toate marile şcoli de medicină veche o spuseseră deja. De la şcoala din Salerne pînă la cea din Montpellier, se precizaseră deja funcțiile terapeutice ale fiecărei specii vegetale şi ale fiecărui fruct. Cercetarea continuă astăzi: se descoperă încă! S-a făcut desigur greşeala, la începutul acestui secol, să se abandoneze terapia cu plante, în favoarea chimioterapiei de sinteză. Oamenii şi-au imaginat că-şi puteau permite să mănînce orice şi apoi să se vindece cu o pastiluță roz...

Cayce, foarte departe de această atitudine, apreciază că trebuie mai bine să prevenim decît să vindecăm. Şi că, dacă trebuie să vindecăm, să acordăm preferinţă mijloacelor de provenienţă vegetală. Mai bine încă, să se consume fructul sau leguma care va îngriji direct boala:

Dacă vă trebuie un laxativ, să fie un produs pe bază de plante, dar nici nu veţi avea nevoie de el dacă înlocuiţi cel puţin o masă pe zi cu citrice, consumînd fructele întregi. (Lectura 5592-1) – Este nevoie de vitamine? Atunci, nu pilule, ci fructe:

Regimul dumneavoastră alimentar trebuie să fie unul de refacere. Asiguraţi-vă în special că hrana pe care o consumaţi conţine vitamina B, care se găseşte în toate fructele galbene, (Lectura 1710-6)..."

Căci fructele galbene:

Bogate în vitamina B1 şi, de asemenea în fier, energizează sistemul nervos şi sîngele, accentuînd proprietăţile sîngelui, în special viteza de coagulare. Veţi alege în principiu fructe galbene, de foarte bună calitate..(Lectura.2538-1).

Vai de *extra-calitate* – adică e greu cu prospeţimea şi calitatea bio, după cum vom vedea mai departe.

Teoria asemănărilor

Lectura 1710-6 de mai sus reia o noţiune foarte veche: teoria asemănărilor. Conform acesteia, fiecare fruct sau legumă este bun pentru organul căruia îi seamănă şi care îl „reprezintă": ţelina pentru inimă, nucile pentru creier, curmalele pentru degete, vînăta pentru ficat etc. Această teorie, care putea să pară simplă cîndva, atrage din nou atenţia cercetătorilor. Ea a fost susţinută de cei mai mari gînditori ai Evului Mediu, în special de genialul Paracelsus[1]. După cum ştim acum, culoarea fiecărui fruct (legumă) îi arătă compoziţia biochimică. Astfel, după Cayce, fructele roşii tonifică sîngele, fructele galbene vindecă depresia, pentru că ele conţin aur etc. Vom regăsi pe parcursul

[1] Pe numele său adevărat Bombast von Hohenheim, medic, chimist, filosof şi astrolog elveţian (1459-1541), unul dintre acei savanţi universali pe care i-a dat Renaşterea. El spunea că primeşte toate principiile medicale şi reţetele de la "spiritele" cu care comunica. A fost precursorul homeopatiei, care va fi sistematizată abia în secolul XX, de către Hahnemann.

lecturilor multe observaţii despre alegerea fructelor în funcţie de culoarea lor – care indică funcţia lor terapeutică şi compoziţia lor chimică. Fructele conţin oligoelemente care ne sînt indispensabile:

Regimul dumneavoastră va trebui să cuprindă alimente bogate în fosfor şi oligoelemente, care vă sînt necesare; şi alimente a căror structură conţine cloruri de aur (..).

- Despre ce alimente este vorba?

De fructe. În ele veţi găsi cel mai mult ceea ce vă trebuie. Regimul dumneavoastră va trebui să se bazeze cel mai mult pe fructe. (Lectura 1000-2, dată pentru o femeie cu depresie puternică)

Aveţi grijă să vă aprovizionaţi organismul cu fier şi oligoelemente nutritive care vă îmbogăţesc sistemul circulator, sîngele, în cursa din organism. Fructe! Ele conţin ceea ce vă trebuie. (Lectura 2221-1, dată pentru o femeie care suferea de anemie şi carenţă de globule roşii).

În afară de fier, mai sînt şi alte oligoelemente esenţiale care vor fi mai bine asimilate dacă vin din consumarea directă a fructului: fosfor, clor, siliciu, aur (între altele). Mai bine să te duci la vînzătorul de trufandale decît la farmacist! Culoarea strălucitoare a fructelor le arată şi puterea energetică. Fructele sînt, deci, prima sursă de viaţă.

Prioritate fructelor din ţară!

E o întreagă poveste...

Pe fundul fiecărei lăzi cu ananas, vedeţi o plajă cu nisip, o lagună albastră şi un cocotier... Şi asta cumpăraţi odată cu ananasul! Parfumul unui mango este cel al vacanţelor voastre de vis, într-o insulă îndepărtată... Din păcate, mango şi ananasul de la magazinul din colţ nu sînt decît fantoma celor pe care le-aţi gustat în Antile. Iar ca valoare nutritivă, un miraj.

Ne amintim lecturile unde Cayce ia atitudine împotriva fructelor şi legumelor importate:

Consumaţi cît mai multe produse locale, de pe pămîntul pe care trăiţi. (Lectura 4047-1)

Nu consumaţi în cantităţi mari fructele, legumele şi carnea etc., care nu sînt produse în regiunea unde trăiţi.[1] (Lectura 3542-1) Este o chestiune de nivel vibratoriu: fructele din ţara noastră au vibraţii apropiate de ale noastre; trăim pe un sol ale cărui caracteristici spaţio-temporale le împărtăşim cu lumea vegetală, animală şi minerală care îl populează. Chestiune de afinităţi profunde... unde îl întîlnim pe Montesquieu, care explica *Spiritul legilor fiecărei* ţări prin climatul său. Pe pomii fructiferi, cetăţeni! Haideţi la fructele patriei!

Şansa noastră este că avem drept ţară o adevărată grădină. Iată de ce, spunea Keyserling, francezul este un grădinar (cu psihologia de rigoare!). Varietatea de climă şi relief ne permite cultivarea unei mari diversităţi de fructe. Avem, datorită celor patru mări care ne scaldă coastele, un climat foarte blînd, unde iarna este scurtă. Datorită acestui fapt, avem fructe tot anul. Văzută de la Moscova, Franţa este o primăvară eternă (de aici permanentele invazii pe care le suferim pe pămîntul nostru!).

În această ţară binecuvîntată care justifică proverbul teuton: „Fericit ca Dumnezeu în Franţa", n-avem nici o idee despre ce se petrece în marele deşert alb, care începe la răsărit de Rin: iarna siberiană, cu îngheţ, polei, friguri nesfîrşite, care te obligă să te hrăneşti cu conserve luni întregi, pentru a supravieţui. Mamutul congelat *made in Urali* nu este samovarul nostru... Totuşi, chiar în această ţară numită pe drept cuvînt „dulcea Franţă", iarna oricît de scurtă ar fi, impune conservarea legumelor şi fructelor. În mod tradiţional, folosim pentru conservare: oţetul, sarea, zahărul, grăsimea, uscarea şi afumarea. (Am vorbit pe larg despre acest subiect cînd am dat reţete în *Le Guide de l'anticonsommateur* / Ghidul anticonsumatorului, Ed. Seghers-Laffont). Totuşi, în epoca noastră, cînd mijloacele de transport ne permit să avem, iarna, căpşuni din Africa de Sud (lucru dezaprobat de Cayce), problemele nu mai sînt atît de stricte, după cum vom vedea.

[1] Am citat aceste două lecturi în volumul I al acestei lucrări, dar îmi permit să revin pentru că este vorba de o noţiune foarte importantă.

Căci, dacă se importă fructe şi legume exotice, trebuie găsit un mijloc de prelungire a existenţei lor, dincolo de perioadele de transport, condiţionare şi vînzare. De unde necesitatea în acest sistem de a folosi pesticide, conservanţi etc. Cayce şi-a exprimat întotdeauna lipsa de consideraţie faţă de orice aditiv (lecturile 462-14, 340-31 etc.) Şi încă aditivii folosiţi pe vremea lui reprezentau începuturile artei! lată, de exemplu, cazul benzoatului de sodiu criticat în lectura 135-1 (volumul I) şi în aceasta:

Nu mîncaţi fructe congelate, ci numai conservate în suc propriu sau în sirop de zahăr de trestie, normal – şi în special, nu conserve care folosesc benzoat sau alt conservant Deoarece, în cele din urmă, benzoatul intoxică organismul! (Lectura 826-14).

Ce ar spune Cayce acum? Ar da dreptate partizanilor agriculturii biologice – oameni rezonabili, dacă-i pe-aşa, care predică în deşert. Riscăm să ne dăm seama prea tîrziu! Se vede, de asemenea, în lectura de mai sus, că Cayce nu este un admirator al produselor congelate. El preferă totuşi fructele şi legumele neconservate, trufandalele venite direct de la cules:

Dimineaţa, mîncaţi fructe – de sezon, fireşte! (Lectura 1662-1)

Eventual, consumaţi portocale, în doze moderate, mai ales în sezon. (Lectura 509-2)

În ţinuturile noastre cu climat blînd, atlantic, există fructe pe care. le poţi culege destul de tîrziu în sezon, chiar în pragul iernii: nucile, alunele, castanele, soiurile tîrzii de mere şi pere... Anumite fructe se culeg numai după căderea brumei – ca porumbele. Acestea rezistă toată iarna; fără să folosim conservanţi artificiali.

Problema cu care ne confruntăm acum este poluarea chimică a fructelor din Natură. Ani de zile m-am străduit să mă aprovizionez cu produse „bio". Nu mă refer la falsele produse bio, pentru snobi de lux. Nu. Adevărate produse naturale, pe care le aduceam cu braţul, de la ţară. Le cumpăram de la oameni care-şi cultivau grădina după caietul de sarcini al Naturii şi Progresului sau metoda Lemaire-Boucher sau cea a bunicilor (cea mai bună dintre toate...). Cutreieram pieţele bio, citeam cu atenţie etichetele, mă străduiam bineînţeles să cumpăr din

Franţa şi în sezon... Copiii mei erau superbi şi niciodată bolnavi. Cît despre cei care, la masa mea, îşi băteau joc de eforturile mele dietetice, trebuia totuşi să le vezi pofta de mîncare!

Există ceva mai urgent decît Războiul Focului!

Crud sau gătit? Depinde.

Crudivorismul absolut nu este întotdeauna cel mai bun pentru toată lumea. Sălbaticul care se hrănea cu fructe a încetat să mai existe după Jean-Jacques Rousseau. *Tristele tropice* erau mai gătite (la foc) decît se crezuse... Nici Cayce n-a declarat război focului. Iată cîteva exemple: Nu prea multe prăjituri, patiserie, tarte! Mai bine fructe *gătite (la foc).* (Lectura 3535-1, pentru un tînăr anemiat)

O altă recomandare, pentru un biet epileptic de douăzeci de ani:

Dimineaţa, mîncaţi fructe uscate, gătite. Nu în cantitate mare, dar suficient ca să vă săturaţi. Dar atenţie, nu mîncaţi niciodată vreun fruct gătit, nici crud de altfel, odată cu citricele. (Lectura 521-1)

Aşa cum vom vedea mai departe, citricele sînt fiinţe dificile... Să nu credeţi că toate salatele cu lămîie, cu sferturi de portocală şi grepfrut sînt digeste sub pretextul că este vorba de cruditãţi. Pe de altă parte, aviz amatorilor de salate mixte: fructele amestecate cu legume gătite nu sînt întotdeauna bine tolerate:

Seara, mîncaţi fructe: mere, caise, piersici, pere, prune brumării, cireşe – dar atenţie, nu combinaţi prea mult fructele cu legumele gătite. Ar fi mai bine să le mîncaţi alternativ. (Lectura 5544-1)

La prînz, numai fructe proaspete. Faceţi o salată cu portocale, caise, mere (dar acestea în cantitate mică), banane, struguri, pere etc. (Lectura 480-3)

Bineînţeles că Cayce nu adaugă: şi stropiţi-le cu rom, lichior de cireşe amare sau zahăr... ceea ce ar strica totul din punct de vedere medical. Atenţie, acesta este un medicament! (Totuşi, foarte uşor de înghiţit, nu?) Aici, contrar cazului 521-1, bolnavul are dreptul să amestece citricele cu alte fructe.

Cînd Cayce vorbeşte de *fructe uscate gătite,* este pentru că cele două operaţii, uscarea şi gătirea, facilitează activitatea de transformare chimică efectuată de organele digestive. Strugurii, smochinele, prunele,

bananele, caisele uscate se digeră mai uşor după înmuiere şi gătire. Vom vedea mai departe cît de folositoare le găseşte Cayce. Atenţie însă, toate vegetalele uscate îşi pierd proprietăţile după un an, lucru bine cunoscut de către cei care comercializează plantele medicinale: fructele uscate sînt bune doar cîteva luni după cules.

... război dulciurilor!

Trebuie să mîncaţi ceva mai mulţi hidraţi de carbon, adică zaharuri. Dar sub formă de zaharuri conţinute în fructe. (Lectura 888-1)

Căci, dacă unii au obiceiul să-şi „pună zahăr pe căpşuni”[1], nu este desigur cel mai bun mod de a le mînca...

Nu înghiţiţi tone de dulciuri. Dacă trebuie să *consumaţi zaharuri, să fie din fructe, adică zaharurile naturale din fruct!* (Lectura 2153-2, pentru o fetiţă de doisprezece ani, epileptică, dar Cayce repetă adeseori această recomandare într-o mulţime de alte cazuri: el se războieşte cu dulciurile!)

În loc să îndulcim fructele, Cayce ne sfătuieşte uneori... să le sărăm!

Dimineaţa (...), beţi suc de citrice sau chiar de ananas sau chiar de grepfrut. Şi cînd o faceţi, aceste sucuri să fie din fructe proaspete. Se poate adăuga puţină sare, căci le va face mai active. Da, am spus bine: sare, clorură de sodiu pentru acest organism. (Lectura 2823-3)

Sucul de lămîie sărat este fin şi potoleşte setea pe căldurile mari. Şi în mod curios, sarea taie gustul acid. Recomandarea nu este deloc extravagantă: ştiu cunoscători rafinaţi care-şi sărează uşor pepenele, punîndu-i astfel în valoare parfumul. Fructele însoţesc şi anumite mîncăruri sărate: caltaboş cu mere, curcă şi castane, raţă cu portocale, iepure cu prune uscate, pui cu struguri etc. Cayce nu este niciodată un „fan” al dulciurilor, dar le recomandă totuşi unora. Ar fi bine în general să se consume zahăr de struguri, de mere sau pere (poiré-ul) – sau miere.

[1] Autoarea se joacă permanent cu cuvintele, expresia "sucrer les fraises" însemnînd şi "a fi zaharisit/ramolit". N. tr.

El preconizează folosirea zahărului de sfeclă (bio!...): Zahărul de sfeclă este cel mai bun pentru toată lumea. Dacă nu, zahăr de trestie nerafinat (Lectura 1131-2)

Dulcețurile făcute cu zahăr de sfeclă sînt mai bune decît cele cu zahăr de trestie, pentru acest bolnav. (Lectura 808-3) Dacă mîncați ceva dulce, atunci să fie cu zahăr de sfeclă,

mai bine decît zahăr de trestie. (Lectura 1206-11)

În gîndirea cayciană, este vorba de zahărul de sfeclă roşie şi nu de cea albă! Cazul 849 (o boală a sistemului nervos) îl face pe Cayce să recomande *multe portocale, (...) dacă se poate, fructe proaspete* (lectura 849-47). El consideră aşadar că *Dunde marmelade* nu este cea mai bună formă de a mînca portocala... cu toate acestea, poate fi îngăduită! *Honni soit qui mal y pense! (*= Să-i fie ruşine cui s-ar gîndi la ceva rău!)

Vom trece acum la examinarea virtuților terapeutice ale fiecărei categorii de fructe despre care a vorbit Cayce: citricele, fructele exotice bacele, fructele de vară şi de toamnă, nucile etc.

A. Citricele

Familia Citrice

Trebuie să ne înțelegem bine în privința personajelor despre care vom vorbi. Bineînțeles că, atunci cînd spunem *citrice,* toată lumea se gîndeşte la lămîie (pe numele său mic, *citrus limon).* În latina populară, acesta era fructul chitrului. El există încă, strămoş foarte uitat... În Corsica, se produce încă chitra *(citrus medica),* fruct al arbustului păstrat aşa cum era la început – în timp ce lămîiul a suferit în mîinile horticultorilor, multe modificări. Citricele țin de trei genuri:

1. genul *Citrus,* cum tocmai am văzut, care cuprinde mandarinul, pomelo, varietatea *citrus limeta* sau lămîiul – fr. „limonier -(care produce lămîi sau limete) şi portocalul amar cu toate varietățile sale – tangerina, clementina etc.

2. genul *Fortunella,* ilustrat de kumquat – portocală pitică, pe care o servim zaharisită în restaurantele chinezeşti şi care creşte foarte bine în grădinile din sud.

3. în fine, genul *Poncirus*. Nu intru în detaliul clasificărilor botanice, cu atît mai mult cu cît Cayce n-a menționat unii membri ai familiei, necunoscuți de consultanții săi (de exemplu, chitra).

Cum spune Cayce însuşi, toate aceste citrice sînt fructe obținute prin hibridare, adică prin încrucişare între diverse specii. Este motivul pentru care el ne sfătuieşte să le amestecăm:

Ar fi mult mai bine să adăugați puțină lămîie (fr. „limon") la sucul de portocale şi lămîie (fr. „citron") la grepfrut; nu prea mult, ci puțin. Va fi mai bine. Căci majoritatea acestor citrice sînt hibrizi, înțelegeți? (Lectura 3525-1, pe care am citat-o în Edgar Cayce, rețete de frumusețe şi sănătate)

Fals acide...

Citricele au toate în comun o anumită aciditate a gustului, aşa cum arată etimologia lor (italianul *agrume* provenit din latina medievală: *acrumen* = gust acru). Această aciditate a gustului n-are nimic de-a face cu aciditatea creată apoi în stomac, aşa cum îi precizează Cayce unuia dintre consultanții bolnavi de cancer:

Nu mîncați carne. Ea a fost pînă acum, pentru dumneavoastră, cea mai catastrofală!

Atunci ce regim ar trebui să țin?

Alimente gata digerate. Şi cele care nu creează aciditate. Rețineți că există fructe care par acide la prima vedere, dar care, odată pătrunse în organism, nu mai sînt astfel: este cazul citricelor. (Lectura 569-16)

Într-o altă lectură, Cayce mai repetă:

Citricele cu gust acid nu produc aciditate în canalul digestiv, cu excepția cazului cînd sînt consumate odată cu feculente. (Lectura 1512-2)

Sînt frecvente cazurile de cancer în care Cayce le va recomanda (lectura 1697-2, 570-1 etc.)

Deci citricele sînt persoane interesante – dar trebuie să umblăm atent cu ele. Vor fi mai eficiente folosite izolat, în loc de o masă, aşa cum am văzut mai sus în lectura 5592-1.

Atenţie la combinaţiile explozive

Dacă le combinăm neinspirat în cursul unei mese, citricele ne îmbolnăvesc şi Cayce a repetat-o de o sută de ori! Am văzut mai sus, în lectura 521-1, că pacientul respectiv nu suporta amestecul de citrice cu fructe gătite, nici chiar cu anumite fructe crude! Dar poate fi şi mai rău. Citricele cu lactate (de exemplu, lectura 5097-1) sau cu cereale: o adevărată catastrofă! Iată cîteva lecturi foarte categorice în această privinţă:

Dimineaţa, nu mîncaţi decît citrice. Dar din cînd în cînd, schimbaţi şi alternaţi cu cereale: dar mai ales să nu le mîncaţi împreună! (Lectura 135-1, pentru un băiat atins de poliomielită)

Deci le putem consuma la micul dejun, dar nu în acelaşi timp cu pîinea prăjită! Pentru Cayce, o mare parte din răcelile şi gripele iernii se datorează consumului frecvent al acestui amestec detonant. De exemplu, grepfrutul, recomandat unui artritic (lectura 1158-31), unui obez (lectura 1073-1), unei depresive (2517-1) etc., devine otravă dacă este rău asortat:

Puteţi să-l consumaţi, dar mult după mesele cu alimente care conţin gluten (cereale), care ar face din acţiunea grepfrutului asupra sucului gastric un dezastru digestiv. (Lectura 710-1)

Şi aceste două lecturi pe care le citez în Edgar Cayce, reţete de frumuseţe şi de sănătate.

Dacă mîncaţi cereale, nu le amestecaţi cu citrice, căci se creează aciditate în stomac; foarte rău! Citricele, consumate singure, favorizează eliminarea toxinelor. Dar, consumate cu cereale, devin greu de digerat şi cad greu la stomac, în loc să ajute acţiunea sucurilor gastrice. (Lectura 481-1)

Nu combinaţi fructele acide, care produc reacţii alcaline (non acide) în stomac, cu feculentele. (Lectura 416-9)[1]

Starea bună datorată vitaminelor

În cele din urmă, ce au citricele deosebit? Mai întîi, conţinutul excepţional de bogat în vitamine.

[1] Vezi volumul I, p. 67-68.

Aveţi nevoie de multe vitamine ca să vă refaceţi. Le veţi găsi în lămîi, care trebuie să deţină un loc important în alimentaţia dumneavoastră! (Lectura 2582-1)

Este tocmai ceea ce demonstrează istoria scorbutului: citricele sînt o sursă majoră de vitamine! (V. *Edgar Cayce, reţete de frumuseţe şi sănătate, p.* 174)

Vitamina este ceea ce permite stocarea resurselor vitale; din acest stoc se consumă atunci cînd apare o nevoie; şi cînd carenţa începe să deregleze organismul, este necesar să se aducă un supliment din vitamina respectivă – dacă nu, se produce îmbolnăvirea. (Lectura 2072-9)

Deci, pentru a lupta contra bolii, votaţi citricele! De ce să ne conformăm modei hibernale a răcelilor şi gripelor? (Ştiu bine că ultimele au incomparabilul avantaj de a ne oferi concedii suplimentare... şi este mai ales cazul puştilor care nu suferă şcoala!) Gripa nu este o fatalitate dacă aveţi un magazin de fructe în apropiere. Nici un virus gripal, oricît de asiatic, spaniol sau de altă naţionalitate ar fi, nu rezistă la metoda ţigănească: dietă cu suc de portocale, cel puţin 20-30 de pahare de suc proaspăt presat pe zi.

Citricele: o investiţie în aur

Marele avantaj al citricelor este... culoarea lor aurie! *Merele de aur din grădina Hesperidelor* erau oare portocale? Cayce acordă întotdeauna o mare importanţă culorii naturale a alimentelor.

Pentru dumneavoastră, mai multă vitamină B1; o găsiţi în tot ce este galben. De exemplu, toate citricele! (Lectura 2535-1).

Conform teoriei asemănărilor, culoarea fructului indică într-adevăr compoziţia sa chimică. Şi acest galben auriu este atît de semnificativ, încît chiar numele portocalei (este vorba de numele franţuzesc, *orange,* n. tr.) – *Citrus aurantium* – vine de la cel al metalului: este fructul care evocă aurul (în latină, *aurum),* oligoelement foarte folosit în diverse terapii[1]. În homeopatie, *Aurum metallicum* se combină cu alte metale

[1] Am citat în *Ghidul anticonsumatorului* o reţetă tradiţională împotriva laringitei şi pierderii vocii: „macerat de aur". Este o formă empirică de metaloterapie, constînd din consumarea apei în care a stat o bijuterie de aur (op. cit., p. 41).

sau metaloizi. Dr. Ménétrier îl prescria sub formă de fiole în tratamentele sale[1].

Aurul (Au) are o acțiune' antibiotică, aşa cum au demonstrat cercetările ştiinţifice. Purtat direct pe piele, are cu siguranță o acțiune terapeutică – dar consumat sub formă de portocale, costă mai puțin! Portocalele îşi datorează culoarea lor frumoasă nu numai abundenței în aur, dar şi altor săruri minerale ca iodul (lectura 1049-1). Iată de ce sînt ele benefice pentru ochi (lectura 5401-1), la sarcină (lectura 711-4) etc.

Aceste săruri minerale nu sînt numai de aur sau de iod. Există şi fosfor, mangan, fier, zinc etc. Datorită acestor oligoelemente, toate speciile de citrice pot curăți în mod activ organismul: super-detergentul!

Măriți cantitatea de săruri minerale din organismul dumneavoastră, pentru a accelera drenarea completă a toxinelor (...). Şi mai ales, în acest scop, măriți consumul de citrice. (Lectura 5625-1)

Mîncați din belşug – şi chiar mai mult – lămîi, care vă vor aduce sărurile minerale de care are nevoie organismul dumneavoastră. Şi mai mult sub formă de fructe proaspete. (Lectura 849-47)

În toate cazurile de boli de ochi, Cayce recomandă citricele şi mai ales lămîile, față de care nutrește o simpatie deosebită: *Adăugați regimului dumneavoastră de două ori mai multe* lămîi decît pînă acum, Şi, în plus, foarte mult morcov, totul asortat cu gelatină; aceasta va vindeca şi fortifica nervii optici şi va reduce tensiunile dintre sistemul nervos cerebro-spinal şi marele simpatic. (Lectura 5401-7)

Vorbind de lămîi, Cayce adaugă adeseori: *a great deal, plenty, quantity of the juice,* adică: mult, foarte mult, tone de suc... Foarte conştienți de valoarea dietetică a lămîilor şi portocalelor, nu mai avem nevoie de alte lecturi ca să ne convingem!

O specie des amintită de Cayce este şi lămîia zemoasă (lămîia verde sau *limette,* sau *lime).* O gînganie mititică, foarte evidentă în limbajul de restaurant („limbă de mare cu lămîi verzi"), aceasta este o specie bine cunoscută dintotdeauna pe țărmul Mediteranei. Cayce îi acordă aceleaşi virtuți vindecătoare ca şi celorlalte citrice: contra

[1] Oligoelemente: Laboratoire de Granions, le Mercator, 7, rue de l'Industrie 98000 Monaco, tel. 93 25 51 17.

cancerului, contra constipației etc. În anumite cazuri, Cayce recomandă mai mult sucul de citrice decît fructul întreg. Se pare că există bolnavi pentru care doar sucul este mai eficient:

În regimul dumneavoastră, luați aminte să mîncați ceea ce vă aduce fier, siliciu şi aur în organism. Pentru moment, cea mai mare parte a regimului dumneavoastră să fie pe bază de suc de citrice. Mai tîrziu vom schimba. (Lectura 1055-1, unui bolnav de cincizeci de ani care suferea de aderențe)

Pentru o fetiță de doisprezece ani, epileptică:

Vitamine şi iar vitamine! Pentru că aceste alimente conțin mai ales vitaminele B, B1, A, C şi D. Veți găsi toate acestea, pe o cale naturală – şi în cantitate mare! – în sucurile de citrice. (Lectura 2153-1)

Portocala mecanică... sau portocala falsă!

... Nu tot ce străluceşte este aur, iar „portocala falsă" este aceea care vine din țările unde este atît de tratată (chimic) încît îşi pierde puterea (Spania, Israel, unde sub numele de „portocală de Jaffa" şi-a dobîndit o anumită faimă...). Cînd ajunge pe piețele noastre, nu mai este decît propria ei umbră. Minunile care se consumă pe loc, în Tunisia, n-au nimic de-a face cu aceste fantome dezodorizate care, după cum sîntem asigurați, sînt portocale...

Drama actuală este că aceste citrice care sosesc pe piețele franceze sînt de calitate mediocră: adică arhitratate. Ca să avem portocale adevărate şi lămîi adevărate, ale căror virtuți medicinale să fie active, trebuie să le consumăm pe loc, în sezon, în sudul Franței, în Italia (mai ales sanguinii...), în Tunisia... sau plantați-vă pe balcon un, mic portocal, pe care îl băgați în casă iarna! Este un pom foarte decorativ şi veți şti, în fine, care este gustul portocalei „veritabile"!

Am avut cîndva în casă o tînără cehoaică, la îngrijit copiii. Cînd Etka m-a văzut prima dată decojind o portocală, s-a revoltat: „Cum, aruncați coaja? La noi, portocala este atît de rară, atît de prețioasă, încît se mănîncă TOATĂ." Etka venea dintr-o țară răsăriteană care încă nu cunoştea civilizația consumului[1].

[1] Probabil autoarea se referă la Cehoslovacia de acum cîteva zeci de ani! N.t

Pentru că vorbim de portocale, aş vrea să mai adaug că, pentru Cayce, acesta este remediul major al constipaţiei, aşa cum am semnalat mai sus (şi în lectura 1713-17, unde Edgar îi prescrie douăsprezece portocale pe zi unei femei care, pînă atunci, era trup şi suflet pentru laxative). Lecturile au prescris portocala şi în cazuri de leucemie, de exemplu numărul 2456-4, *din cauza aportului de calciu*

În fine, există oameni relativ alergici la anumite varietăţi de citrice, între care şi portocala; un proverb spune la noi că „portocala este aur dimineaţa, plumb seara"; doamna Portocală are cîţiva admiratori dezamăgiţi:

Portocale cîteodată, dar nu prea multe! (Lectura 608-4)

B. Fructele exotice

Banane, mango, papaia, litchi *(Nephelium lappaceum,* n. tr) curmale, avocado, ananas etc., importate în Franţa, pierd pe drum o parte din strălucirea lor vitală. Dacă Cayce le aprecia, este pentru că locuia în Virginia, ţară caldă. Mulţi dintre bolnavii săi veneau din sud, din statele cu climă de-a dreptul tropicală, unde puteau să-şi culeagă „perele de avocat" din grădină. Căci tribul fructelor exotice cuprinde specii ca banana; avocado sau ananas, care devin extrem de toxice pentru ficat cînd încep să fermenteze. Şi cu atît mai mult cu cît aceste specii sosesc pe pieţele din Europa deja tratate şi denaturate prin forţarea coacerii. Cayce, încă din 1934, interzicea consumarea fructelor coapte forţat.

Şi nu consumaţi fructe coapte artificial, chiar dacă sînt din cutie. Cu această precizare, ananasul şi sucul său sînt foarte bune pentru organismul dumneavoastră. (Lectura 509-2)

Altfel spus, n-ar trebui să consumăm prea multe din aceste minuni exotice, dacă nu locuim în ţara producătoare. Dar inutil să fim prea riguroşi: unele sînt cultivate în Franţa, unde au fost aclimatizate uşor. Este cazul fructului kiwi, uşor de cultivat în Ile-de-France, şi al kumquatului de care vorbeam mai sus, la capitolul citricelor. Şi printre speciile pe care le credem „neaoşe", multe au fost la început exotice ca piersicile, caisele, castanele de India...

Aceia dintre cititorii mei care trăiesc în Antile, Africa tropicală Réunion, Noua Caledonie etc., unde aceste fructe sînt produse locale vor fi poate bucuroşi să afle ceea ce spune Cayce despre ele.

Umorile acide ale ananasului

Să începem deci cu acest senior solitar, pentru că tocmai I-am amintit. Cum este vorba de un fruct galben, bogat în vitamina B, el este foarte bun pentru refacerea bolnavei de mai jos (care suferă de o anemie generală, în urma unui traumatism):

Trebuie să mîncați alimente care conțin, într-un mod asimilabil, elemente indispensabile refacerii sîngelui dumneavoastră: calciu, fier, gluten, care acționează asupra ureii. (...) Dimineața, ananas şi suc de ananas. (Lectura 3823-2)

Totuşi ananasul pe care îl recomandă Cayce în amestec cu cîteva picături de lămîie verde reacționează la fel cu citricele: cînd este consumat la aceeaşi masă cu cerealele, creează o mare aciditate în tubul digestiv (pe cînd el este în mod obişnuit alcalin). Deci, evitați sucul de ananas cu pîine prăjită la micul dejun, tarta cu ananas etc. (lectura 838-3).

Consumat singur:

Ananasul nu produce aciditate, ci alcalinitate. Numai dacă este mîncat cu cereale sau amidon (...) la aceeaşi masă sau în aceeaşi zi, se produc aceste reacții acide în organism! Deci nu le mîncați în aceeaşi zi! (Lectura 1484-1)

Pentru că a încălcat această lege a dieteticii (a mîncat fructe acide în acelaşi timp cu cerealele), bolnavul de mai sus suferea de mîncărimi de psoriazis insuportabile (rîie curată!).

Avocații care pledează pentru sănătatea dumneavoastră...

Acestea – fructele de avocado, n. tr. – vin de foarte departe, mai exact din cuvîntul nahualt *auacatl,* din care limba spaniolă a scos *abogado*. Primii conchistadori le-au cules în Guatemala, în Mexic, în unele Antile.

Perele de avocado (cum erau numite altădată) conţin mult fier şi aramă şi sînt bune în caz de anemie?

Da, sînt un remediu pentru anemii. Avocado conţine mult fier şi este bun pentru toată lumea, în special cînd trebuie să se refacă organismul şi să se regenereze sîngele, căci este uşor de asimilat. Dar este mai bine să fie mîncat dimineaţa şi seara niciodată în plină activitate, ziua! (Lectura 501-4)

Vorbăreţul este deci mai bun în afara orelor de lucru! Dar aici sau în altă parte, nu trebuie prea multe ore suplimentare cu el, în măsura în care este produs mai ales în Israel şi Africa tropicală.

Păcat că au fost banalizate bananele

Totul a început cu Joséphine Baker, care apărea pe scenă cu o fustiţă din banane. De unde eticheta definitivă de „sex symbol", care a fost pusă, datorită formei sale, fructului – şi cîntăreţei. Astfel îmi explic succesul fulgerător al bananei în ţara yankeilor. Cayce a vorbit mult de ea (republicile bananiere ale Americii Centrale începeau să funcţioneze încă de pe vremea sa). Cînd eram mică, în Maroc, un regim de banane era o sărbătoare! Un prieten al tatălui meu adusese una din bananeriile din Souss. Locuiam atunci la Rabat, unde clima nu este mai caldă decît la Avignon, deci nu este suficient de caldă pentru bananier. Numai în sudul extrem al Marocului, se putea cultiva banana şi ea era pentru noi o noutate interesantă. (Amintiţi-vă că în timpul Primului Război Mondial soldaţii germani care descoperiseră bananele la Paris le mîncau cu tot cu coajă!)

Bananele au devenit banale şi este foarte păcat; şi-au pierdut savoarea şi calitatea terapeutică. Cele care se vînd la magazin sînt coapte artificial, ceea ce le poate face toxice:

Nu vă supraîncărcaţi organismul cu banane, cu excepţia cazului cînd sînt coapte natural. Căci, atunci cînd încep să se altereze chiar înainte de a fi plăcute la gust, sînt nefaste pentru organism. Nu le mîncaţi decît pe cele care sînt arhicoapte, cînd au fost culese pe loc – şi, mai ales, consumaţi-le cu moderaţie (Lectura 658-15)

Deci, oricum, pentru că bananele de pe piața noastră sînt toate „coapte forțat" în instalații industriale, nu consumați prea multe – (şi mai ales, niciodată cînd sînt fleşcăite):

Fără banane, cu excepția cazului cînd vă aflați în țara unde cresc şi se coc. (Lectura 820-2)

- Banana, spre deosebire de citrice,. este un fruct care produce aciditate în sistemul digestiv:. `

Cînd vă aflați într-o stare de mare anxietate şi stres, nu mîncați banane, nici fructe care produc aciditate. (Lectura 1724-1) Bananele produc aciditate pentru că ele conțin mult amidon: În regimul dumneavoastră, atenție; nu prea multe feculente, indiferent care ar fi ele! Fără banane! (Lectura 632-6)

Ele conțin multe zaharuri, nu întotdeauna asimilabile: încercați să vă alcătuiți un regim pe bază de alimente care produc o reacție alcalină (bazică) în sistemul digestiv; deci nu prea multe zaharuri, fie la micul dejun sau altfel. Şi nu banane. (Lectura 480-13).

Toată chestiunea este (Cayce revine des asupra ei) echilibrul acid-bază, altfel spus, PH-ul. Unei tinere femei care suferea de aciditate şi în consecință de constipație, proastă asimilație, probleme nervoase, Cayce îi va spune:

Atenție la banane, atenție la fructele care fermentează uşor! (Lectura 2261-1)

Aşadar dăm bananele la gunoi? Nu, nu întotdeauna:

La fiecare masă, cu excepția micului dejun, mîncați o banană, mai ales foarte coaptă; dar nu o banană verde care a fost păstrată mult timp! (Lectura 913-1, dată pentru un bolnav care avea o suferință intestinală)

Şi Cayce, unui depresiv:

Adăugați meniurilor dumneavoastră fructe de culoare galbenă: ocazional, banane cu cereale; aceasta vă va stimula! (Lectura 816-13)

Cititorii mei îşi amintesc că galbenul corespunde nivelului vibratoriu al glandelor suprarenale, care declanşează agresivitatea (în sensul bun şi rău al termenului). Bananele „bio" – veritabile – sînt un magazin de vitamine şi un tonic puternic:

Mîncați multe vitamine care vă vor mări rezistența la infecții: A, D şi B1. Luați-le mai bine din alimente decît sub formă de pilule! Pentru

acest organism, banane cu cereale. Mestecaţi-le bine – dar mai ales să fie complet coapte! (Lectura 2598-1)

Banana este deci toxică dacă este verde şi dacă este fleşcăită. Lectura care vorbeşte mult despre decalajul dintre banana lui tata-mare – altfel spus a lui Cayce – şi a noastră! Cît s-au schimbat lucrurile... Fiul meu Gil îmi spune că sînt atinsă de sindromul numit în psihologie BVT (Bon Vieux Temps), ai regretatului timp de odinioară... „Pe vremea mea, bananele erau naturale" (nu vrea să mă creadă!).

Curmalele sînt „degete de lumină"

Porecla lor arabă: *deglet nour.* Cayce vorbeşte mereu despre ele cu simpatie:

Găsim că modul în care vă hrăniţi merită mai multă consideraţie. Ceea ce ar fi bun pentru organismul dumneavoastră, şi tonic, sînt vitaminele B1, G şi fierul. Combinaţia acestor trei elemente este deosebit de bună, mai ales dacă le luaţi sub formă naturală din alimentele care le conţin. Ar fi mai eficient decît sub forma unui preparat farmaceutic adăugat meselor, pe care nu-l recomandăm – doar excepţional pentru a vă întări. Adăugaţi mai ales curmale meselor dumneavoastră! (Lectura 1770-7)

Numele latin al palmierului-curmal, *Phoenix dactylifera,* înseamnă „phoenixul care are degete". Copacul ar veni din Fenicia, adică din Liban. Numele său latin a dat în provensală *datil,* apoi în franceză *datte.* Conform teoriei asemănărilor, curmala este bună pentru degete... În orice caz, curmala favorizează activitatea corpului în general şi cea a membrelor. Iată o altă lectură pentru un bărbat care suferea de dureri articulare chiar la degete! Avea treizeci de ani şi era artritic...

Consumaţi ceea ce vă va ajuta să eliminaţi deşeurile. Pentru refacerea organismului, vă trebuie mai mult fier: veţi găsi destul în fructele uscate cum sînt curmalele – în fiecare zi! (Lectura 849-23)

Curmalele intră în compoziţia *desertului mumiei,* reţetă tonifiantă care, după Cayce, protejează sistemul digestiv. Este vorba, în mare, de o pastă făcută dintr-o ceaşcă de smochine, o ceaşcă de curmale, o jumătate de ceaşcă de făină şi cîteva cești de apă. Cei din Virginia Beach o prepară cu multă convingere, credincioşi Maestrului. Din

păcate, este cum-pli-tă! N-aveam deci nici un chef să mă bag în această insipiditate pioasă, (demnă de „burta de oaie umplută", scumpă puritanilor scoțieni), pînă în ziua cînd am înțeles că nu era din vina lui Cayce, nici a rețetei sale. Era pur şi simplu pentru că acele curmale din California, care se găsesc în toată America, nu se pot mînca. Pentru o gură europeană, obişnuită cu curmalele tunisiene, au exact gustul unei bucăți de vată pe care dentistul v-ar pune-o drept pansament pe gingie. Smochinele aşijderea. Tot ceea ce se cultivă în California este arhitratat şi este imposibil de identificat ca gust! Ca băuturile în cutie pe are le găseşti în toate bazele militare americane din lume: imposibil e recunoscut gustul oranjadei, vinului, berii, şampaniei sau Cocăi-Cola. Totul este 1) îndulcit, 2) gazos, 3) cu gust de produs chimic... Trebuie să citeşti eticheta ca să ştii ce bei. Bravul răcan US are papilele gustative din beton armat.

Pe scurt, *desertul mumiei* este delicios dacă folosiți smochinele mici, gustoase, proaspete şi cărnoase de la noi, cu curmale proaspete au uscate, netratate, debarcate direct din oazele sahariene[1].

Ea apare în mai multe lecturi date în perioade diferite – şi în versiuni cu geometrie variabilă.

Iată una dintre ele:

DE CÎND ESTE FETIȚA FOARTE MICĂ, MAMA EL AR VREA SĂ ŞTIE CE TIP DE ALIMENTAȚIE AR FI MAI BUNĂ PENTRU EA. CUM S-O VINDECE? [de această astenie generală – tînăra bolnavă are doisprezece ani şi aerul bolnăvicios al Piciului! (lui Daudet, n. tr.!)]

Dați-i des o hrană care era hrana de bază a atlanților şi egiptenilor: cereale cu smochine şi curmale, totul pregătit cu lapte de capră. (Lectura 5257-1)

Într-o altă lectură (1907-2), Cayce precizează că trebuie să încălzim la bain-marie dar: *fără ca amestecul să ajungă la fierbere. A*mestecul este mai bun cînd smochinele şi curmalele sînt tăiate în bucățele mici, înainte de a fi adăugate făinii. Se poate servi cu sau fără smîntînă proaspătă, se lasă la rece şi se foloseşte a doua zi (cu condiția să nu fermenteze)

[1] Vezi rețeta detaliată în Edgar Cayce, rejete de frumusețe şi sănătate, p. 199.

Nu mai este nici măcar o singură goiavă la Goyava...

Căci există într-adevăr în Guadelupa un sătuc care se numeşte Goyava, pe coasta estică, în Basse -Terre. Cei 2.919 locuitori vă jură că aveau goyavieri altădată – prădaţi de primii europeni care au debarcat pe insulă în urmă cu patru secole. Astăzi nu mai există nici măcar unul singur! Cuvîntul „goyavă" vine din limba arawak, vorbită odinioară în Caraibe, şi spaniolii l-au tradus prin *Guayaba.* Cayce a vorbit despre ea şi dedic cititorilor mel antilezi acest pasaj:

În special la prînz, o salată de fructe crude (şi vă veţi ţine cît mai strict de acest regim!). În această salată, puneţi deci un fruct ca goiava! (Lectura 9351-1, dată pentru o femeie care suferea de mult timp de tulburări endocrine)

Regret mult că Cayce n-a analizat farmecele secrete ale acestei mici minuni care este dulceaţa de goiavă. Dar aşa cum am spus deja, America ignoră rafinamentul pastelor de fructe şi al jeleurilor – florile dulciurilor europene. Am văzut bine de altfel la Virginia Beach, expresia de groază a prietenilor cărora le-am oferit într-o zi dulceţurile mele de mure! Ca şi cum le-aş fi propus o viperă în borcan... Mi-am mîncat deci singură murele (de la un mur bio!), cu zahăr nerafinat. Era în farfuria mea ceva din Mediterana, ceva care mă ajuta să traversez deşertul gastronomic al anilor mei virgini din Virginia...

Papaia lui papa

Unei femei tuberculoase care suferea de tulburări ale circulaţiei sanguine şi limfatice, Cayce îi spune:

De fiecare dată cînd se poate, fructe de papala! Nu prea multe odată; în cantităţi mici şi foarte des. Va fi foarte bine pentru organismul dumneavoastră! (Lectura 3687-1)

Soare în farfuria dumneavoastră, dragă prietenă! Dar papaia, ca toate aceste fructe tropicale, trebuie să fie consumată proaspătă, şi, dacă se poate, bio, ca altădată... Papaia lui papa! Am învăţat că există oameni care o cultivă la Paris, în seră.

Kakiul în uniformă

Nu ştiu de ce este numit *kaki* bejul uniformelor militare... Căci fructul kaki este de un oranj strălucitor! Aveam mai mulţi arbori kaki în grădina mea din Maroc şi din fructe făceam dulceaţă. Este fructul *plaqueminierului* din Japonia sau al kakilierului, arbore foarte decorativ aclimatizat la noi, în sud. Kakiul apare din ce în ce mai des pe pieţele noastre: seamănă cu o roşie mică. In Extremul Orient, proprietăţile sale medicale sînt recunoscute în afecţiunile căilor urinare, intestinului şi căilor respiratorii, ca şi ale pielii. Creşte în Virginia; de aceea Cayce vorbeşte uneori de el – mai ales în această reţetă pentru ondularea părului lins (cf. *Edgar Cayce, reţete de frumuseţe şi sănătate, p.* 156), unde i se spune unei adolescente:

Fierbeţi miez de kaki cu coaja rădăcinilor copacului şi masaţi-vă pielea capului. (Lectura 267-7)

Iată cazul unui tînăr de douăzeci şi cinci de ani care, în urma unui accident, a rămas cu cicatrici urîte pe craniu:

Ce tratament ar trebui să urmez ca să-mi crească părul din nou?

Mîncaţi coji de cartofi şi apoi mîncaţi kaki, de-ndată ce lucrurile intră pe făgaşul normal! (Lectura 1710-5)

Adeseori, Edgar Cayce a pus în lumină meritele foarte puţin cunoscute ale cojilor de cartofi...

Fructele exotice despre care Cayce n-a vorbit

Om practic, Cayce prescria bolnavilor săi, cu cîteva excepţii, produse locale uşor de găsit: fructele exotice nu sînt deci menţionate de el decît dacă cresc în Virginia sau în statele vecine, de unde veneau consultanţii. Totuşi, mulţi dintre ei veneau din New York (unde nimeni nu mai ştie ce fruct local se culegea la Manhattan pe vremea lui Peter Stuyvesant...)

Cayce, ca şi Socrate, îşi transmitea învăţătura printr-un dialog. Dar o mulţime de întrebări pe care am fi vrut să i le punem nu-i interesau pe consultanţii săi. Prin urmare, Cayce n-a răspuns la ele... Acestea fiind spuse, există în lecturi şi multe informaţii pe care contemporanii nu le-au înţeles pentru că nu erau copţi (... dacă pot spune aşa!) ca să le primească. Informaţii pe care le descoperim acum pentru că erau, de

fapt, destinate oamenilor din epoca noastră... Şi este pasionant: lecturile sînt de o asemenea bogăţie, încît nu le termini de analizat!

Oricum, n-avem deloc nevoie de fructe exotice, dacă nu locuim pe solul de unde îşi trag seva. Iată un dialog în care Cayce precizează ceea ce crede despre relaţia dintre climă, latitudine, fructele pămîntului şi sănătate:

Clima din x... este bună şi trebuie să locuiesc acolo permanent?

Condiţiile climaterice nu sînt răspunzătoare de boala dumneavoastră. Organismul se poate adapta. Aşa cum am spus în general, oamenii se pot adapta condiţiilor climaterice, dacă vor să îmbrăţişeze modul de viaţă şi de alimentaţie al ţinutului – şi să mănînce produse locale. Aceasta permite adaptarea mult mai rapidă a organismului la orice condiţie climatică şi geografică.

UN REGIM COMPUS MAI ALES DIN FRUCTE, LEGUME, OUĂ, LAPTE ESTE MAI BUN PENTRU MINE? insistă domnul care, în mod vizibil, n-a înţeles ce vrea să-i spună Cayce...

Aşa cum v-am spus, consumaţi deci produse locale, care provin din vecinătatea imediată. Sînt mult mai bune pentru organismul dumneavoastră decît un aşa-zis regim vegetarian, sau lactat, sau erbivor...! Aţi avea nevoie de mai multe proteine naturale.

CIOCOLATA CU LAPTE FOARTE CONCENTRAT ŞI CU MALTOZĂ PE CARE MI-O FAC ÎN FIECARE ZI, ÎMI FACE RĂU? recidivează domnul (care, se pare, nu locuieşte nicidecum într-o ţară producătoare de cacao, dar ţine totuşi la tabieturile sale!) Cayce îl dezamăgeşte implacabil:

Ciocolata pe care o consumaţi acum nu este alimentaţia cea mai bună, indiferent cum ar fi! Ar fi mai bine să beţi mult lapte. ÎI veţi găsi la ţară, lîngă X... (Lectura 4047-1)

Mă scuz faţă de cititorii mei elveţieni, care şi-au construit imperiul – aşa cum ştie toată lumea – pe virtuţile ciocolatei[1]... Cît despre nucile de cocos, alune şi alte nuci, le vom vedea în capitolul despre fructele oleaginoase.

[1] Dar au avut dreptul la un premiu de consolare: două lecturi "speciale" Elveţia în capitolul precedent!

C. Fructele roşii (sau bacele)
Sîngele roşu al pămîntului

În engleză, Cayce spune berries, ceea ce se traduce prin *bace* sau *fructe roşii.* Este vorba de bacele pe care le adunăm de pe pămînt (fragi, afine...) sau din subarboret şi din tufişuri (coacăze, coacăze negre, mure, zmeură, măceşe, porumbe, gherghine, fructe de soc negru, scoruşe, fructe de sorb, coarne, fructe de dracilă etc.). Le putem adăuga chiar cireşe sălbatice, vişine şi măline[1].

Caracteristica generală a acestor bace este culoarea lor roşie. Unele, negre în exterior, au un suc roşu în interior: coacăzele negre, murele, socul, afinele etc. Doar coacăza albă şi agrişa – două rebele! – îşi permit să facă glume deplasate cu sucul lor alb.

După teoria asemănărilor, tot ce dă un suc roşu este bun pentru sînge, favorizînd producerea hematiilor, adică a globulelor roşii. Se regăseşte şi analogia tradiţională cu culoarea roşie a fierului oxidat şi simbolismul astrologic al planetei Marte, care guvernează în acelaşi timp energia vitală, sîngele, fierul şi culoarea roşie. Aceasta, în globulele cu acelaşi nume, se explică prin prezenţa hemoglobinei, pe bază de fier.

Cayce n-a vorbit de toate bacele, de toate fructele roşii; nu există exact aceleaşi specii şi aceleaşi varietăţi pe tot continentul american (unde, oricum, nu se consumă decît ceea ce este cultivat).

Prima indicaţie terapeutică a fructelor roşii este evidentă: bolile de sînge, bolile circulatorii, carenţele de fier, insuficienţa globulelor roşii. Sîngele nostru are o afinitate misterioasă cu seva plantelor şi sucurile fructelor, care întruchipează sîngele pămîntului.

Iată un organism care îşi va recăpăta echilibrul cu un regim de refacere a elementelor sîngelui; adică un regim care aduce un maximum de fier: deci pe bază de fructe roşii – în special cele care se adună de pe sol şi aproape de sol. (Lectura 488-7)

---

[1] Am dat în *Ghidul anticonsumatorului* mai multe pagini de reţete care folosesc bacele sălbatice şi am descris amănunţit calităţile lor dietetice şi gastronomice (paginile 262 şi 263).

Unui alt bolnav, Cayce îi va recomanda de data aceasta: Un regim uşor de asimilat, pentru a reface sistemul nervos şi sîngele. Trebuie fructe roşii, dintre cele care cresc aproape de sol, dar nu chiar pe sol. (Lectura 3842-1)

Exigenţele lui Cayce pot părea bizare... Dar cercetările ştiinţifice au măsurat în biotopuri (asociaţii botanice şi zoologice din peisajele naturale) „etajări" pe înălţime şi altitudine extrem de exacte. La fiecare nivel, vegetalele au caracteristici fizico-chimice bine definite, care corespund intensităţii luminii, duratei zilnice sau anuale a însoririi etc. Fiecare etaj este locuit de o asociaţie specială de specii vegetale şi animale, care sînt delimitate mai exact decît am crede. Acest lucru se vede foarte bine pe malul mării şi în scufundarea submarină sau pe porţiunea litoralului acoperită temporar de flux: pescarii şi scufundătorii au remarcat de multă vreme această etajare în adîncime, unde fiecare palier este locuit de o faună şi o floră specifice.

Pe vremea acestor două lecturi – respectiv în 1923 şi în 1931 – biogeografia şi ecologia nu erau încă predate la universitate; şi cei doi bolnavi au crezut probabil că moş Cayce era un pic bizar recomandînd *fructele care cresc aproape de sol!*

Bacele sînt foarte bogate în anumite oligoelemente: fier, siliciu, fosfor (lectura 480-19) şi în vitaminele B (lectura 3285-1). Ele au un efect general de drenare a toxinelor.

Mîncaţi numai fructe de sezon, bace sau fructe de acelaşi gen care trebuie să facă parte din regimul dumneavoastră. Căci bacele nu au doar un efect dezintoxicant, ci vă ameliorează, în general diversele probleme de sănătate. (Lectura 1179-6)

Înainte ca actualul american „way of life" să acopere continentul cu un deşert de beton, America era foarte bogată în bace sălbatice, cu care se hrăneau indienii. Cunoştinţele lor în acest domeniu s-au pierdut, iar Cayce nu are pretenţia să impună clienţilor săi consumarea bacelor sălbatice – cum facem noi în Europa: bucuria unei plimbări în pădure înseamnă, pentru noi, şi savoarea fragilor zdrobite între dinţi! Şi ce să mai spunem de dulceaţa de mure? Specialitate rafinată, pe care şi cea mai neînsemnată bretonă ştia s-o facă odinioară.

Culesul murelor în septembrie, pe potecile abrupte, era un ritual care nu trebuia pierdut niciodată! Copiii se întorceau acasă încărcaţi cu

o pradă impunătoare, mînjiți de suc roşu, care le trăda pofta. În seara aceea, se scoteau vasele de aramă; se puneau zahărul şi murele proaspete, se lăsau împreună la fiert şi se luau de pe foc ca să fie trecute prin rîşniță, zdrobind fructele şi semințele. Se elimina o parte din semințe prin pasare şi se punea la borcan acest aur negru care se răcea lent, solidificîndu-se. Copiii, în seara aceea aveau să se culce fără mofturi...

Bacele au semințe care supără dinții – şi uneori pot fi indigeste. (Iată de ce în rețeta mea de marmeladă de mure, se aruncă cea mai mare parte a semințelor. Cei care nu le suportă deloc preferă jeleul, făcut numai din suc.) O nuanță însă: totul depinde de locul seminței în fruct.

Atenție la bacele care au semințele la exteriorul fructului. Nu mîncați prea multe! (Lectura 3008-1)

Atît de mare este puterea terapeutică a bacelor încît ele n-o pierd complet atunci cînd sînt conservate:

Chiar conservate, puteți să le folosiți – dacă nu puteți să vi le procurați proaspete. (Lectura 849-50, pentru un tînăr de treizeci şi trei de ani, artritic)

Conservele în cutii, borcane, da, dar numai cele făcute de noi înşine, cu bace care cresc local, singurele admise de Cayce: *Consumați fructe, bace de toate felurile, dar în special cele care cresc în împrejurimi.* (Lectura 1771-3, dată pentru o tînără care suferea de boala fînului)

Iată acum, unul după altul, fiecare tip de bacă recomandată de Cayce.

Murele: aurul negru al golfurilor noastre

Nu vom termina de enumerat virtuțile medicale ale acestei plante excepționale. Lista bolilor vindecate de mure este inepuizabilă. De la un capăt la altul al tubului digestiv, murele curăță, mătură, usucă, dezinfectează, pansează bubele... Cele mai bune sînt cele care cresc în clima noastră atlantică, nu prea departe de mare: le trebuie acest climat blînd şi maritim ca să fie foarte dulci.

Conform tradiției bretone pe care o evoc mai sus, Cayce este un partizan înflăcărat al acesteia:

Ele sînt mai bune decît fragile, care pot fi uneori foarte acide: în funcție de pămîntul unde cresc, pot conține prea mult potasiu. (Lectura 3823-4, pentru o pacientă bolnavă de eczemă)

Ia coacăza şi fugi...

Se ştie că ea este recomandată pentru ficatul leneş şi reumatisme. Un dicton popular o asociază grîului:

„Puține fructe în coacăz

Puțin grîu în hambar."

Cayce o recomandase şi acelei paciente din lectura de mai sus (3823-4) – iar lectura următoare o recomandă unei tinere, bolnavă de artrită, al cărei dezechilibru hormonal se manifesta pe piele prin boala numită elefantiazis:

La fiecare masă vom adăuga cîte ceva dulce – fructe roşii mai ales, dar să nu fie tratate: coacăze, coacăze negre şi toată familia. (Lectura 951-1)

Coacăza neagră şi agrişa

„Coacăză" (fr. *cassis* şi *grosellle)* se spune în engleză currant, iar pentru coacăza neagră (fr. cassis) se precizează numai black currant. Adică limba engleză consideră pur şi simplu coacăza neagră ca pe o subspecie de coacăză, în timp ce pentru noi este un fruct diferit, care are dreptul la un nume aparte! Cu excepția lecturii de mai sus, n-am găsit deci mare lucru despre coacăza neagră la Cayce: în mod vizibil, acest fruct nu-i interesa pe bolnavii care se pare că nu l-au cunoscut, nici nu l-au cultivat.

Agrişa are o personalitate marcată în limba engleză; ea nu este green currant, ci gooseberry (= baca gîştei!). Nimeni nu mi-a putut explica de ce în franceză poartă acest nume de otravă – *grosellle á maquereau;* ați încercat vreodată să faceți pastă de macrou cu coacăze? Mă îndoiesc că ar ieşi ceva bun... Agrişa nu pescuieşte în apă tulbure, ci îşi dă sîngele pentru a-l reface pe al nostru:

CE SĂ-I DĂM SA MĂNÎNCE ÎN MOD SPECIAL? CE AR FI BUN PENTRU EL? (Este vorba de un cardiac).

Alimentele care refac sîngele, mai ales cele care sînt bogate în fier. Fructe roşii, bace şi în special agrişe. (Lectura 2597-6)

Este uimitor faptul că ele rămîn foarte mult timp verzi... cu excepția cazului cînd sînt bine coapte: atunci capătă, într-adevăr, o nuanță care aminteşte de fierul ruginit.

Aceleiaşi tinere de optsprezece ani, căreia i se recomandaseră coacăzele negre şi coacăzele (cf. capitolul precedent), i se recomandă acum agrişe:

Veți găsi multă energie în agrişe, indiferent de modul cum sînt pregătite, sau chiar în conservă, cu condiția să nu aibă aditivi. (Lectura 951-1)

În schimb, într-un alt caz de dezechilibru hormonal, Cayce este categoric:

Nu agrişe! (Lectura 906-1)

Desertul preferat al urşilor: zmeura

La noi, zmeura a supraviețuit – urşii, nu! Morala: cu cît eşti mai mic, cu atît te aperi mai bine.

Am fost surprinsă că nu am găsit decît două sau trei lecturi despre acest fruct care este darul zînelor în munții Franței, Elveției, Italiei de nord. Zmeura americană, în mod evident nu este un astfel de dar – ea este ruda săracă:

Trebuie să consumați doar cu moderație anumite fructe roşii, mai ales cele care vin devreme în sezon, ca zmeura; şi mai mult varietatea neagră decît cea roşie. (Lectura 906-1)

În Europa, nu cunoaştem varietatea neagră, cu excepția formei de „zmeură-mură „„ cultivată uneori în grădină. Ideea care trebuie reținută este, pur şi simplu, că există oameni pe care zmeura nu-i iubeşte (după părerea mea, nu sînt mulți de această parte a Atlanticului!)

Bineînțeles că n-am găsit la Cayce nici un fel de mențiune privind lichiorul de zmeură, dulceața de zmeură, jeleul de zmeură, sucul de zmeură etc. Cred că explicația stă în faptul că zmeura este un fruct montan tipic pentru Alpi, care pare să nu fi colonizat masiv America, aşa cum au făcut merele sau stafidele... (a se vedea mai departe!). Personal, aflată sau nu în linia lui Cayce, eu îmi alcătuiesc mai departe

mese întregi din zmeură – mai ales sălbatică! – şi sînt bine, sănătoasă! Nu trebuie să pierdem niciodată din vedere că Cayce a vorbit bolnavilor săi de ceea ce ei cunoşteau şi puteau găsi în spaţiul unde trăiau. Nu trebuie să ne privăm de bucătăria locală, pentru că Cayce ignoră gloriile noastre gastronomice locale.

Căpşună lîngă căpşună

Aşa se spune „ a se săruta „ în franceza canadiană! Nu-i aşa că-i drăguţ?

Căpşunile, priviţi-le în ochi, ca să ştiţi dacă o să vă înţelegeţi bine împreună... Căci ele fac obiectul unui mare număr de lecturi, egal împărţite în: *Mai ales, mîncaţi căpşuni!* (lecturile 901-8, 808-6 etc.) şi: *Mai* ales, *nu mîncaţi căpşuni!* (lecturile 3751-6, 906-1 etc.). Există şi „calea de mijloc" *: Mîncaţi căpşuni, cu măsură* (lectura 1512-2); *Nu mîncaţi căpşuni dacă nu sînt bine coapte sau prea devreme, la începutul sezonului – şi nu în* afara *sezonului.* (Lectura 877-i6). Totul depinde de oameni... Pentru Beatles: erau *Strawberry fields for ever...* Alţii fac urticarie de la căpşuni! Totuşi, se numără printre fructele cele mai sănătoase, căci ele cresc foarte bine în cultură biologică, fără îngrăşăminte sau pesticide, doar cu apă şi soare. Astfel, căpşunile din sud-vest, care ajung pe pieţele noastre la începutul sezonului, sînt relativ puţin tratate. Nu le folosiţi în prăjituri, pentru că este cel mai nefast tip de combinaţie:

POT SĂ MĂNÎNC CĂPŞUNI? *Rar şi foarte puţine.*

ÎMI PUTEŢI DA ALTE SFATURI PRIVIND REGIMUL MEU?

Aşa cum am arătat deja, evitaţi combinaţiile alimentare care provoacă aciditatea. Citricele, deşi sînt acide la gust, nu produc aciditate, cu excepţia cazului cînd sînt consumate împreună cu feculente. (Lectura 1512-2)

În această lectură, Cayce nu pune căpşunile în rîndul citricelor, apropierea lor sugerînd doar faptul că această combinaţie – căpşuni cu feculente – creează şi ea aciditate în stomac. Aciditate care este la originea unei infinite varietăţi de dezechilibre digestive, răspunzătoare de diverse boli (în cazul de mai sus, artrită). În altă parte, Cayce va preciza:

Nici căpşuni, nici alt fruct cu gust acid. (Lectura 3751-6) Bolnavul este aici un copil de trei ani, atins de cancer. Şi în acest caz, Cayce pune căpşunile în categoria fructelor cu gust acid, care devin periculoase dacă sînt asociate cu feculente (ca făina).

Tartele cu căpşuni, cu portocale, cu lămîi, cu revent, cu ananas, oricît de delicioase ar fi, trebuie evitate de către oamenii sensibili. Atîta pagubă pentru gurmanzi.

Timpul cireşelor

„Dacă s-ar găsi cireşe tot anul,

Domnii doctorii şi-ar pierde sumanul!"

Şi iată un întreg curs despre virtuţile acestui fruct, pentru îngrijirea eczemei. Se pare că această boală se datorează:

Unei proaste coordonări între diferitele sisteme de eliminare a toxinelor, între diferitele căi de drenare din organism, cum arată blocarea circulaţiei limfatice şi emonctoriilor. Toate aceste suferinţe ar putea să dispară repede (...) datorită unor fructe mici; mă refer la fructele roşii. (Lectura 3823-4)

Bacele pe care le numim fructe roşii (zmeura, coacăzele, afinele, murele etc.) se numesc în engleză *berries,* iar cireşele *cherries* – atunci, bolnavul se gîndeşte că Cayce a confundat cele două cuvinte[1].

VĂ REFERIŢI LA FRUCTELE ROŞII SAU LA CIREŞE? („BERRIES" OR „CHERRIES"?)

La cireşe, care sînt mai bune pentru dumneavoastră decît fructele roşii, adică decît unele specii de fructe roşii. Printre cele din urmă, unele sînt foarte acide. Iar aceasta depinde şi de modul cum sînt cultivate. Mai exact, dacă ele conţin prea mult potasiu. Atunci trebuie,

[1] Toate aceste recomandări erau făcute de un Cayce adormit, în transă mediumnică; căpăta atunci un alt glas - deosebit de al său - şi folosea un vocabular bizar. Familia şi prietenii care asistau la şedinţe nu erau niciodată siguri că au înţeles tot! Sînt multe cazuri în care cei de la Fundaţia Cayce se întreabă acum ce a vrut să spună Edgar... Mi s-a vorbit mult despre aceasta cu o mare modestie de cercetători. Unele lecturi n-au fost înţelese decît foarte recent (de exemplu, lectura 3976-26, unde Cayce anunţa războiul din Golful Persic). Cf. *Les Prophécies d'Edgar Cayce,* Ed. du Rocher şi J'ai Lu.

pentru restabilirea echilibrului, să consumați suficiente produse care conțin siliciu sau iod. (Lectura 3823-4)

Cayce consideră că, din toate fructele care le recoltăm primăvara, cireşele sînt:

cel mai uşor de asimilat şi refac nervii şi sîngele. (Lectura 3842-1)

D. Fructele de vară şi fructele de toamnă

De vară sau de toamnă, depinde de latitudine şi altitudine. Piersicile din grădina mea de la Versailles nu erau coapte înainte de sfîrşitul lui septembrie, pe cînd cele din sud ajungeau la Paris în mai – lucru perfect ilustrat prin diferența dintre cele două proverbe: „Cînd e piersicul în floare, ziua şi noaptea sînt la fel de lungi" (altfel spus, spre 21 iunie) şi „Cînd sînt coapte piersicile, ziua şi noaptea au aceeaşi măsură"; ceea ce situează culesul – în cazul sudului! – la aceeaşi dată.

Totul depinde şi de capriciile timpului... nu este numai un subiect de conversație foarte britanic, dar şi principala surpriză, în permanență (pentru că profeții meteorologiei continuă să se înşele... furtunos!). În vara lui '89, am adunat mure foarte coapte la sfîrşitul lui iulie, în Normandia, la Saint-Gatien-des-Bois, acasă la Janie Michiels, care le culege de obicei la jumătatea lui septembrie. Dar, dragă prietenă, timpul nu mai este ce era odată... Ne-a fost schimbat!

Pentru mine nu există mister: ne îndreptăm spre o destabilizare a climei, care nu va face decît să-şi accentueze „efectele speciale" din ce în ce mai percutante, pînă în anul cînd Pămîntul se va răsturna, schimbînd complet scenariul nostru climateric.

Pentru moment, culegem *grosso modo* (dar mai mult *grosso* decît *modo...)* pepeni, smochine, caise, piersici, prune, piersici fără puf, vara. Iar merele, perele, moşmoanele, gutuile, strugurii, toamna. Evident, după anul fatidic al inversării polilor *(the turning of the axis,* spune Cayce, care o anunță pentru 1998!) nu se mai ştie ce vom culege, nici cînd... Ananas în pădurea din Boulogne, dacă vom fi proiectați pe ecuator, sau afine „strugurii ursului", dacă ne vom trezi sub cercul polar. (Care?... Magistrul Philippe spunea că la sfîrşitul acestui secol, „ Parisul va fi întors spre polul Sud „)!

Pentru moment, să trecem totuşi în revistă cîţiva vechi prieteni pe care sper să-i păstrăm pînă în 1998!

Tot respectul pentru pepene!

Pepenele influenţează activitatea ficatului şi rinichilor. (Lectura 3121-1)

Cayce îl recomandă unei tinere însărcinate, care suferea de insuficienţă renală:

De trei sau patru ori pe săptămînă, sau mai des, un pepene verde vă va curăţa rinichii. (Lectura 540-6)

Şi în aceeaşi lectură el explică faptul că această acţiune de „spălare" a pepenelui verde se datorează bogatului său conţinut de fosfor, potasiu şi calciu.

Într-un caz de cancer renal, el recomandă o cură:

Regimul dumneavoastră: să mîncaţi aproape numai pepeni verzi, pentru o perioadă, în fiecare zi. (Lectura 3121-1)

Totuşi, pepenele – în ciuda rotunjimilor şi aerului său cumsecade – trebuie folosit cu prudenţă. Nu este inofensiv: cum constituie un medicament puternic, nu trebuie să-l folosim în contratimp! Ne amintim de dictonul:

„Merele şi pepenele
Aduc febra în casă".

Aşa crede şi Cayce. Doamna 1505-4, bolnavă de rinichi, întreabă ce trebuie să evite şi i se răspunde:

Alimentele care fac rinichii să lucreze prea mult! Pepenii... Deşi un pepene verde, din cînd în cînd, poate intra în meniul dumneavoastră. (Lectura 1505-4)

Iar domnului 2597-4, care este cardiac:

Nici pepene verde, nici cantalup (tip pepene de Carpentras).

Să ai moralul ridicat[1]]

Piersicile sînt, la Cayce, un întreg capitol şi este mare diversitatea bolilor pe care le tratează. Şi aici, aceleaşi recomandări generale, pe

[1] În franceză, avoir la peche (traducere literală: "a avea piersică'). N. tr.

care Cayce se va încăpățîna să le repete de sute de ori: *numai în sezon şi foarte coapte.* În conservă: numai în cîteva cazuri foarte precise, cu condiția ca aceste conserve să nu conțină aditivi. *(mai ales fără benzoat de sodiu,* spune el)

După el, numeroasele virtuți ale piersicilor vin mai întîi din excepționalul conținut de vitamine (B1 mai ales, G şi D), asociate cu fier:

Ca tonic, consumați alimente care conțin cît mai mult fier cu putință, este cazul fructelor în principal; de exemplu, anumite specii de piersici, dar nu toate! (Lectura 4889-1)

Sînt piersici şi piersici, aşa cum spune el în lectura de mai jos: *Mîncați toate fructele galbene, mai ales piersicile galbene – nu cele albe!* (Lectura 2277-1 pentru o adolescentă care avea o nevoie urgentă să-şi refacă sănătatea)

De ce tocmai piersici galbene? Este pucioasa ispitei? Cine dă o piersică infernală? Cayce explică:

Aveți nevoie de vitamina Bi. Piersicile galbene, chiar la cutie, o conțin. Sînt bune pentru dumneavoastră! (Lectura 2500-1) Toate fructele de culoare galbenă conțin mari cantități de vitamine B şi, majoritatea lor, vitaminele G (...), mai ales piersicile. (Lectura 826-13)

Piersicile albe, considerate rudele sărace, au fost uitate cînd zînele s-au aplecat asupra leagănului lor? Dulci, rotunde, moi, aceste făpturi ale soarelui de miazăzi îşi ascund bine intențiile: o bilă de fier sub o coajă de catifea... Cardiaci şi anemici din toate țările, uniți-vă: cereți piersici! Ele îi îngrijesc pe cei cu ten palid şi suc de ridichi (în loc de globule roşii!) în vene:

Refaceți-vă sîngele mîncînd alimente bogate în fier. Piersici. (Lectura 2597-6)

Iată de ce piersicile vindecă toate felurile de anemii (lecturile 1861-5, 2414-1, 3466-1, 4889-1, 509-2, 2277-1, 1207-2, 2500-1 etc.), depresiile nervoase (Lectura 816-13) şi insuficiențele tiroidiene:

Vitaminele şi energia pe care vi le aduc vor avea un efect binefăcător asupra activității tiroidei dumneavoastră. (Lectura 2414-1)

Ce mai tratează piersicile? Bineînțeles, toate cazurile de constipație – dar aceasta este virtutea generală a fructelor de primăvară

şi de vară (nenumărate lecturi!). Totuşi, atenţie! Nu oricine poate umbla cu fierul. Sînt unii care se pot răni:

Pentru un asemenea organism, un fruct ca piersica este *absolut interzis.* Tabu! (Lectura 3109-1, pentru un copil de doi ani, cu intestinul fragil)

În general, atenţie să nu consumaţi:

decît piersici proaspete, tari, niciodată bătute, adică niciodată cînd a început fermentaţia. (Lectura 2261-1)

Caisa: încă un refugiat!

Nume şi prenume latine: *Prunus armeniaca.* Altfel spus, caisa a venit într-o bună zi din Armenia, pe un covor zburător... Numele său francez vine din spaniolă: *albaricoque,* dar ca toate aceste cuvinte spaniole începînd cu „al" este un arab care a supravieţuit Reconquistei. Refugiat în Franţa, el este un exemplu de integrare reuşită. Cayce recomandă caisele mai întîi împotriva bronşitei. Bronşita, ca şi alte suferinţe hibernale (angină, guturai, gripă, lumbago) se datorează unei insuficiente eliminări a toxinelor (şi Cayce este foarte vorbăreţ în această privinţă):

Atenţie la regimul dumneavoastră; mîncaţi mai puţine alimente care produc aciditate: prea multe feculente, proteine greu de digerat sau care conţin multe deşeuri greu de eliminat (este vorba de proteinele animale). Mîncaţi mai multe fructe, în special caise: vă vor face bine. (Lectura 4293-1)

Unei alte persoane, Cayce îi recomandă caisele uscate, de *preferinţă gătite* (Lectura 1158-21).

Familia prunei: prune uscate, piersici fără puf, prune brumării etc.

Rodesc în lecturi, spre alinarea tuturor felurilor de suferinţe – un adevărat dar al zeilor! Prunele conţin şi ele mult fier şi din acest motiv sînt recomandate cardiacilor (lectura 2597-6) şi hepaticilor (lecturile 3326-1, 2261-1). Dar, atenţie: nu toată lumea le suportă:

Nu dulciuri şi nici prune crude. În schimb, în conservă, da. (Lectura 2261-1)

În alt caz, ele sînt tolerate, dar cu condiţia: să *fie consumate cu măsură şi în sezon.* (Lectura 509-2)

Un capitol special este consacrat efectului dezintoxicant (şi laxativ) al prunelor. Cum am spus mai înainte, intoxicarea prin constipaţie cronică generează întotdeauna gama „bolilor civilizaţiei". Oricît de surprinzător ar părea, de exemplu, astmul. Iată recomandarea făcută de Cayce unei femei de cincizeci şi doi de ani, astmatică:

Zaharurile – indiferent sub ce formă – vă sînt interzise, dar consumaţi des prune, compot de prune, suc de prune, toate preparatele posibile din acest fruct. Vă vor favoriza cel mai bine eliminarea toxinelor (...) şi vor ajuta la echilibrarea sistemului nervos simpatic şi a celui parasimpatic, responsabile de pesimismul dumneavoastră! (Lectura 4092-1)

Lecturile despre prune pun toate accent pe acţiunea purgativă a acestui fruct; unii o consideră chiar mai activă atunci cînd fructul este gătit. Cayce recomandă (lectura 1158-21) anumitor bolnavi o cură de trei sau cinci zile, în care să mănînce numai prune – marea curăţenie de primăvară!

Lectura 1188-10 le recomandă unui băieţel de unsprezece ani, datorită abundenţei lor în vitaminele A, B, C, D şi G. În ansamblu, prunele sînt recomandate dimineaţa la micul dejun sau la prînz şi uneori însoţite de puţină smîntînă (Lectura 402-1).

Unii constipaţi cronici ar trebui să le mănînce sub toate formele: *în fiecare zi, cîteva prune sub diverse forme.* (Lectura 2479-1) Sucul de prune este recomandat foarte călduros de Cayce, de exemplu pentru acest bebeluş de cinci luni:

Aţi putea să-i daţi suc de prune, cu condiţia să fie făcut din prune mici, mai bine decît din cele foarte mari, dar trebuie să le gătiţi bine, să le zdrobiţi şi să le filtraţi, lăsînd un pic de pulpă. Aceasta va stimula ficatul şi splina, favorizînd regularitatea evacuărilor intestinale. (Lectura 1788-6)

Meci: smochina contra prună – se curăţă totul!

Oricine ştie că smochina este arma absolută împotriva constipaţiei, iar Cayce o repetă în nenumărate lecturi. Ele sînt foarte numeroase pentru a le reda pe toate aici. Iată doar cîteva:

Cînd veţi avea nevoie de un laxativ, este preferabil să fie sub formă vegetală. Dar nici nu veţi avea nevoie de el dacă mîncaţi în fiecare zi o masă de smochine sau suc de smochine.

Ne amintim că Cayce spusese acelaşi lucru despre portocale şi sucul de portocale. Aici explică de ce:

Smochinele conţin oligoelemente care stimulează mucoasa tubului digestiv de la un capăt la altul, de la glandele salivare pînă la jejun. În special cînd ultimul începe să funcţioneze, smochinele au acţiune asupra glandelor care secretă sucurile digestive a căror funcţie este să trieze elementele componente ale bolului alimentar. Aceste sucuri vor fi atunci în cantitate suficientă (...) pentru a forma mucusul necesar tranzitului intestinal. (Lectura 5592-1)

Smochina proaspătă – să profităm de ea – este un fruct de la noi, din Provenţa pînă pe coastele atlantice ale Bretaniei: smochinul creşte pretutindeni, de altfel numele său francez provine din provensalul *Fica* (care a devenit în italiana modernă o insultă teribilă – foarte folosită!).

Ei bine, smochinul are maniere urîte! O ştiam deja din proverbul: „Nu există smochin fără urmaş” (Aşchia nu sare departe de trunchi, n. tr.) care ne face să presupunem că primul îl stîrneşte pe cel de-al doilea din casă. De asemenea, „smochinul lui Adam”, un banan cu trimitere la episodul biblic în care Adam şi Eva-au primit ordin să se acopere cu un pareo (fîşie de pînză purtată în jurul coapselor, în Tahiti – n. tr.) de frunze mari ca să-şi ascundă goliciunea. (Dar aceasta nu dovedeşte oare că, pur şi simplu, vremea se răcise în seara Paradisului terestru?).

Am în faţă lecturi care recomandă smochinele în cazurile următoare: tuberculoză (1564-3), artroză şi reumatism (849-23, 951-1), diabet (4020-1), elefantiazis (951-1), bronşită (4293-1), obezitate (1183-2), gastrită (5622-3), anemie (2479-1, 1770-7, 1225-1, 1688-7, 1476-1), sarcină dificilă (711-4); dacă aplicăm teoria asemănărilor, smochina ar trebui folosită în ginecologie şi, bineînţeles, în nenumărate cazuri de constipaţie, care constituie în final boala secolului (responsabilă de toate celelalte sau aproape: lecturile nu ezită niciodată s-o spună!) *Smochina, ca şi curmala, combină fierul cu vitaminele B1*

şi G (lectura 1770-7), *ceea ce-i conferă puterea terapeutică (ca piersica).*

Spre deosebire de portocală, smochina poate fi consumată uscată, în afara sezonului:

Smochinele sînt excelente, fie coapte atunci cînd sînt proaspete, fie ambalate. (Lectura 1377-3)

Dar în acest caz, Cayce recomandă mai degrabă să fie gătite, după înmuiere:

SMOCHINELE? De 1-3 ori pe săptămînă. Depinde cu ce le mîncați; fie gătite, fie uscate (...).

CE SĂ FAC PENTRU O EVACUARE INTESTINALĂ ZILNICĂ, REGULATĂ?

Un regim alimentar! Dar mai ales, nu vă creați dependență de laxativ, oricare ar fi el. Cel mai bine ar fi să-l luați sub o formă naturală: smochinele, de exemplu. Ele vă vor menține intestinele în bună stare de funcționare. (Lectura 1158-21)

Jumătate smochină, jumătate strugure

Strugurii se bucură în lecturi de un prestigiu egal cu al smochinei... Şi valul de elogii despre virtuțile sale este impresionant! Cayce consideră că strugurii sînt un tonic. L-a prescris unor oameni care se hrăneau prost sau nu asimilau elementele nutritive din hrană. Am în față cinci cazuri de anemie. De exemplu:

Mîncați cît mai mulți struguri cu putință! Atît cît puteți, de toate felurile. Şi suc de struguri. Astfel veți scăpa de gazele intestinale. (Lectura 2140-1)

Bolnavul nu suferea numai de fermentație, dar şi de constipație, de o stare generală şi nervoasă foarte proastă, însoțită de o slăbiciune generală.

După Cayce, interesul major al strugurilor constă în această faimoasă combinație pe care am văzut-o deja mai sus, atribuită smochinelor şi curmalelor: vitamina B1, vitamina G şi fierul. Aşadar, un întăritor fără pereche. Cayce a prescris strugurii şi într-un caz de tuberculoză, într-un caz de epilepsie, în mai multe cazuri de bronşită, guturai, congestie datorată frigului etc. Iată încă un caz de anemie:

Fără mere, dar cu tot felul de fructe şi mai ales struguri. Dar scoateţi-le seminţele înainte de a-i mînca. (Lectura 501-1) Aceeaşi recomandare într-un caz de gastrită:

TOATE FRUCTELE CRUDE ÎMI FAC RĂU?

Mîncaţi struguri, sînt buni. Fără seminţe. (Lectura 5622-3) Într-un caz de epilepsie (lectura 543-7, pentru o tînără de douăzeci şi doi de ani) şi într-un caz de convalescenţă (lectura 632-6), Cayce insistă: mai ales *nu mîncaţi struguri din conserve* din cauza aditivilor chimici folosiţi la conservare. El repetă (lectura 2320-1) că trebuie să mîncăm strugurii în sezon şi foarte copţi. În ce priveşte strugurii conservaţi în Hexagon, mulţumim lui Dumnezeu că sîntem scutiţi de această barbarie. Nu cunoaştem decît strugurii uscaţi la soare, care în principiu nu au nevoie de farafastîcuri chimice ca să fie conservaţi (a se vedea ceva mai departe). Din păcate, strugurii de masă sînt, „în sezon", stropiţi cu pesticide.

De unde necesitatea absolută de a-i spăla înainte de a fi consumaţi, pentru a se evita orice risc de diaree sau intoxicare strugurii vînduţi pe piaţă sînt deja spălaţi, dar două măsuri de siguranţă sînt mai bune decît una singură!).

De un timp încoace, apar în Europa, iarna (în afara sezonului, pentru noi), struguri din ţările exotice – Africa de Sud, de exemplu. scumpi, bineînţeles, şi nu foarte sănătoşi pentru că ei vin de departe: nu corespund ceasurilor noastre biologice.

Cayce ne avertizează şi împotriva strugurilor verzi care, prea acizi, provoacă diaree. Cum spunea vulpiţa lui La Fontaine pentru a se consola că nu putea ajunge la ciorchini:

„Strugurii ăştia sînt prea verzi,
Sînt pentru proşti."

Vița de vie a rămas mult timp o specialitate mediteraneană şi europeană. Generaţii de pionieri au încercat îndelung să o cultive pe continentul american, fără a reuşi să dea vinului un gust de vin adevărat. Chestiune de climă, sol, umiditate... Doar recent, cercetările au permis să se înţeleagă de ce şi să amelioreze vița de vie în Statele Unite, astfel încît să facă din ea un produs bun. În 1860, cînd podgoria europeană a fost devastată de filoxeră, s-a recurs la soiuri de viță de vie sălbatică americană, care au fost folosite ca portaltoi pentru a o

regenera. Aşa că în propriile noastre podgorii sînt hibrizi. Totuşi, dacă podgoriile californiene sînt considerate de către oenologi foarte respectabile în ceea ce priveşte vinurile, producţia de struguri de masă nu este la înălţime. Strugurii sînt dezgustant de fazi (cum sînt acolo şi curmalele, portocalele, mierea...). De ce? Pentru că această producţie este atît de arhitratată cu produse chimice încît nu mai rămîne din fruct decît forma exterioară. Nimic, dar absolut nimic din minunatul nostru ciasla auriu, copt în soarele aquitan, cultivat cu dragoste de către muncitorii viticoli moştenitori ai unei vechi tradiţii. Oricum nu există nici o asemănare între papilele gustative ale consumatorului gal şi cele ale consumatorului yankeu, anesteziate de mult timp de Coca-Cola!

Nelipsitele stafide

Spre surprinderea mea, am găsit o întreagă podgorie în lecturi exportatorii din Malaga şi Corint şi-au făcut o publicitate zdravănă. Cayce consideră că stafidele sînt o necesitate.

Mai întîi, împotriva constipaţiei:

Folosiţi stafidele, variind reţetele şi prezentarea. Sînt excelente sub toate formele, fac parte din alimentele necesare pentru întreţinerea forţelor voastre fizice. (Lectura 1446-3, aleasă dintre sute de alte lecturi)

Ar trebui să arătăm – şi chiar s-o spunem răspicat – că aceasta este arma absolută împotriva obezităţii (459-11, 480-13, 3314-1 1188-10 etc.). Oare de aceea stafidele de Corint erau numite altădată „struguri de post"? *Dacă adăugaţi stafide, veţi ajuta efectul de revitalizare al manevrelor osteopate prescrise.* (Lectura 1183-2) În concluzie, stafidele dau drumul grăsimii...

Cayce, care manifestă o slăbiciune pentru migdale, aşa cum vom vedea mai departe, consideră că stafidele sînt la fel de importante şi acestea în caz de constipaţie datorată stresului:

Stafidele ar trebui consumate exact ca migdalele. (Lectura 1158-21)

Ne amintim lecturile în care Cayce afirmă că ne putem apăra de cancer mîncînd două sau trei migdale pe zi. Pentru el, aşadar, stafidele

sînt mai întîi un medicament, ar trebui deci să luăm două-trei linguriţe pe zi.

Stafide sub orice formă! Consumaţi în fiecare zi cîteva (Lectura 2479-1)

Totuşi, există firi cîrtitoare:

CREDEŢI CĂ DULCIURILE DE FELUL STAFIDELOR FAC RĂU? *O, le puteţi consuma, dar cu măsură şi devreme, dimineaţa.* (Lectura 1377-3)

Pace merelor de bunăcredinţă...

Nu toate sînt astfel: există mere explozive, al căror sfînt patron este acela pe care I-ar fi mîncat Eva în paradisul terestru – dar sîntem din ce în ce mai puţin siguri că a fost vorba de specia „măr". Cum istoria se petrecea în Caucaz sau Kurdistan, era vorba poate de o granată? În orice caz, o bombă cu efect întîrziat!

Mărul *Malus pumila* pare originar din Caucaz şi Altai – sau chiar din Siberia. Oricum, Cayce a vorbit mult despre el din simplul motiv că este un fruct foarte popular în Statele Unite, unul dintre cele mai consumate. Am găsit pe coasta estică un suc de mere, numit *cider,* care era destul de bun (deşi n-avea nimic comun cu ceea ce numim noi „cidru"). Multe familii îl prepară singure. În această ţară hotărîtă mai mult să mănînce prost decît să păcătuiască prin lăcomie (puritanismul obligă), mai rar găseşti un produs local gustos şi sănătos. Excepţiile merită aşadar semnalate! (şi unul din personajele cele mai celebre ale folclorului american se numeşte „Tom Apple Pie" – pe vremea pionierilor, el a plantat meri, toată viaţa, în toate aşezările de coloni de pe coasta estică). Bineînţeles, atunci cînd Cayce vorbeşte de mere nu se referă în nici un fel la mingile de tenis scămoase, numite „golden", care se găsesc din belşug şi pe pieţele noastre. Aceste imitaţii nu amintesc decît foarte puţin de mărul liber şi mîndru din livada mea bretonă. Dacă ne gîndim că termenul pomadă desemnează la origine un balsam pe bază de pulpă de măr, atunci avem măsura importanţei medicale a tradiţiei noastre. Dar dacă nu aveţi relaţii personale cu un măr, atunci săriţi cu sinceritate peste acest paragraf şi treceţi la următorul. Cayce

nu vorbeşte, bineînţeles, decît de merele bio pentru că el a murit în 1945, dar trebuie să vă spun că oricum nu era „pro-mere”:

CE REGIM AR TREBUI SĂ URMEZ? întreabă un domn preocupat de dietetică, pentru că suferea de un ulcer gastric.

Un regim foarte echilibrat, în funcţie de ceea ce poate asimila organismul dumneavoastră. În stările de mare anxietate, de stres, evitaţi merele crude şi alte fructe crude, care vor produce atunci aciditate. (Lectura 1742-1)

(Oricine ştie că ulcerele gastrice sînt consecinţa stresului) Altui consultant:

TREBUIE SĂ RENUNŢ LA MERE ŞI LA CIDRU?

În ceea ce priveşte merele, şi am spus-o adeseori, ele nu sînt foarte bune pentru mulţi oameni şi totuşi sînt cazuri cînd bolnavul trebuie să facă o cură de mere – deci să nu mănînce decît asta – drept cură depurativă, dar în anumite condiţii precise. Pentru dumneavoastră, ar fi mai bine să le evitaţi. (Lectura 1260-8)

Să nu le condamnăm fără drept de apel pe Domnişoara Reinette şi pe Doamna Golden:

La fiecare masă, cu excepţia micului dejun, mîncaţi un măr gătit sau crud – dar neapărat să fie bine copt. Nu mere verzi, nici păstrate mult timp! (Lectura 913-1)

Merele gătite sînt mai puţin agresive:

Atenţie le mere, sub orice formă – cu excepţia cazului cînd sînt gătite. (Lectura 2261-1)

Sau pentru un copilaş de doi ani:

Merele ar trebui să fie consumate gătite, dar niciodată, niciodată crude. (Lectura 3109-1)

Avertismentul este repetat iar şi iar de către Cayce, în cazuri de constipaţie, epilepsie, nefrită, astm, tuberculoză, anemie, malarie, boli de sînge, gripe, dezechilibru glandular. Pentru diverse persoane Cayce spune:

Mîncaţi toate fructele pe care le doriţi, cu excepţia merelor! Cu excepţia cazului cînd sînt gătite, aşa cum ar trebui să fie întotdeauna. Şi de preferinţă coapte (la foc) şi asortate cu unt sau un sos, şi cu scorţişoară şi mirodenii. (Lectura 935-1)

N-aş vrea să-i exasperez pe bretoni şi pe normanzi... dar mulţumim lui Dumnezeu, avem aici atîtea reţete de mere gătite încît să le facem să tresalte de bucurie, în mormînt, pe „domnişoarele Tatin", inventatoarele tartei care le poartă numele!

Nu se face tartă din pere!

Mai mult chiar decît piersica, o mină de fier! Dar atenţie, poate deveni periculoasă. Iată un stomac sensibil, căruia Cayce îi spunea:

Abţineţi-vă de la dulciuri şi de la pere crude. În conservă, vor fi suportate mai bine. (Lectura 3466-1)

În Belgia se face un preparat delicios: *poiré-ul.* Este un preparat delicios, din pere, care seamănă cu mierea; se obţine prin fierberea sucului de pere pînă cînd rămîne un sirop gros. Acest dulce este îndeobşte mai sănătos decît zahărul alb, din sfeclă. Întotdeauna, o atitudine prudentă:

Pere? Cu măsură şi numai în sezon! (Lectura 509-2) Anumiţi bolnavi nu le suportă decît gătite.

Dimineaţa, să mîncaţi uneori fructe gătite; niciodată fructe crude, seara. (Lectura 1225-1)

Toate carenţele de fier, mai ales asociate cu boli de sînge, necesită cure de pere:

Fructele, mai ales perele, conţin fier care este indispensabil sîngelui. (Lectura 4841-1, dată pentru un caz de malarie)

Cayce subliniază că fierul din pere este foarte bun pentru bolile sistemului nervos (lecturile 3842-1, 543-7, 1225-1, 908-1 etc.). Perele sînt recomandate în general în bolile cardiovasculare. Ocazional, Cayce ţine un mic curs despre aciditatea şi alcalinitatea (pH-ul) din mediul digestiv:

Arsurile la stomac vă vin dintr-o asimilare defectuoasă (...). Pentru dumneavoastră, fructele sînt mai bune decît cerealele; şi mai ales perele. Nu trebuie să mîncaţi alimente care vă provoacă aciditatea, dar atenţie, există lucruri care nu sînt acide ca atare, dar devin astfel trecînd prin gură! În mod normal, există în gură glande care produc saliva, pepsina, acidul lactic, pentru a transforma alimentele. Dar la dumneavoastră este o insuficienţă. Alimentele mestecate devin astfel

acide. În concluzie, există elemente care nu sînt acide – dar devin astfel în gură – iar altele sînt acide – şi nu mai sînt astfel cînd le mestecaţi! În organism, perele – care sînt acide – eliberează fierul şi îşi pierde aciditatea. (Lectura 4834-1)

Negustorul de gutui...

Numele său mic latin, *Cotoneum,* evocă mai mult textilele. Gutuia este o mare necunoscută, atît la noi cît şi în America. Nu pare să fi fost foarte răspîndită în rîndul clientelei lui Cayce; n-am găsit decît un caz (de eczemă!) în care se recomandă gutuia:

Ambalată sau conservată, în cantitate foarte mică, de inclus în regimul dumneavoastră. (Lectura 1005-16)

Nici o menţiune a jeleului de gutuie, a pastei de gutuie, nici a lichiorului, atît de populare la noi – unde toate tratatele de botanică medicală le amintesc! În realitate, gutuia este un fruct bun la orice, o adevărată băcănie: putem folosi pulpa, dar şi seminţele, florile, frunzele[1]...

Reventul: efectul laxativ!

Deşi se mănîncă îndulcit, în tartă sau compot, acesta nu este un fruct, ci o tijă (ca speciile de sfeclă *Beta Vulgaris* şi anghelica). De fapt, este un laxativ violent. Deci Cayce îl recomandă călduros în cazurile de constipaţie:

Dacă aveţi nevoie de un laxativ, să fie vegetal. Şi nici nu va fi necesar, dacă înlocuiţi în fiecare zi cel puţin o masă cu revent (planta întreagă). (Lectura 5592-1)

Alte lecturi reiau aceeaşi recomandare. Nu este suficient de cunoscut, pentru că este ceva rar să mănînci în fiecare zi revent. Cayce compară o masă de revent chiar... cu o clismă! (Lectura 1779-3)

Într-un alt pasaj interesant (lectura 1885-1), Cayce recomandă în mod special reventul unui bolnav cu ficat leneş şi rinichi care funcţionează într-un ritm scăzut.

[1] Vezi Ghidul anticonsumatorului, p. 112.

Acum putem înțelege proverbul: „Dacă-mi dai revent, o să-ți dau siminichie". Este vorba de două laxative! Numele latin al reventului, *Rheubarbarum,* este destul de elocvent: pentru romani, acesta era un import (tot ce nu venea de la ei fiind considerat *barbar).* Barbarism dintre cele mai utile într-o epocă în care constipația devenea o boală simbol a civilizatului atins de decadență. (Riscăm să fim invadați de barbari în propriile intestine?).

Bineînțeles că reventul este atît de acid la gust încît nu este consumat decît gătit. Şi astfel obține simpatia lui Cayce care îl preferă chiar merelor:

În sud: revent sau orice alt fruct gătit, cu excepția merelor. (Lectura 402-1, pentru un caz de malarie)

La micul dejun, citrice şi, cînd vreți să schimbați, alternați cu fructe gătite (...), ca de exemplu reventul. (Lectura 908-1, dată pentru un caz de nefrită şi constipație)

E. Fructele oleaginoase (nuci, migdale...)

Din acest tip de fructe, se mănîncă migdala cu miez moale, după ce se sparge coaja tare. Caracteristica acestei familii este conținutul de uleiuri, de unde denumirea de „oleaginoase" *(olea,* „ulei" în latină). Aluna de pămînt – fructul arahidei -, nuca de cocos din care se extrage fisticul, sămînța de floarea soarelui etc. aparțin acestei familii pe care lecturile le numesc *nuts:* nucile, în sensul... familial! al termenului.

Categorie alimentară dintre cele mai importante, despre care Cayce a dat multe informații, ea apare într-un număr respectabil de lecturi.

Deşi speciile botanice sînt diferite de o parte şi de alta a Atlanticului (de exemplu, nuca, fruct al nucului, nu are acolo aceeaşi formă ca la noi), noi sîntem consumatori ai acestor oleaginoase: nucile, alunele şi migdalele sînt extrem de importante în tradiția noastră culinară, ca *pignon-ul* (= sămînța unei specii de pin) şi fisticul în jurul Mediteranei. Experiența noastră colonială din ultimele trei secole ne-a ajutat să cunoaştem şi să folosim în mod curent nucile exotice menționate mai sus – şi multe altele încă – de exemplu, argan-ul din Maroc, din care se extrage un ulei apreciat de cunoscători.

Ajunşi aici, să nu pierdem din vedere faptul că, dacă Cayce recomandă anumite fructe vizitatorilor săi, o face pentru că ele sînt locale; de exemplu, alunele de pămînt cresc în Virginia, cocosul în Caraibe şi Florida etc.

Noi avem cu totul altă climă şi, deci, alte fructe (noi le cultivăm definitiv doar pe cele din zonele numite „oceanice temperate" şi „mediteraneene" ca şi pe acelea care s-au putut aclimatiza la noi). De exemplu, aluna de pămînt, fructul arahidei – fruct tropical -, soseşte la noi după o lungă călătorie şi cîte despuieri...

Ea şi-a vîndut sufletul pe drum!

Uleiurile: ole!

Oleaginoasele ne aduc la un aspect capital al bucătăriei: toată savoarea, finețea, caracteristicile unei tradiții culinare vin din tipul de corp gras utilizat. Prin ce se deosebeşte bucătăria bretonă de bucătăria alsaciană, bucătăria provensală de bucătăria perigordiană? Prima foloseşte untul, a doua foloseşte untura de porc, a treia uleiul de măsline şi ultima grăsimea de gîscă... La ora actuală, fiecare din aceste bucătării şi-a depăşit mult cadrul geografic şi veți avea cu ce face un mujdei de usturoi în Bretania, sau o varză murată în sud. Şi fiecare dintre noi, fie că locuieşte la Maubeuge sau Marsillia, îşi poate prăji cartofii în untură de porc, unt sau ulei de măsline... Anumite regiuni foloseau uleiul de nuci şi chiar uleiul de alune, foarte fine la gust. Primul se găseşte pretutindeni, iar al doilea în anumite regiuni – la prețuri mult mai mari decît uleiurile – industriale – de floarea-soarelui sau arahide, întrucît sînt uleiuri de fabricație artizanală; dar ele sînt mult mai bune pentru sănătate decît margarina (100% r.... curat!).

Cît despre uleiul de măsline, gloria sudului, el se obține dintr-un fruct care nu este propriu-zis o nucă, pentru că pulpa consumată este la exteriorul fructului (ca la cireaşă sau prună).

Aşa cum ştiu cititorii mei, Edgar Cayce Îi descoperă absolut toate virtuțile! (o şansă pentru noi, cei care îl producem!). El îl recomandă în cazuri de anemie (lectura 3842-1, 667-1, 5604-1, 632-6, 626-1 etc.), pentru toate vîrstele şi toate genurile de demineralizare, decalcifiere, convalescență după un şoc operator (lectura 137-85), deranjament

stomacal (lectura 667-1), arsuri la stomac (lectura 482-2), epilepsie (lectura 543-26, 567-7), constipaţie (lectura 484-1, 843-1, 846-1 etc.), tuberculoză (lectura 4874-3) şi chiar îl consideră un medicament esenţial pentru cancer (lectura 275-45, 583-8). Să adăugăm faptul că el recomandă uleiul de măsline mai ales în cazul bolilor aparatului cardio-vascular (lecturile 3842-1, 137-85, 484-1, 5604-1). Aceasta înseamnă că îmi cumpăr cu un respect nemărginit sticla cu ulei de măsline „pur, din prima presă la rece"! Că îl folosesc atît la masaj cît şi la salată (stropesc cu el toate felurile de mîncare cu legume crude sau gătite, după moda italiană!). Important: uleiul de măsline şi celelalte uleiuri nu trebuie să fie gătite niciodată. El se transformă imediat în otravă. Încercaţi să gătiţi cu apă, adăugînd uleiul doar în ultimul minut, cînd felul de mîncare este luat de pe foc. Toţi dieteticienii sînt de acord asupra acestei chestiuni, după Cayce:

Puteţi consuma uleiuri, dar niciodată transformate în grăsime încinsă. Uleiurile vegetale folosite sub formă de sosuri contribuie la o lubrifiere a sistemului digestiv. Cu mult mai eficiente decît dozele mari sînt dozele mici, luate mai des. Dar atenţie, nu depăşiţi global doza pe care organismul dumneavoastră o poate asimila! Dacă respectaţi această condiţie, uleiurile vegetale acţionează ca un stimulent al sucurilor gastrice, fără să provoace excese, favorizînd astfel funcţiile digestive. (Lectura 2371-1)

Într-o altă lectură, arată cum se poate folosi un ulei vegetal ca medicament. Este vorba aici de uleiul de măsline (dar ar acţiona la fel uleiul de nucă, de alune etc.):

Ca regulă generală, nu consumaţi decît cantitatea de ulei de măsline pe care organismul dumneavoastră o poate asimila. Începeţi cu doze mici şi nu luaţi o lingură întreagă o dată. Luaţi doar o jumătate sau un sfert, şi asta o dată la două-trei ore. Şi niciodată noaptea. Dar încercaţi să perseveraţi. (Lectura 667-1)

Este vorba aici de o tînără de nouăsprezece ani, complet anemiată, slabă ca un băţ, al cărei număr de globule este mult sub valoarea normală; ea nu poate digera nimic iar dezechilibrul său endocrin este îngrijorător. Cayce este atît de optimist în privinţa acestui tratament cu ulei de măsline încît conchide:

Veți ajunge din nou la greutatea normală şi totul va fi foarte bine – dacă perseverați cu încredere şi fidelitate şi dacă ştiți să vă apreciați sănătatea regăsită. (Lectura 667-1)

Cayce spune în textul său *„enjoy well being”*. Este unul din marile sale principii: datoria absolută de a fi senin: *Be joyous*. Altfel spus, învățați să apreciați tot ce vi se dăruieşte: sănătatea, frumusețea, talentele, iubirea, prietenii, munca, vacanța... Îmi amintesc de un mesaj din Findhorn, primit de Eileen Caddy, care arată că, dacă nu mulțumim pentru ceea ce ni se dăruieşte, aceste daruri ale cerului ne sînt luate înapoi. Mesajul se referea la un caz concret: o tînără şomeră, cu copii de crescut, care primise drept locuință o rulotă destul de spațioasă. Acest lucru era pentru ea o şansă nesperată. După ce a trecut bucuria momentului, a început să bombăne şi să găsească toate defectele posibile locuinței sale „de căpătat”. Consecința logică a acestei nemulțumiri a fost pierderea rulotei, nu mai ştiu în ce mod. Nu degeaba Dante îi pune foarte jos, în iad, pe damnații care s-au făcut vinovați de păcatul *accidia* (amărăciune)!

Şi pentru că principiul homeopatiei de a îngriji seamănul prin seamăn şi-a dovedit eficacitatea, trebuie să credem că amărăciunea uleiului de măsline permite evacuarea amărăciunii spirituale: pe căile digestive! Bucuria vegetală, bucuria cosmică captată de plantă se transmite aceluia care o consumă. Este semnificația culorii galbene a uleiului, galbenul fiind simbolul bucuriei şi bunei folosiri a adrenalinei fabricate de suprarenale. Cînd ştim că apariția cancerului este expresia somatică a emoțiilor negative – care nu s-au putut exprima – nu ne mai miră prescripția următoare:

Ar fi bine pentru dumneavoastră să consumați cantități mici de ulei de măsline, după-amiaza: jumătate de linguriță o dată la două ore, începînd de la ora paisprezece şi pînă la ora douăzeci sau douăzeci şi unu, seara, înțelegeți? (Lectură dată unei femei de patruzeci şi doi de ani, aflată într-o fază precanceroasă).

Este clar prin urmare că uleiul de măsline poate contribui la prevenirea cancerului – şi chiar la vindecarea lui, dacă se află la început!

Cît despre celelalte uleiuri, le vom vedea împreună cu fructele din care se extrag.

Nuci şi alune: un imperativ absolut contra cancerului!

De ce a vorbit Cayce atît de mult despre ele? Pentru că aceste fructe sînt ca nişte mici „bombe", pline cu oligoelementele care ne sînt cele mai trebuincioase.

Uleiurile lor au o acţiune extraordinar de puternică, acţionînd ca nişte catalizatori în reacţiile noastre biochimice. Ele constituie şi lubrifiantul care coordonează bunul mers al mecanismelor noastre sau curentul electric la al cărui impuls porneşte maşina.

Consumaţi alimente care permit asimilarea rapidă a fierului, siliciului şi a celorlalte oligoelemente: nucile! Ele ar trebui să aibă un loc de cinste în meniurile dumneavoastră obişnuite şi vă vor ajuta mai tîrziu, cînd veţi avea nevoie, în activităţile viitoare, de dezvoltare a energiilor dumneavoastră, fie mentale, fie fizice. (Lectura 480-19)

Studenţi din toate ţările, uniţi-vă în apărarea nucii... Nu degeaba cojile de nucă seamănă cu emisferele cerebrale: tradiţia nu uită aceste afinităţi cu energia noastră mentală. Nuca este considerată alimentul privilegiat al intelectualilor – şi Cayce este de acord. Oligoelementele conţinute de nuci nu sînt doar fierul şi siliciul, ci şi aurul şi fosforul (care permite „fosforizarea". ideilor... care valorează aur!).

Aveţi nevoie de o alimentaţie bogată în fier, iod şi fosfor. Iată de ce ar fi bine să vă alcătuiţi din cînd în cînd o masă numai din fructe oleaginoase, de felul nucilor. Aceasta v-ar stimula fermentaţiile necesare în stomac, unde se activează sucurile gastrice, şi în duoden, astfel încît acizii lactici rezultaţi din procesul de asimilaţie a alimentelor să fie transformaţi în întregime iar hidroclorurile care se formează în sistemul digestiv la dumneavoastră – şi care sînt necesare (...) – să contribuie la eliminarea deşeurilor. Acestea, transportate de fluxul sanguin, se acumulează în organismul dumneavoastră, mai ales la extremitatea membrelor. (Lectura 951-1)

Bolnava, o adolescentă de optsprezece ani, era atinsă de elefantiazis, artrită, tulburări endocrine şi tulburări nervoase. Atît de tînără şi atît de bolnavă... Se îndopase oare cu dulciuri, cu clătite numite *do-nuts* şi cu *hot-dogs?* În acea vreme – anul 1932 – genul fastfood" nu născuse monştri, dar se mînca deja foarte prost în

America... În orice caz, eu mă îndop cu nuci proaspete din Corréze, cînd scriu această carte! Cazul următor este un cancer: o tînără căreia Cayce îi spusese că abuzul de carne (a se vedea mai departe capitolul care îi este consacrat) era în parte responsabil de tumora sa.

Ea întreabă atunci ce regim ar putea asana acest teren „viciat": CE TREBUIE SĂ MĂNÎNC CA SA MĂ VINDEC?

Un regim vegetarian. Cît despre *fructe, cele din familia nucii, doar în cantităţi mici. Şi absolut fără carne.* (Lectura 569-19) Iată un alt caz de cancer cu o prescripţie asemănătoare: EXISTĂ ALIMENTE PE CARE TREBUIE SĂ LE EVIT? CE SĂ MĂNÎNC ÎN LOCUL LOR?

Mai mult un regim vegetarian cuprinzînd multe fructe. Substanţele grase numai provenind din oleaginoasele de genul nucii şi în special nuci de acaju, migdale, alune etc. (Lectura 1000-11)

În cărţile *Cancerul poate fi vindecat* şi *Mi-am vindecat cancerul,* autoarele – Simone Brousse şi respectiv Monique Couderc – au vorbit pe larg de efectul benefic al vegetarismului pentru dezintoxicarea unui teren canceros (Monique Couderc a trăit personal această experienţă, aşa cum povesteşte). Se pare că există la originea majorităţii cancerelor un supraconsum de carne şi zaharuri. Iar dieta care i se impusese lui Monique Couderc pentru a-şi vindeca acel cancer se baza pe un principiu: fără grăsimi animale şi dulciuri.

Şi un al treilea caz de tumoră, de data aceasta necanceroasă, adică un fibrom pe care un consum regulat de nuci va reuşi să-l rezolve (nucile conţin o cantitate enormă de magneziu, duşman al tumorilor):

Regimul dumneavoastră trebuie să fie uneori întăritor. Fără carne. Numai puţină, de pasăre şi peşte. Mai ales fructe din familia nucii. Acestea vor ajuta la eliminarea otrăvurilor şi vă vor reface organismul. Ele îl vor aduce aproape în starea normală.

ACEASTĂ CRESCĂTURĂ DE LA SÎN ESTE CANCEROASĂ? este întrebat Cayce de o femeie de patruzeci şi patru de ani, foarte îngrijorată.

Nu, este o tumoră necanceroasă. POATE FI REZOLVATĂ FĂRĂ OPERAŢIE?

Da, poate fi rezolvată fără operație (...)[1], dacă vă veți strădui să urmați prescripția. Starea sîngelui dumneavoastră se va ameliora dacă luptați împotriva constipației. Circulația sanguină va lucra pentru resorbția tumorii şi eliminarea deşeurilor din organism. (Lectura 683-3)

Dar atenție. Acest medicament-miracol nu merge decît în anumite condiții. În primul rînd, nucile, alunele şi alte fructe de acest tip trebuie neapărat – este regula generală pentru fructe şi legume – să provină din țara unde trăiți:

Consumați orice fel de nuci şi fructe de acest gen, dar în special cele care cresc pe pămîntul unde trăiți. (Lectura 1771-3)

Cayce reia deci această noțiune atît de importantă de „pămînt", acest ansamblu de vibrații vegetale, minerale, animale, această atmosferă locală foarte precisă. Cum spune fiul meu Gil: „Eu, care sînt un adevărat parizian din Paris, dacă ader la Frontul de eliberare din cei de-al VI-lea arondisment independent, va trebui să mănînc numai ceea ce creşte între bulevardul Montparnasse şi Sena? Merele din piața Saint-Germain-des-Prés? Sau melcii din Jardin du Louxembourg? În cel mai rău caz, ceea ce se recoltează pe plantațiile coloniale din Cartierul latin, provincii străine renumite... Dar disprețuim ceea ce vine de peste mare, adică de pe malul drept!")

Lectura 2072-2 repetă încă:

Da, mîncați nuci în sezon şi mai ales alune şi migdale. Altfel spus, nu le conservați prea mult timp după ce trece sezonul. În al doilea rînd, nu amestecați nucile şi alunele cu orice. Un fel de concurență neloială se stabileşte între carne şi nuci – două tipuri de proteine care nu se înțeleg nicicum cînd se întîlnesc. Atenție la salatele care amestecă nuci, andive, şuncă; sau la „salata verde cu nuci şi şuncă"! A nu se consuma la aceeaşi masă nuci şi carne; alegeți ori una ori alta:

[1] Aveam cîndva un mare medic homeopat, Dr. Kollitsch, care-mi spunea că a îngrijit şi vindecat peste 500 de fibroame, aproape numai cu remedii homeopatice. Nu operase decît 3 sau 4 din toate acestea. Dr. Shelton, din New York, spunea de asemenea că rezolvase un mare număr de tumori (canceroase şi necanceroase) prin post. Da, merge: am încercat eu însămi!

Fructele de tipul nucii sînt bune, dar nu trebuie consumate în acelaşi timp cu carnea. Înlocuiţi-le mai bine unele cu altele! (Lectura 1151-2)

Ca multe proteine, familia nucii produce aciditate în tubul digestiv (aceasta nu trebuie desfiinţată neapărat: trebuie doar un echilibru între aciditate şi alcalinitate, altfel spus între acizi şi baze).

Unui bărbat de patruzeci de ani care suferea de un echilibru digestiv, i s-a spus:

Desigur, alimentele care creează aciditate trebuie consumate cu moderaţie, adică dacă mîncaţi nuci, ele vor produce sucuri în organism. Atenţie la modul în care reacţionează cu celelalte alimente. (Lectura 5567-1)

În fine, trebuie să ştim că această interesantă familie a nucii nu i se potriveşte oricui. De exemplu:

Nu mîncaţi alimente care produc alcool. Nu vorbim numai de combinaţiile cu băuturi alcoolice, dar şi de alimente care fermentează în sistemul digestiv, producînd alcool: astfel este cazul fructelor din familia nucii. (Lectura 1985-1)

Puţine fructe din genul nucilor, în acest moment, pentru că ele fermentează uşor în intestin. (Lectura 3395-4)

N-ar trebui niciodată să abuzăm de dulciuri, căci nucile, alunele etc. conţin deja mult zahăr... Cayce insistă adeseori asupra acestui punct:

Nu faceţi exces de dulciuri. Dacă veţi consuma zaharuri, să fie naturale, ca ace/ea cum se găsesc în fructele din familia nucii. (Lectura 773-16)

Iată o tînără de douăzeci şi doi de ani care are dureri de dinţi:

SPUNEŢI-MI, CREDEŢI CĂ TREBUIE SĂ MI SE EXTRAGĂ ACEST DINTE?

Pentru moment, ajung îngrijirile locale, atente; dar ar trebui mai mult calciu în alimentaţia dumneavoastră şi îl veţi găsi desigur în migdale şi alune. (Lectura 480-13)

Cea mai bună pază împotriva tumorilor: două migdale pe zi

Aţi încercat deja? Personal, mă străduiesc pe cît pot (şi indiferent de ţară) să mănînc două-trei migdale pe zi pentru a evita cancerul. Pentru moment, sînt bine sănătoasă – mi-a reuşit! Dificultatea este să găseşti migdale „în sezon", cum spune Cayce; migdalele pe care le găsim pe pieţele noastre primăvara şi vara sînt „migdale verzi". Ele nu se conservă prea mult timp. După ce trece sezonul, trebuie să găsim migdale sub o altă formă: prăjite, uscate, la cutie, în pachete, zaharisite, în pireu de migdale, în pandişpan cu migdale tip Jijon, în nuga. Mă cam îndoiesc de eficacitatea lor atunci cînd suferă astfel de operaţii (decorticare, spălare, pregătire la foc, înmuiere... în diverse substanţe chimice). Încît mă întreb ce mai rămîne cu adevărat din ele... Totuşi există în sud mulţi artizani care fabrică aceste produse după reţetele tradiţionale şi, foarte des, de o excelentă calitate bio.

În special migdalele sînt bune pentru dumneavoastră. Şi dacă mîncaţi o migdală pe zi, în mod regulat, nu veţi mai avea niciodată tumori sau proliferări de ţesuturi de acest gen. O migdală pe zi vă pune la adăpost de doctori (şi de anumite tipuri de doctori, mai exact), mult mai bine decît merele. Căci, reţineţi, mărul îl găsiţi toamna, dar migdala nu. Migdalul înfloreşte atunci cînd tot restul vegetaţiei este încă mort. Aceasta este viaţa! (Lectura 3180-3)

Cayce face aluzie la dictonul cunoscut de englezi: *„An apple a day takes the doctor away"* (= O migdală pe zi ţine doctorul departe). Va reveni de mai multe ori asupra acestui subiect pentru a spune că nu este adevărat decît pe jumătate (ar trebui deci să mîncăm doar o jumătate de măr?); că nu trebuie să avem încredere: deci mărul n-ar fi prea grozav! Dar migdala, da!

O migdală valorează aşadar cît un măr, dar doza variază de la o lectură la alta, în funcţie de bolnav. Cayce vorbeşte cînd de o migdală, cînd de două sau trei (avînd tendinţa să crească doza, am optat pentru trei pentru a mă linişti complet în privinţa cancerului): *Mîncaţi o migdală pe zi – o migdală. Şi organismul dumneavoastră nu se va mai îmbolnăvi niciodată după ce va termina cu* această *boală.* (Lectura 3515-1, unei bolnave de cincizeci şi şase de ani, căreia Cayce îi îngrijise în mod eficient cancerul)

În lectura 1206-13, o doamnă întreabă cum să-şi îmbunătăţească starea tenului şi a pielii spatelui, ca şi a părului (trebuie să fi fost o adevărată zînă Carabosse!). Cayce îi răspunde să mănînce toată viaţa cîte două migdale pe zi, astfel ea va avea o piele frumoasă şi în plus va evita cancerul[1]!

Unui om stresat, Cayce îi spune:

Să consume, de două sau trei ori pe săptămînă, migdale între mese – şi cîte zece o dată! (Lectura 1158-21)

Unei femei foarte anemiate, îi recomandă:

Consumaţi o jumătate de livră (aproximativ 250 g, n. tr.) de migdale, la jumătatea după-amiezei, înţelegeţi? (Lectura 954-2) Cetăţeni, pe migdali!

Şi dacă ar fi să ne suim în cocotier?

Nuca de cocos, nu s-ar zice că e rea; se pare totuşi că este! Unei tinere femei, victimă a crizelor de epilepsie, care îl întreba pe Cayce:

POT MÎNCA DES NUCI DE COCOS?, el îi răspunde sec: Niciodată. De altfel, nici alte fructe de tipul nucii. Nici banane, nici mere! (Lectura 543-7)

Greu, greu! Într-o altă lectură (710-1), Cayce repetă: *Fără nuci de cocos.* Înseamnă că trebuie alungat cocosul din meniurile noastre? Nu. Cayce vrea numai să atragă atenţia asupra faptului că este un fruct foarte gras. Fără cocos, un sfert din populaţia Pămîntului ar muri de foame. El este, împreună cu banana, fructul de bază al alimentaţiei în Caraibe. Or, bolnavii lui Cayce vin rar din acel colţ. În general, sînt oameni îndopaţi deja cu grăsimi, cu dulciuri, care nu trăiesc numai cu cocos. Cayce le interzice categoric cocosul pentru că nu este un fruct de pe pămîntul lor şi apoi nuca de cocos exportată-nu mai este decît umbra celei adevărate, care se mănîncă în Antile. „Coco connection" (probabil „filiera cocainei", n.tr.) este aproape la fel de periculoasă ca şi cealaltă...

[1] Cf. Edgar Cayce; reţete de frumuseţe şi sănătate.

Cayce le găseşte multe calităţi, mai ales cînd este vorba de uleiul de arahide (extras din alunele de pământ), care intră în compoziţia unui mare număr de formule cosmetice şi terapeutice pe care cititorii mei le cunosc deja datorită cărţii *Edgar Cayce, reţete de frumuseţe şi sănătate* (eficacitatea suverană a uleiului de arahide, folosit în masaj săptămînal, împotriva artritei!).

Ceea ce ne interesează aici este folosirea acestui ulei pe cale internă şi consumarea alunelor de pământ. În mod curios, Cayce estimează că:

Untul de arahide va fi mult mai bun pentru dumneavoastră (decît fructul) (...), cu condiţia să nu-l consumaţi prea des. (Lectura 1747-6)

Alunele de pământ vor fi foarte bune pentru dumneavoastră, dar untul de arahide este grozav de indicat pentru dumneavoastră! (Lectura 984-3)

Alunele şi untul trebuie să fie bio, ceea ce este dificil în Europa. Chiar şi pentru ulei. Deşi a fost recomandat de Cayce concetăţenilor săi, pentru noi nu este ceva foarte bun, pentru că ajunge denaturat pe pământul nostru. Totuşi, chiar de calitate excelentă, el nu se potriveşte oricui:

Ar mai trebui să folosiţi, pe cale internă, o dată pe zi, o lingură de ulei de arahide. Înghiţiţi în trei prize, degustînd îndelung, chiar înainte de culcare! (Lectura 5334-1)

PENTRU MINE ESTE BINE SĂ CONSUM ULEI DE ARAHIDE?

Nu e bun singur. Trebuie să-l consumaţi amestecat cu ulei de măsline sau alternativ; atunci va fi bine! (Lectura 1688-8)

În acest caz, clienta suferea de constipaţie şi, contra acesteia, adevăratul remediu este, evident, uleiul de măsline. Bietele gospodine care cumpără numai ulei de măsline industrial, de la supermagazin pentru că este mai ieftin -, nu contribuie deloc la sănătatea iubitelor lor căpşoare blonde... Ba, mai rău, uleiurile pretinse „uşoare" sau *light,* atît de uşoare încît se alege praful de ele, ar merita să fie numite „praf şi pulbere" sau „praf în ochi"...

Reţinem din lecturile cayciene că uleiurile vegetale pot fi cel mai bun sau cel mai rău dintre lucruri, după caz. Ar trebui deci mult mai multă atenţie la calitatea uleiului pe care-l turnăm în salatieră!

În orice caz, nu puneţi ulei de arahide la orice sos: otrăvirea cotidiană este cu atît mai eficace cu cît este disimulată! Se pare, de asemenea, că amestecul dintre uleiuri şi carne nu este foarte bun (dar să nu le înlocuiţi cu unt gătit!):

Luaţi aminte să păstraţi echilibrul între aciditate şi alcalinitate, în sistemul dumneavoastră digestiv. În special ar trebui, măcar o dată în fiecare zi, să consumaţi ulei extras din nuci şi din fructele de acelaşi gen. V-ar face bine – mult mai bine decît carnea! (Lectura 5557-1)

Şi pentru un caz de ulcer (localizare neprecizată), Cayce prescrie:

Dimineaţa: mult ulei din oleaginoasele familiei nucii. Va fi bine asimilat. (Lectura 5641-2)

Pe pieţele provinciilor – mă gîndesc la Savoia, Corréze, Dordogne etc. sau la piaţa din Lausanne, Elveţia, – se găsesc producători agricoli care vînd *ulei de nuci* sau *de alune,* făcut de ei. De altfel, îl poţi face acasă dacă ai o moară. Aceste uleiuri – ca şi cel de măsline de bună calitate – sînt scumpe, e adevărat. Dar vă puteţi face obiceiul de a nu le risipi în prăjeli indigeste. Elementele de calitate bio sînt economice: dacă aţi încercat, aţi putut constata că sînt cu mult mai hrănitoare: te saturi cu cantităţi mult mai mici!

F. Sucurile de fructe şi curele de fructe
Chiar merită să faci suc...

Consumarea fructului întreg nu este exact acelaşi lucru cu consumarea sucului extras din pulpă: numeroase sînt cazurile cînd Cayce a prescris bolnavului său numai sucul; trebuie să spunem că astfel de lecturi... curg gîrlă! Cînd eram la Versailles, un producător elveţian de roboţi casnici îmi ceruse să scriu o carte de reţete pentru centrifuga menajeră. O lună încheiată, mi-am curăţat fructe şi legume din plăcerea de a le vedea topindu-se în lichide aurii în secunda cînd apăsam pe buton. Era o vrajă! Copiii şi eu am încercat toate amestecurile, toate culorile şi toate varietăţile comestibile din Franţa şi de la tropice. Spre marea mea surprindere, acest regim ne-a adus o

extraordinară condiție fizică, tonus şi suplețe. (Mă întreb de ce nu-l fac mai des!). Şi cum mi-era milă să arunc pulpa fructelor presate, o transformam în pastă de fructe, compoturi, dulceață... în orice! Dacă erau legume, făceam o maioneză adăugînd un gălbenuş de ou şi ulei de măsline. În genul gătit, puteam de asemenea să fac o supă, un pireu (chiar pastă pentru cîine sau găini – care o adorau!). Cartea mea de rețete i-a plăcut mult fabricantului: simțea experiența trăită... Iar în planul sănătății, sucul era valoros!

Iată acum cîteva lecturi: bolnava numărul 5431-4 se scărpina pretutindeni, zi şi noapte. Familia exasperată se întreba ce-i provoca acest prurit, adică aceste mîncărimi groaznice. Paraziți (ce ruşine!)?

ARE PARAZIȚI PE PIELE?

Este vorba mai mult de tulburări interne care produc durerile de pe piele, înțelegeți?

(Familia suspină uşurată!)

Am începe prin evitarea grăsimilor, uleiurilor şi a majorității feculentelor. În schimb, ceea ce ar restabili echilibrul ar fi sucurile de fructe (...), care vor arde deşeurile acumulate în organism. (Lectura 5431-4)

În alt caz, un bărbat care suferă de fermentații intestinale: Încercați prin regim, puțin cîte puțin, să eliminați aceste gaze din sistemul digestiv. Gaze care se formează cînd mişcările peristaltice ale intestinului devin ineficiente. Iată de ce ar trebui să consumați sucuri de fructe, fără să le adăugați nimic, ele au săruri naturale. (Lectura 1127-1)

În mai multe cazuri de oboseală, de scădere a vitalității generale, Cayce recomandă:

Beți multe sucuri de fructe – mai mult în cursul zilei decît la micul dejun. (Lectura 1306-1)

Şi iată micul dejun englezesc, care mai primeşte o lovitură... Cayce a repetat mereu că nu trebuie să se consume *sucuri de citrice şi cereale cu lapte în aceeaşi zi* (Lectura 528-11); că *amestecul de feculente şi suc de citrice* este o adevărată catastrofă, *întrucît provoacă o hiperaciditate în tubul digestiv* (lectura 1197-1); în lectura de mai sus, merge pînă la interzicerea sucului de fructe, dimineața!

Iată încă o bolnavă, la care:

ficatul, rinichii şi toată circulaţia hepatică sînt atît de congestionate încît va duce la creşterea temperaturii. De unde urgenţa de a urma un regim care să favorizeze alcalinitatea, cum sînt sucurile de fructe de tot felul. Să consume mult, dar în cantităţi mici, de fiecare dată. (Lectura 1409-4)

În cursul lecturilor precedente, am putut vedea că, pentru Cayce, cea mai mare greşeală dietetică era amestecul neinspirat. Anumite fructe nu trebuie să fie amestecate cu altele, şi mai ales cu alte tipuri de alimente. Dar cred că atunci cînd se face o cură de sucuri de fructe – şi numai de sucuri de fructe – (sau chiar de fructe şi legume), pot fi amestecate între ele fără riscuri, dacă se folosesc multe soiuri diferite. În experienţa mea relatată mai sus, nu-l cunoşteam încă pe Cayce şi-am amestecat bucuroasă toate fructele disponibile. Or n-am constatat nici o dereglare, nici o problemă de sănătate, dimpotrivă! Cred deci că am putea amesteca fructele cu condiţia să nu bem decît aceste sucuri amestecate în timpul curei; proprietăţile terapeutice ale unora şi ale altora se completează atît de bine încît acest cocteil de vitamine natural anulează incompatibilităţile.

Totuşi, Cayce are cîteva preferinţe: celebra cură de trei zile de mere. De altfel merele merg mai bine în cură (cînd nu se mănîncă nimic altceva) decît împreună cu unele alimente. Se poate înlocui o masă pe zi cu suc de mere, din cînd în cînd, ca în acest caz:

Mai ales să beţi suc de mere, care vă va reda sănătatea. (Lectura 288-2, unei tinere hepatice de douăzeci şi trei de ani, încă o sinistrată a constipaţiei!)

Este sigur că sucul singur merge mai bine.

Martiriul obezului, depăşit datorită sucului de struguri!

Podgoriile noastre sînt aici capul de afiş. Ce şansă pentru noi! În fiecare toamnă, îmi fac o cură de suc de struguri, cu o mulţumire desăvîrşită. Înlocuiesc o masă cu mai multe pahare de şasla auriu (mmm... este cel mai dulce!) fără să mănînc nimic altceva: rezultate convingătoare. Cayce l-a recomandat pentru... aproape tot! Este incredibil! Dar ceea ce frapează cel mai mult este numărul de situaţii în

care a prescris strugurii ca armă absolută împotriva obezității. (lecturile 457-8, 1183-2, 1657-2, 2514-11, 2514-15, 2804-11, 1589-1, 1224-6, 1170-3, 1151-19, 1100-17, 1540-11, 1339-1, 1309-3, 2988-3, 1431-2, 1309-2 etc.):

DE CE AR TREBUI SĂ BEAU SUC DE STRUGURI?

Pentru că găsiți în el zaharurile de care aveți nevoie, fără să vă îngrășați!

CHIAR VA AVEA EFECT ASUPRA GREUTĂȚII MELE? întreabă bolnava, sceptică.

Dacă *n-ar fi eficace, nu vi l-aş recomanda!* (Lectura 457-8) Şi gata! Prescrierile sucului de struguri împotriva obezității sînt făcute pentru oameni de toate vîrstele şi sexele! Acum zece ani, fiind în America, am putut constata că o persoană din trei era un monster, o specie de pahiderm revărsînd valuri de carne[1]. Astăzi, boala progresează şi la noi, iar străzile Parisului încep să scoată la vedere aceste grămezi umane. Altădată erau numai turiştii americani, acum boala începe să-i lovească şi pe parizieni!

Repede, alergăm la remediul aflat la îndemînă:

Dacă veți bea suc de struguri seara, sau chiar înainte de cină, veți vedea că nu este doar un întăritor al sîngelui, dar şi un remediu pentru slăbire. (Lectura 1128-3)

Atenție să nu ajungeți obez. Aceasta v-ar putea agrava problemele de sănătate. Pentru a evita, beți suc de struguri de patru ori pe zi, de cel puțin patru ori pe săptămînă: îi puteți adăuga apă – un pahar de suc de struguri cu un pahar şi jumătate de apă curată (şi mai ales, nu gazoasă); şi aceasta cu aproape o jumătate de oră înainte de fiecare masă şi

[1] Prietena mea Arielle îmi spune că n-ar trebui să scriu asemenea lucruri şi să mă arăt mai "îngăduitoare" cu obezii: dar eu cred că tocmai această indulgență le face mai mult rău - este ca şi cum i-am încuraja să se îngraşe în continuare! Ar fi mai eficient să spunem adevărul: obezitatea ESTE o boală care agravează considerabil bolile deja existente (vezi lectura 2541-11, puțin mai departe). Obezii mor mai devreme decît ceilalți, statisticile o dovedesc. Şi apoi, ei sînt nefericiți: grăsimea lor este o chemare în ajutor. Mințindu-i (în stilul "vă stă foarte bine aşa"), îi dezamăgim în aşteptarea lor înfrigurată. V-ar lăsa inima să-i spuneți unui prizonier: "Ei, dragule, rămîi în temniță, ți-e bine acolo: ai mîncare, adăpost, căldură, curățenie, ce-ți lipseşte?"

înainte de culcare. Aceasta vă va normaliza valorile zahărului din organism, favorizînd activitatea de eliminare din rinichi. (Lectura 2514-11)

Ne amintim că Cayce dezaprobă total băuturile gazoase: *No carbonated water,* repetă el din lectură în lectură, foarte departe de a le găsi „digeste"! Pe de altă parte, cura cu suc de struguri va fi mai eficientă cu strugurii proaspăt zdrobiți, chiar înainte de a bea sucul. Dacă nu este sezonul lor, alegeți un suc fabricat după criteriile bio (caietul de sarcini al asociației *Nature et Progres).* Cayce ține foarte mult să se consume suc de struguri fără nici un conservant sau colorant. El indică o marcă americană, care în vremea aceea producea sucuri *fără benzoat de sodiu* (conservantul folosit atunci, în 1937) (lectura 470-19). Cititorii mei vor găsi cu uşurință în comerț sucurile bio produse de viticultorii francezi, cu o gamă largă de gusturi diferite, în funcție de solurile de cultură. Puteți să vi le faceți şi singuri şi să le congelați (dar conservele, oricum ar fi, îşi pierd destul de repede energia vitală).

Încă un dialog lămuritor, dat pentru o doamnă grasă şi bătrînă, de 74 de ani (la vîrsta aceasta, şansele de vindecare sînt totuşi mai mici decît la douăzeci de ani!):

TREBUIE SĂ ÎNCEP CU SUCUL DE STRUGURI? DACĂ DA, CÎT DE DES? întreabă doamna (deloc încîntată...)

Două pahare amestecate cu un pahar de apă, de patru ori pe zi – cu o jumătate de oră înainte de fiecare masă şi la culcare. Este modul bun de folosire.

CONSIDERAȚI CĂ TREBUIE SĂ SLĂBESC? DACĂ DA, CÎT ŞI CUM?

Sucul de struguri va micşora nevoia dumneavoastră de a vă îndopa cu dulciuri, ceea ce va readuce la normal valoarea zahărului din organism.

TREBUIE SĂ FAC ALTCEVA PENTRU A ACCELERA REZULTATELE?

Trebuie să fiți mai ales perseverentă şi disciplinată. Atunci veți vedea rezultatele! Toate acestea sînt o activitate de dezvoltare personală. Nu trebuie să vă grăbiți – acordați-i organismului răgazul necesar pentru a declanşa propriile mecanisme de vindecare. (Lectura 1224-6)

Să admirăm optimismul lui Cayce, care crede că şi la şaptezeci şi patru de ani trebuie să-ţi continui efortul de dezvoltare personală (mentală, spirituală, fizică!)

Unui obez de patruzeci şi nouă de ani, care întreabă:

CE MI-AŢI PRESCRIE PENTRU SLĂBIRE?

Să beţi suc de struguri, înainte de mese, cu apă – o treime apă şi două treimi suc (sau un sfert apă şi trei sferturi suc), de la patru la şase înghiţituri, cam cu o jumătate de oră înainte de mese.

DE TREI ORI PE ZI?

Da, de trei ori pe zi; înainte de fiecare masă şi înainte de culcare! (Lectura 1151-19)

Sucul de struguri nu este sistematic amestecat cu apă în recomandările lui Cayce, ci numai atunci cînd este îmbuteliat. Inutil să-i adăugăm apă cînd este proaspăt. Cayce aminteşte în lectura următoare faptul că obezitatea contribuie la distrugerea sănătăţii (la o bolnavă care are tendinţa să se îngraşe):

Ne-ar plăcea să consumaţi mai regulat suc de struguri, respectînd prescrierea pe care v-am făcut-o. Nu pentru că aţi fi prea grasă, ci pentru că ar trebui să nu ajungeţi aşa: ceea ce ar împiedica vindecarea inimii, plămînilor, ficatului, rinichilor... (Lectura 1100-38)

Pentru cei cărora le place băutura, Cayce precizează: *Suc de struguri curat, nu fermentat..* (Lectura 1339-1)

În lectura 1589-1, el acuză băuturile fermentate (deci alcoolizate) că provoacă obezitatea, la fel ca dulciurile.

Încă un detaliu interesant înainte de încheierea acestui capitol: Cayce ţine să-şi asigure bolnavii: (cum sucul de struguri) *taie pofta de mîncare, vei mînca astfel mai puţin; nu te îngrijora, este normal!* (Lectura 2084-11)

În acest ultim caz, bolnava este o fetiţă de treisprezece ani, care nu se mai poate opri din cursa dulciurilor – dulciurile, corporaţie care i-a recrutat pe mulţi din 1942, data lecturii, cu toate restricţiile datorate războiului!)

Atenţie, cum vine vorba de conserve, Cayce interzice *amestecul de suc de struguri + suc de lămîi* (lectura 1593-1) şi chiar amestecul de suc de lămîi sau suc *de lămîi verzi + suc de grepfrut* (lectura 1593-1).

Cu această precizare, el arată toate calităţile sucului de diverse citrice – mai ales în boli ca astmul (lectura 5682-2, 861-1, 3046-2). A doua indicaţie priveşte cazurile de depresie, astenie, slăbiciune generalizată, convalescenţă, cădere de tensiune, demineralizare (lecturile 578-5, 1468-5, 501-2, 578-5, 418-2, 578-5 etc.)

După caz, Cayce preferă portocala, lămîia, grepfrutul sau lămîia verde. Se vor ameliora, dacă nu chiar vindeca, prin aceste sucuri de citrice, unele boli ca epilepsia (lectura 2153-1), ciroza hepatică (lectura 2092-1) cu un suc de grepfrut dimineaţa, fără să uităm numeroasele cazuri de tuberculoză.

În fine, cazurile de obezitate. Pentru mulţi din aceşti bolnavi, Cayce repetă:

Ar fi mai bine să consumaţi suc decît fructul întreg, cu pulpă. (Lectura 5672-1)

Bineînţeles că Cayce recomandă sucurile de citrice în cură de trei zile – pentru tot ceea ce este reumatism, constipaţie, obezitate, dureri de gît, gripe, răceli, angine. În acest caz, se consumă un singur fel de suc (la alegere, lămîie sau portocală sau grepfrut) – atît cît vrei într-o zi. Eu am încercat; taie pofta de mîncare, nu-ţi mai este foame... fără să pici de oboseală!

Există şi cura de sucuri de fructe amestecate, dar trebuie să fie proaspete şi bio. Aşa cum am spus mai sus, ele sînt o binefacere pentru majoritatea oamenilor: Totuşi există alergii, intoleranţe. Unii bolnavi, ca aceasta (o tînără aflată în convalescenţă după o peritonită), nu trebuie să consume sucuri tot timpul – ci numai uneori:

Vom continua să-i prescriem din cînd în cînd un amestec de sucuri PROASPETE de portocale şi struguri. (Lectura 852-8) Fiecare dintre cititorii mei va trebui să vadă care fel de citrice i se potriveşte. De exemplu numai portocala sau numai amestecul portocală-lămîie-grepfrut. Acestea sînt într-adevăr cazuri izolate. Încercaţi „să simţiţi" ce doriţi, ascultaţi-vă instinctul... dacă aveţi îndoieli, treceţi cu

pendulul pe deasupra unuia sau altuia din aceste fructe. Poţi fi „branşat la portocală" un timp şi apoi să nu mai fii deloc. Poţi fi alergic la grepfrut, suportînd foarte bine lămîia... Dar marea problemă a calităţii bio a fructelor proaspete se pune acum în mod acut – în timp ce pe vremea lui Cayce abia dacă putea fi vorba. Ea depinde de proveniență, după ţări (unele ţări tratează cu produse mai nocive decît altele). În fine, atenţie ca întotdeauna la raportul karmic pe care îl ai cu ţara de origine a fructului! De exemplu, eu nu cumpăr nici un produs iberic: am constatat că nimic spaniol nu mi se potriveşte...! Explicaţia este foarte simplă: am amintiri cumplite dintr-o viaţă anterioară în Spania! Dar pentru alte persoane, va fi exact contrariul...

Sucurile despre care Cayce n-a vorbit

Nu vă privaţi de aceste sucuri sub pretextul că lecturile nu vorbesc de ele! Cayce îi vorbeşte de *sucul de pară* (lectura 288-22) unei tinere fete, suferindă hepatică, constipată şi astenică (face totul ca să placă această fată!); suc de ananas (pe care îl recomandă călduros, chiar conservat, lectura 738-2). Interzice categoric amestecul cu cerealele (lectura 1073-1) şi nu recomandă îndulcirea cu zahăr:

Dimineaţa, consumaţi sucuri de citrice – inclusiv suc de ananas. Bineînţeles, fără să puneţi zahăr! (Lectura 831-1)

Acest bineînţeles face aluzie la nenumăratele dăţi cînd repetă: Nu puneţi zahăr fructelor, ele îi conţin deja!

Sucul de prune apare de asemenea (lectura 1788-6), dar trebuie spus că sucurile altor fructe nu sînt deloc menţionate. Coacăzele, coacăzele negre, zmeura, căpşunile, caisele, piersicile („nectarul de piersici"), cireşele, afinele... Se pare că lecturile lui Cayce nu le cunosc! Acest lucru nu trebuie să vă împiedice să le beţi!

2. Edgar Cayce şi vegetarianismul – pentru sau împotriva cărnii? Un „ism" perceput negativ

A fost o vreme cînd toate entuziasmele se terminau în „ism": comunism, marxism, culturism, futurism, vegetarianism... Cum spune

Alain Schifres: „Parisul a cultivat mult timp *ismul.* Adăpostea cam mult *ism.* Prea mult. S-a ajuns la supraproducţie şi albia *ismului* s-a prăbuşit“ (Les Parisiens, pag. 225, Ed. J.C. Lattes)

În mai multe lecturi, Cayce declară război tuturor sistemelor intitulate *ceva-ism,* – fanatisme care permit unui număr mic de iniţiaţi să-i disprețuiască pe ceilalţi:

Căci Dumnezeu îi iubeşte pe cei ce-l iubesc, indiferent de etichetă, cult, sectă sau schismă în „ism” cărora le aparţin! (Lectura 3976-27)

Cu siguranţă că aspectul asociativ al terminaţiei *ism a* dăunat cel mai mult vegetarianismului: a fost asociat voyeurismului[1], tabagismului, pauperismului, terorismului... Or acesta este un mod de hrană care a existat dintotdeauna, în toate epocile şi în toate civilizaţiile, fără să nască totuşi pasiuni. Păstorul grec care se hrănea cu măsline, usturoi şi brînză era vegetarian fără să ştie!

Printre alimentele recomandate – sau interzise, după caz – de Cayce, se află deci carnea. Trebuie s-o spun? La început am fost şocată că Cayce nu predică vegetarianismul. Apoi am reflectat: filosofia. sa fiind aceea a echilibrului, el se abţine să ia atitudini extreme. Şi este adevărat că dorind prea mult să demonstrezi, descurajezi. Cum spune Talleyrand, ceea ce este în exces îşi pierde semnificaţia: „Tot ce este exagerat devine insignifiant”. Nu putem transmite toate mesajele în acelaşi timp; orice educator ştie bine acest lucru!

Am întîlnit şi vegetarieni fanatici, cu un chip atît de palid încît îţi venea să le oferi o friptură în sos tartar... Probabil nu trebuie să punem carul înaintea boilor: vegetarianismul se va impune într-o zi de la sine (probabil sub un alt nume!). Cînd vom ajunge la o civilizaţie care să respecte mai mult Natura şi mediul înconjurător, poate că această nevoie de carne va dispărea. Pe măsură ce vom dezvolta cercetările despre fizica vibratorie, vom înţelege că mîncînd carne, ne încărcăm de vibraţiile de suferinţă ale unei fiinţe masacrate. Din păcate, atîta timp cît Biserica ne va învăţa că „animalele n-au suflet”, creştinii îşi vor păstra („ca nişte dobitoace...!”) conştiinţa liniştită.

[1] Fr., engl. *voyeurism,* de la *voyeur* (cel căruia îi place să urmărească un spectacol obscen, fără să fie văzut. N. tr.

Vegetarianismul este deci, pentru moment, o practică pe care n-o vom putea impune tuturor. Eu însămi l-am practicat îndelung cu copiii mei, cînd erau mici – li se potrivea, au crescut ca nişte plante frumoase: viguroşi şi înalţi. Trebuie să spun că nu era vorba de un vegetarianism absolut: mîncam ouă proaspete de la găinile noastre, multe lactate şi peşte. Unele ţări din Asia, ca Japonia, unde nu se practică o alimentaţie pe bază de carne, nu sînt propriu-zis vegetariene în sensul strict; pentru că mănîncă animale, dar peşte (şi, din acest motiv, nu sînt mai bolnavi...)

Cei care vor să fie vegetarieni se confruntă cu o problemă socială. Multe mame de familie, violent criticate de părinţii sau soţii lor, se văd obligate să aleagă între un vegetarianism chiar moderat şi liniştea familială. Greşeşti întotdeauna cînd îţi depăşeşti epoca!

Copiii noştri s-au pus pe „biftec-cartofi-prăjiţi-tăiţei-Mac-Do". Rezultatul nu se lasă aşteptat: ei sînt obezi, au pungi sub ochi, privirile tulburi şi gripă de patru ori pe an... Viţelul de aur pentru care îşi sacrifică sănătatea este viţelul de serie, îngrăşat cu alimente multinaţionale. Am de asemenea mulţi prieteni care mă invită la ei. Cînd este o mîncare cu carne, făcută cu dragoste de stăpîna casei, o mănînc din toată inima: mi s-ar părea la fel de nepoliticos s-o refuz, pe cît este de nefast pentru stomac – aş rupe armonia. Şi invitatul nu trebuie să „strice atmosfera", contestînd ritualurile familiale ale celorlalţi. Christos a mîncat mielul pascal împreună cu familia Sa. Atunci eu, care nu sînt Christos, apreciez curca de Crăciun, friptura prietenei mele şi alte mîncăruri de pasăre, la masa de duminică. Ca să compensez, trec la salate-fructe-legume, atunci cînd sînt singură. O altă situaţie o constituie restaurantul: acolo este totuşi uşor de ales mai degrabă omletă, peşte, legume, salate, brînzeturi. Cît despre recepţiile oficiale, unde mîncarea vine de la o unitate de alimentaţie publică, se impune prudenţa sub toate aspectele. (Ne amintim scandalul recent cînd, la o recepţie oficială, au fost servite de către o unitate pariziană mîncăruri alterate, care au intoxicat astfel o parte din invitaţi!)

În Era Vărsătorului, sigur nu vom mai fi carnivori – ceea ce este un fel de canibalism! Aşteptînd, cum trăim într-o epocă de vibraţii destul de joase, oamenii care se marginalizează refuzînd absolut orice carne, sau orice altceva, sînt percepuţi ca rebeli.

Mişcările feministe au găsit formula „burta îmi aparţine” (ca să spunem lucrurilor pe nume, cu nişte cuvinte gingaşe...). Îl aşteptăm pe cel care va lansa formula, mai evidentă încă, „stomacul meu îmi aparţine”, altfel spus „ceea ce mănînc eu nu priveşte pe nimeni”.

Dragul de Cayce aprecia că în aşteptarea Erei Vărsătorului – semnul Îngerului – consultanţii săi nu erau încă destul de angelici ca să treacă la vegetarianism (deşi l-a recomandat, individual, destul de multe ori!). Punctul de vedere al lui Cayce este deci următorul: mulţi oameni sînt intoxicaţi pentru că au mîncat prea multă carne, mai ales carne roşie: prin urmare aceasta nu este bună.

Anumiţi vegetarieni au devenit legume...

În ciuda simpatiei mele faţă de vegetarianism, am întîlnit anumiţi vegetarieni cumplit de antipatici: sectari, oameni care dau lecţii... şi cu faţa mai mult cenuşie! „Vegetalienii” stricţi, care refuză absolut orice produs animal (produse lactate, fructele de mare, ouăle, mierea...) trebuie imitaţi?

Personal, păstrez o amintire foarte proastă despre macrobiotică, care m-a îmbolnăvit grav. Nu este un sistem în „ism”, cum ar spune Cayce... dar ar merita să fie. Macrobiotica (pe deasupra împopoţonată cu un nume grec meşterit ca să dea „in”) este un sistem de hrană arhi-artificial, un amestec „jap-revisited-by-the-yankee”: fondatorul său, Oshawa, era un japonez complet americanizat (asta mă face să mă gîndesc la acel restaurant din Montmartre care se intitula FAST-FOOD-CHINOIS-KACHER – sic!). Acest tip de alimentaţie, epurată de înţelepciunea milenară japoneză, reflectă perfect puritanismul maso al Americii, care consideră că plăcerea de a mînca este „păcat”. Ca să fii virtuos, trebuie să mănînci fără plăcere... deci cît mai infect posibil! Macrobiotica este complet opusă principiilor lui Cayce: acesta spune şi repetă că trebuie să ne hrănim cu ceea ce produce solul pe care trăim (lectura 3542-1, vezi mai sus). Atunci, la ce bun să înghiţim cu nişte figuri extatice r... importat din Japonia la preţ de aur, numai pentru a ne convinge că sîntem branşaţi? Dacă vrem din timp în timp „să mîncăm japonez”, de ce să nu ne ducem direct la un Jakitori ADEVĂRAT?

Supraconsumul de carne: atenţie, cancer!

Se pare că în cursa biftec-cartofi-prăjiţi, cancerul îl aşteaptă pe cîştigător pe linia de sosire... Sînt numeroşi dieteticienii moderni care cred acest lucru şi lucrările ştiinţifice moderne care tind să-l demonstreze – cît despre Cayce, el îl afirmă foarte clar, de mai multe ori. Iată, de exemplu, o consultantă atinsă de un cancer, căruia el îi spune:

Evitaţi orice fel de carne, timp de trei pînă la şase luni. (Lectura 3515-1)

Altei femei, bolnavă tot de cancer:

Abţineţi-vă de la carne. Ea are cea mai mare contribuţie în starea dezastruoasă a sănătăţii dumneavoastră de acum. (Lectura 569-16)

E clar: Cayce acuză categoric carnea de provocarea unor cancere.

Mai este şi consultanta numărul 683-3, a cărei lectură despre nuci am citat-o mai sus, atinsă de o tumoră care încă nu este canceroasă, dar care manifestă un teren canceros şi căreia Cayce îi repetă: *Nu carne, doar carne de pasăre şi peşte!* Şi celălalt caz, foarte asemănător, de chist ovarian (fibrom), tot pe un teren general canceros, cînd Cayce repetă:

Nu prea multă carne, indiferent de ce fel! Şi niciodată, în nici un caz, carne roşie! (Lectura 5113-1)

Profesorul Mathé i-a declarat ziaristei Simone Brousse: „Carnea intervine la originea acestor două tipuri de afecţiuni – tumorile şi ateromul – pentru că ea conţine multe grăsimi, uneori pînă la 40%[1]„. Iar Simone Brousse o citează pe elveţiana Johanna Brandt, care s-a vindecat singură de cancer, printr-o cură de struguri; ea spune că „cancerul prosperă din orice hrană animală”. Numeroase şcoli – ca de exemplu naturopaţii – ne spun acest lucru de mult timp.

Virusul gripei este un mare mîncător de carne

Aceasta este, în final, concluzia care se impune după lectura lui Cayce! El ia în consideraţie trei cazuri:

[1] Extras din excelenta lucrare a lui Simone Brousse, *L'Equilibre de l'energie humaine, clé de la santé,* ed. Press Pocket.

- o parte din bolnavii săi trebuie să evite în mod absolut carnea;
- un alt tip de pacienți poate consuma carne;
- în fine, pentru alți bolnavi, carnea este un medicament.

Voi da lecturile despre aceste categorii în capitolele următoare. Iată primele două tipuri de situații, care ne arată un Cayce în general puțin favorabil cărnii. Unui reumatic:

În alimentația dumneavoastră, atenție, evitați carnea, în special carnea roşie. Mai bine faceți exces de legume şi chiar exces de făinoase, decît exces de carne! Căci aceasta vă creează aciditate. De unde aceste probleme. (Lectura 99-5)

Unei eterne constipate, care suferea de o proastă asimilație (mînca prea multă carne şi asta n-o ajuta!):

Niciodată carne prăjită şi, pentru dumneavoastră, în general, fără prăjeli, înțelegeți? (Lectura 2261-1)

Unui bărbat de 33 de ani, care suferea de albuminurie: *Atenție, evitați carnea!* (Lectura 900-383)

Unui artritic:

Nici un aliment de origine animală! Organismul dumneavoastră nu suportă nici grăsimile animale, nici chiar produsele animale în general. Acestea vă întreține un focar de infecție. (Lectura 5402-1)

Carnea solicită din partea tubului digestiv un mare efort chimic. Cînd este prea multă, laboratorul nostru intern intră în grevă! Se ajunge foarte repede la constipație, pe care Cayce o consideră responsabilă de toate bolile şi al cărei mecanism este următorul: nemaiavînd forță să evacueze deşeurile, pereții intestinali le repun în circulația sanguină, cu speranța să le elimine printr-o altă poartă de ieşire (numit emonctoriu, în jargon medical!). Ceea ce nu eliminați prin intestin urmează să fie eliminat prin respirație (de unde supraîncălzirea plămînilor, nasului şi gîtului), prin transpirație şi urină; (de unde supraîncălzirea rinichilor şi pielii), prin orice alte fluide şi lichide care ies din corp. Organele care le produc se surmenează şi se îmbolnăvesc (de unde importanța de a nu impune ritmul de trei schimburi muncitorilor dumneavoastră interni). Dacă nu, începe... războiul intestin! Cayce denunță constipația, care creează o intoxicație permanentă, o asfixie lentă şi inexorabilă a energiilor profunde. Iată ce spune el unuia dintre bolnavii săi:

Deşi sînt multe lucruri care nu merg la dumneavoastră! A descrie cauzele lor ar însemna să facem un curs de anatomie şi patologie a ţesuturilor – şi să întocmim istoricul acestor tulburări. Dar astăzi, problemele dumneavoastră de circulaţie sanguină sînt provocate de o eliminare insuficientă a toxinelor – şi aceasta durează de mult timp! Iată originea tuturor simptomelor dumneavoastră. Iată ce strică bunul mers al diverselor organe, iată de ce sînteţi deprimat, bolnav, suferind: pentru că mîncaţi prea multă carne şi pregătită într-un mod nesănătos (...). Acum, abţineţi-vă de la ea! (Lectura 3896-1)

Se vede după acest eşantion că dragul de Edgar consideră carnea, mai ales carnea roşie, un flagel. El consideră că în general consumul de carne trebuie limitat la cazuri precise şi spune mereu: *Carnea, în cantitate mică!*

Cayce vorbise adeseori de *răceala (the common cold)* pe care o facem iarna sub formă de angină, gripă, reumatism, guturai, lumbago, tuse etc. El atribuise cauza acesteia unui dezechilibru biochimic: excesul de aciditate din circuitele digestive.

Or aceasta se datorează excesului anumitor tipuri de alimente, în special carnea – întrucît se ştie că viruşilor nu le place să trăiască în medii alcaline, pe cînd proliferează într-un PH acid (lectura 1947-4). De unde întrebarea acestui consultant:

CA SĂ EVIT RĂCEALA, ESTE IMPORTANT SĂ MĂ ABŢIN DE LA CARNE?

Nu este obligatoriu, răspunde Cayce. Asta depinde mai mult de modul în care amestecaţi diversele categorii de alimente, mai mult decît de unul singur care ar fi unicul factor al tulburărilor. Chiar cei care mănîncă rar carne sau produse animale pot să capete o sensibilitate la răceală. Pentru aceasta, ajunge să mănînce prost, slăbind o zonă sau alta din sistemul lor digestiv. Dacă aşa stau lucrurile, este mai bine să evite carnea sau cel puţin excesul de carne. (Lectura 902-1)

Iată un alt caz, al unei persoane sensibile la răceală, angină, gripe, pentru că este intoxicată cronic. Ficatul său, surmenat, degenerează în „ficat cardiac", căruia Cayce îi descrie aici mecanismul. Familia neliniştită întreabă imediat:

DOMNULE CAYCE, TREBUIE SĂ-I SUPRIMĂM CARNEA ROŞIE? Ar fi de dorit. Mai ales cînd are ficatul congestionat – şi cînd această congestie afectează circulaţia sanguină spre inimă. (Lectura 115-19)

Iată o altă lectură, dată pentru o fetiţă de şapte ani care a răcit, degenerînd în gripă şi terminînd cu congestie pulmonară. Mama ei înţelege, după lectura precedentă, că nu trebuie să-i dea carne roşie:

ATUNCI POT SĂ-I DAU CARNE DE IEPURE?, întreabă ea.

Da, răspunde Cayce, carne de animal sălbatic, cu condiţia, totuşi, să nu fie prăjită. (Lectura 4281-10)

În întrebarea pusă este vorba de vînat, nu de carnea iepurelui de crescătorie – ceea ce ne aduce la problema vînatului (asupra căreia vom reveni mai tîrziu) şi la aceea a modului de pregătire a cărnii.

Tartar – sau încălzit sub şa?

Livizi de teroare, strînşi după gardurile de lemn menite să-i apere, parizienii îi aşteptau pe huni. Erau barbari cumpliţi. Dovada: mîncau carnea crudă, încălzită sub şaua calului. (Şi iată de ce „pe unde treceau ei, nu mai creştea iarba”[1]. Legătura de la cauză la efect între carnea crudă şi erbicide nu era foarte evidentă în manualele noastre de istorie). Din fericire, parizienii dispuneau de antidot: o sfîntă vegetariană. Sainte-Genevieve, „întărită de post şi rugăciune” – spune cronica – şi-a asumat răspunderea de a-l convinge pe Attila că parizienii n-aveau nimic crud să-i ofere. Hoardele năvălitoare au plecat în altă parte să-şi roadă steak-ul tartar. Parizienii s-au întors la proastele lor obiceiuri: soteul de viţel şi afumăturile de porc!

Cayce dă o mare importanţă modului în care pregătim carnea. Cea mai toxică este, cu siguranţă, prăjeala! În regiunea unde a trăit tînărul Edgar, felul de mîncare tradiţional era *Kentucky fried chicken.* Am văzut un şir de restaurante cu acest nume. Curaj, să fugim:

Nici seara, nici dimineaţa, prăjeli! Nici jambon prăjit, nici carne prăjită – nici măcar pui prăjit! Dacă se întîmplă să mîncaţi carne, să fie

[1] Aceasta este viziunea simplistă a cărţilor şcolare din secolul al XIX-lea. În realitate, se pare că Attila a trăit la Curtea Împăratului şi nu era chiar un Cro-Magnon, aşa cum s-a spus!

de pasăre, miel sau peşte. Şi fiartă, grătar sau la cuptor! (Lectura 1586-1)

Carnea roşie friptă la grătar şi asortată din belşug cu ceea ce numim „verdeţuri provensale" se digeră mai bine:

Atenţie, nu carne roşie! Mai exact, nu carne crudă (...). Totuşi, dacă este cu mirodenii şi friptă la grătar, se poate digera. (Lectura 877-16)

„Verdeţurile" (de la noi) şi mirodeniile (exotice) ajută digestia: în fond, idealul – dacă l-aţi înţeles bine pe Cayce – este verdeaţa provensală asortată cu o bobiţă de carne!

Carnea de porc: urmăriţi mistreţul!

Ce este porcul? Un mistreţ degenerat. Ceva lamentabil, fabricat de om. Daţi drumul unui porc în natură şi va redeveni foarte repede inteligentul şi agilul mistreţ. Iată de ce sînt atît de frumos mirositoare jamboanele corsicane: este aroma libertăţii!

Cîteva eşantioane ale insistenţei cu care condamnă Cayce carnea de porc:

Niciodată carne de porc, nici măcar ficat! (Lectura 4874-3) Abţineţi-vă de la orice fel de carne, în special de la carnea de porc. (Lectura 2392-1)

DACĂ URMEZ RIGUROS ACEASTĂ PRESCRIPŢIE, MĂ VOI VINDECA DEFINITIV? întrebă un domn reumatic, vizibil îngrozit de ideea de a renunţa la ouăle cu şuncă (se întreabă dacă nu preferă vechiul reumatism).

Depinde de dumneavoastră, dacă vă abţineţi definitiv de la ceea ce vă îmbolnăveşte: carnea de porc, grăsimile. Eliminaţi aceşti doi factori de risc şi acesta va fi tratamentul dumneavoastră permanent. (Lectura 2392-1)

Pe Cayce nu-l încîntă consumarea slăninei: fără carne de porc, indiferent sub ce formă.

În cel mai rău caz, din cînd în cînd, foarte rar, foarte puţină slănină. (Lectura 1016-1)

Îngăduit uneori (pe-o măsea), acest fir de slănină la micul dejun (lecturile 2959-1, 1411-2, 1131-2 etc.) nu este permis decît dimineaţa la sculare, după o noapte de pauză digestivă.

Dar se vede bine că, pentru Cayce, este o concesie. Deci, dacă credeţi în el, imitaţi-i pe musulmani: credincioşi, să ne abţinem! Acestea fiind spuse, Cayce n-a dat niciodată roată porcului în prezentarea sa europeană. Avem „şunci de regiune" (mai ales în Franţa, Italia, Spania) care ni se par mai puţin rele decît carnea de porc despre care ne vorbeşte el. Jamboanele noastre albe sau afumate, din care nu mîncăm decît partea slabă, sînt uşor de digerat. Dar aceste feluri de jambon tipic europene nu le-am văzut deloc în America! Cred că, dacă le-ar fi cunoscut, Cayce ar fi fost mai indulgent. Jambonul alb pe care îl vinde doamna Hermann în magazinul Félix Potin din strada Bourgogne este atît de bun încît „se evaporă" pînă la sfîrşitul zilei: clienţii se bat pe el! Anii mei de colaborare la mişcările de protecţie a consumatorului m-au învăţat un lucru: că produsele oneste, cele care au adevărata calitate „bio", au întotdeauna un gust fin şi că, atunci cînd un produs pare „bun ca pe vremuri", înseamnă că este relativ „bio", adică sănătos. Sau, dacă preferaţi, moderat nesănătos... Căci pînă şi pinguinii imperiali de pe banchizele din Terre Adelie ar fi acum plini de pesticide!

Primul merit al lecturilor lui Cayce este, mai presus de toate, faptul că ne face să reflectăm asupra produselor alimentare pe care le cumpăram pînă acum fără să ne gîndim. Ruşine consumatorului îndobitocit de publicitate!

A. Vînat, cîte crime se comit în numele tău! Vînătoarea, motiv de excomunicare?

Se vorbeşte mult în aceste timpuri de „fatwa", pedeapsa cu moartea care-i exclude pe „musulmanii răi" din „comunitatea credincioşilor" şi îngăduie asasinarea lor. Ministrul iranian Chapur Bakhtiar a fost unul dintre victime – la fel ca şi scriitorul Salman Rushdie (deşi în acest caz asasinii n-au reuşit să-l prindă pînă în clipa cînd scriu aceste rînduri).

În Biserica catolică, există o dispoziție asemănătoare: excomunicarea. Aceasta îl exclude pe creştinul a cărui conduită a fost considerată scandaloasă; dar, spre deosebire de fatwa islamică, ea nu îngăduie uciderea vinovatului (ca pe vremea Inchiziției). Excomunicarea poate lovi în special un personaj (cum a fost cazul pentru anumiți regi ai Franței), dar poate fi şi *ipso facto,* adică „automată" – ceea ce se întîmplă teoretic astăzi. Creştinul „excomunicat" nu mai are dreptul la sfintele taine; astfel, de exemplu, celui care a divorțat i se refuză comuniunea, slujba de înmormîntare, recăsătorirea în biserică etc. Moştenire a Evului Mediu pe care mulți preoți o readuc în discuție:

Căci nu cu o lege se poate constrînge inima şi sufletul cuiva, spune Cayce. (Lectura 3976-8)

Aceia dintre cititorii mei care se consideră creştini trebuie să ştie că, în primele secole, episcopii interziceau orice participare activă sau pasivă la un spectacol sîngeros – fie uman sau animal. Creştinul care participa cu bunăştiință era excomunicat. Foarte puțini oameni ştiu că, în numele acestei tradiții, consiliul celor treizeci a vrut să interzică coridele în Spania. Regele Filip al III-lea, îngrozit, temîndu-se că această măsură va declanşa revolta supuşilor săi, I-ar fi implorat pe papă să nu facă nimic. Atunci ar fi plătit foarte scump pentru ca lucrurile să fie lăsate baltă. Părinții bisericii, psihanalişti cu mult înainte de Freud, considerau că masacrarea unui animal nu-i lasă indiferenți nici pe vînători, nici pe spectatori: şi ceva din ei este distrus.

Sprijinindu-se pe acest principiu antic şi venerabil, papa Sfîntul Pius al V-lea (1566-1572) a interzis coridele şi vînătorile care constituiau un spectacol. Redau aici textul (ca să nu creadă cititorii şi cititoarele mele că vorbesc aiurea!):

..."Pentru noi, considerînd că aceste spectacole, unde taurii şi animalele sălbatice sînt urmărite la circ sau în piața publică, contravin pietății şi milei creştine, şi dornici să abolim aceste spectacole sîngeroase şi ruşinoase, demne de demoni şi nu de oameni... şi fiecăruia dintre prinții creştini, investiți cu orice titlu, atît ecleziastic cît şi profan... Respingem şi interzicem, în virtutea prezentei constituții permanent în vigoare, sub pedeapsă de excomunicare *ipso facto,* desfăşurarea spectacolelor de acest gen, unde se vînează tauri şi alte

animale sălbatice. Interzicem de asemenea soldaţilor şi altor persoane să se întreacă pe jos şi călare în acest gen de spectacole cu tauri şi animale sălbatice. Dacă cineva îşi află moartea într-o astfel de împrejurare, i se va refuza înmormîntarea ecleziastică. Interzicem sub pedeapsă de excomunicare clericilor, atît celor obişnuiţi cît şi seculari... să asiste la aceste spectacole. Ordonăm tuturor fraţilor noştri venerabili... arhiepiscopi şi episcopi să facă publică în diocezele lor respective prezenta scrisoare şi să supună atenţiei numitele prescripţii.[1]„

Această bulă n-a fost nicicînd abrogată[2]!

Condamnarea coridei este categorică; însă în ceea ce priveşte vînătoarea, dacă recitiţi cu atenţie, vedeţi că este mai nuanţată. Aceasta este interzisă numai dacă ea constituie „un spectacol" (...) unde se vînează (...) animale sălbatice. Vînătoarea cu gonaci este evident în această situaţie – dar nu vînătoarea privată sau cînd un sărman vînează ca să-şi potolească foamea.

În secolul al XIX-lea, clerul îşi învăţa turmele că „animalele n-au suflet". Este şi punctul de vedere al Părinţilor Bisericii? Nicidecum... În orice caz, nu cu această frumoasă asigurare. Unii, ca Sfîntul Iustin (mort în 165), vor merge chiar pînă într-acolo încît să considere că unele animale adăpostesc suflete omeneşti" care, arătîndu-se nedemne de a-L vedea pe Dumnezeu în urma actelor lor din cursul încarnărilor terestre, ajung din nou în corpurile unor animale inferioare", spre pedepsirea lor! (Cf. *L'Astrologie karmique,* p. 30) Teologii actuali se străduiesc să înlăture din tradiţie tot ceea ce nu le convine (sau le-ar jena înaintarea ierarhică...). Dar, dacă ne dăm silinţa să-i recitim puţin pe aceşti faimoşi Părinţi ai Bisericii, am fi foarte miraţi... Erau oameni foarte cultivaţi, proveniţi din mediile greceşti, alexandrine, eseniene, zoroastriene sau druidice, a căror cunoaştere era mult superioară

[1] (Extras din bula: *"De salute gregis"* (1567); a şaptea dintre Decretale, cartea a V-a, titlul XVIII, "Despre luptele cu tauri şi cu alte animale sălbatice"; promulgată de Sfîntul Pius al V-lea).

[2] Datorez acest text Doamnei Jeanne Gerdolle - preşedinta Acţiunii zoofile, 4, rue Lecomte-de-Nouy, 75016 Paris, tel. (1)46516511 - care militează de ani de zile în favoarea animalelor, cu un curaj rar.

cunoaşterii noastre (căci ei erau moştenitorii direcţi ai lui Hermes, Zoroastru, ai Atlantidei...)

Vai, cît de rari sînt acei gînditori care au onestitatea să recitească sursele, sau membrii clerului care îşi dau silinţa „să meargă" la Părinţii Bisericii, Evangheliile apocrife, revelaţiile profeţilor şi sfinţilor (chiar şi cei „eretici"), punîndu-şi cîteva întrebări incomode. Vînătoarea, în ţările bogate, este oare în acord cu spiritul evanghelic?

Doctrina actuală: „Ucide, consumă, aruncă" ne duce direct în prăpastie; dacă catolicul obişnuit, superconsumatorul primar nu se trezeşte, noi vom fi cei ucişi, consumaţi şi aruncaţi... munţi de mizerii şi deşerturi de beton ne vor acoperi mai devreme sau mai tîrziu. Din păcate, în înalta societatea franceză, cînd este vorba de vînătoare, se foloseşte limba de catifea! (Aceasta „are triplul merit de a gîndi în locul dumneavoastră, de a paraliza orice contrazicere şi de a garanta o putere nebănuită asupra cititorului sau ascultătorului"[1]). În felul acesta, nu se supără nimeni. Mai mulţi dintre confraţii mei autori şi ziarişti, ca Jean Prieur şi Paule Drouault, au denunţat fără frică abuzurile vînătorii:

ei nu sînt deloc ascultaţi[2]. „Peste 80 % din vînători sînt orăşeni incapabili să identifice vînatul asupra căruia trag – spune Michel Gardere -, ei nu pot deosebi o prepeliţă de o privighetoare, un iepure de casă de un iepure de cîmp.[3]„

Iată mesajul lui Christos în privinţa vînătorii, atît cît se poate citi în *Iniţiatul*[4]*:* „Am văzut un om care purta o puşcă sub braţ. Învăţătorul spune: „O, ucenicule, am propovăduit marea iubire şi bucuria pe care o aduce ea. Dar, vai, cel căruia îi face plăcere să ucidă nu a trăit această mare iubire şi lumina milei n-a crescut în inima sa. Deşi nimeni nu poate distruge viaţa, pentru că ea este eternă, mi-am rugat ucenicii să

[1] Francis Bernard Huyghe: *La Langue de coton /* Limba de catifea, Ed. R. Laffont.

[2] Pentru orice informaţie, adresa)i-vă la ROC (Rassemblement des opposants a la chasse / Adunarea celor care se opun vînătorii) B.P. 261, 02106 Saint-Ouentin Cédex.

[3] Într-un remarcabil articol despre starea actuală a vînătorii în Franţa, din *L'Evenement du jeudi,* nr. 355/22 august 1991, care acuză inamicul public numărul 1, răspunzător de dispariţia vînatului: congelatorul...

[4] *Viziunile Nazarineanului,* col. "l'Initié", Ed. La Baconniére, Neuchâtel (Elveţia).

nu distrugă formele carnale, căci cruzimea este incompatibilă cu iubirea.

Numesc asta cruzime, dar omul este atît de obişnuit cu ea încît n-o mai vede, pentru că inima lui s-a făcut de piatră. Dumnezeu îi dăruieşte spre bucuria sufletului multe feluri de plăceri; totuşi, el alege pentru a-şi petrece timpul ceea ce răneşte şi distruge. În plus, există oameni cu inima de piatră, care îmi tulbură făpturile, pentru a cuceri o cunoaştere mai mare, dar cunoştinţele astfel dobîndite sînt de slabă valoare; le-ar putea afla prin mijloace mai puţin crude. O, fiule, este un păcat groaznic să cauţi cunoaşterea chinuind făpturile nevinovate."

Totuşi Cayce nu condamnă categoric vînătoarea

Şi totuşi n-am găsit nicăieri în lecturile lui Cayce o condamnare categorică a vînătorii. Motivul este limpede: pe vremea lui Cayce, Americii îi era foame. Erau încă proaspeţi în amintire anii întunecaţi ai Războiului Civil (numit la noi „Războiul de Secesiune"). Cîţiva ani mai tîrziu, între cele două războaie mondiale, vor fi milioane de înfometaţi: din cauza şomajului generat de Marea Criză, se vor înmulţi cei care supravieţuiesc furînd un măr pe zi. În acest context, Cayce nu poate să interzică vînătoarea concetăţenilor săi. Nu poate să-i învinovăţească de consumarea produsului ei: vînatul. La începutul carierei sale, consultanţii sînt oameni de la ţară, vecini, prieteni, oameni aspri pentru care vînătoarea este o activitate familială şi tradiţională: este o sursă alimentară care nu poate fi neglijată. În plus, societatea americană contemporană lui Cayce era, din necesitate istorică, de o mare violenţă („întîi tragi şi apoi întrebi"). Această violenţă stîrneşte mirarea vechilor societăţi de poliţie din Europa de vest („curat Chicago"; se spune aici, în materie de referinţe!) Or una din formele de expresie ale acestei violenţe a fost întotdeauna vînătoarea, care este încă şi astăzi foarte activă, aşa cum am constatat la Virginia Beach! Acestei culturi agresiv materialiste, în care disprețul faţă de animal are rădăcini milenare, nu i se poate propune limitarea la legume... Cayce nu poate lupta pe toate fronturile. Şi aşa îi este foarte greu să afirme condamnările repetate ale rasismului; dacă mai adaugă şi interzicerea vînătorii, riscă să nu mai fie ascultat deloc.

De unde unele lecturi extrem de şocante pentru cerul gurii francezilor:

ÎMI FACE BINE SĂ MĂNÎNC IEPURE DE CASĂ SAU VEVERIŢĂ LA CUPTOR SAU ÎNĂBUŞITĂ?

Orice carne de animal sălbatic este preferabilă celorlalte feluri de carne dacă este pregătită cum trebuie. Pentru iepurele de casă, verificaţi să se scoată tendoanele de la labele stîngi, care pot da febră. Este ceea ce se numea altădată „lupul din iepure". Deşi pregătite într-un anumit mod, pot fi excelente împotriva unor boli, dar nu sînt bune de mîncat la iepure. În privinţa veveriţei, este inutil să se ia aceeaşi măsură de siguranţă. Carnea înăbuşită şi bine gătită este preferabilă iepurelui, pentru această persoană. Deşi iepurele este bun dacă vă daţi silinţa să înlăturaţi ceea ce v-am indicat. (Lectura 2514-4)

Dau această lectură numai cu titlu de exemplu, sperînd că cititorii şi cititoarele mele vor lua apărarea veveriţei şi iepurelui! Cît despre lectura care urmează, trebuie să ştiţi că, la noi, iepurele sălbatic este un animal pe cale de dispariţie. Trăgînd asupra hăţişurilor pline, vînătorii au contribuit puternic la eliminarea speciei (scriu în 1991:!ucrurile se pot schimba).

Este vorba de un bărbat de treizeci şi trei de ani, mare mîncător de carne, care era îngrijorat de procentul albuminei: *Mîncaţi mai mult carne de* pasăre, *vînat ca iepurele sau veverița.* (Lectura 9003-83, datată 1928)

Vedem că în vremea aceea, concetăţenii lui Cayce nu realizeră dispariţia anumitor specii: credeau că şeptelul de iepuri şi veverițe era inepuizabil. Nimeni nu considera atunci veverița ca o „specie protejată". Ea apărea în mai multe lecturi (ca de exemplu 5672-1 sau 2514-4). Să distrugi acest mic acrobat, a cărui graţie aeriană dă farmec pădurilor, pentru cîteva grame din biata sa carne, ce crimă... Dar nu-i criticăm pe alţii; dacă veverițele dispar şi la noi, este pentru că sînt prinse în capcane pentru blana cozii lor... nu pentru a le mînca! Un păcat şi mai rău. Şi apoi anglo-saxonii sînt cumplit de şocaţi că noi mîncăm melci şi broaşte. O viaţă de broască este mai puţin respectabilă decît o viaţa de veveriţă? Cum spune Swedenborg: „Adevăraţii demoni

sînt oamenii care tulbură lumea animală şi transformă viaţa ei terestră în iad." La ora actuală nu mai avem nevoie de uciderea animalelor sălbatice pentru a ne hrăni: supermagazinele noastre abundă în cadavre de crescătorie – cu toate acestea, în mai puţin de zece ani, animalele sălbatice care ne însufleţeau ţinuturile rurale nu vor mai fi decît o amintire, dacă dispariţia lor continuă în acest ritm!

Copiii noştri vor mai şti cum arată un iepure sau o veveriţă? Nu le-au văzut decît la televizor...

Vînatul, sursă de calcar

Dacă viaţa socială şi familială vă oferă ocazia să luaţi parte la o masă din vînat, daţi-vă seama de ce veţi mînca: o mină de calciu!

Multe alimente sub formă lichidă şi semilichidă pentru moment, dar vă puteţi introduce şi destul de multă carne de vînat în regimul dumneavoastră. (Lectura 3077-1, pentru un suferind de artrită)

Să nu uităm că pacienţii lui Cayce erau lipsiţi de o sursă esenţială de calciu: brînza! Aceasta nu era inclusă în alimentaţia cotidiană a Americii, cum era în Europa. Aşadar în lipsa brînzei, cei cărora le lipsea calciu trebuiau să-l caute în altă parte...

CE PROVOACĂ ACESTE STRIURI ADÎNCI PE UNGHIA DEGETELOR MARI ŞI CE TRATAMENT TREBUIE URMAT? întrebau părinţii cazului 5192, un băiat de doisprezece ani. Răspunsul lui Cayce:

Acestea se datorează activităţii glandelor endocrine; ar trebui să cuprinzi în regimul tău alimente care conţin mult calciu: vînat de tot felul – inclusiv toate oasele pe care ar trebui să le ronţăi; sînt excelente pentru tine! (Lectura 5192-1)

Întrebaţi-vă atunci de ce cîinele meu pocneşte de sănătate şi are dinţi atît albi: pentru că mănîncă oase! Cayce nu spune cum trebuie pregătite aceste oase *pe-care-trebuie-să-le-ronţăi.* Tradiţia culinară a tobei de porc (fr. *fromage de tete:* un fel de pateu făcut din părţile comestibile ale capului de porc, glasate cu aspic) se conformează acestei idei, deoarece acest gen de pateu cuprinde cartilajele (ca supa de peşte, de altfel).

Iată o lectură care insistă tot asupra oligoelementelor ce se găsesc în vînat. Această persoană, care suferă de tulburări de metabolism, îl întrebă pe Cayce ce fel de carne să mănînce.

Vînatul, preferat oricărui alt aliment! Dar nu carne roşie, nici prăjeală de vreun fel. Pentru a fi bine echilibrat, regimul pe care trebuie să-l urmaţi trebuie să aibă cît mai multe alimente bogate în fosfor şi fier. Acestea sînt întăritoarele de care aveţi nevoie şi care vă vor permite să asimilaţi mai bine hrana. (Lectura 749-1)

Iar lectura următoare dă explicaţia evidentă:

Mîncaţi vînat sălbatic, care se hrăneşte în natură. Animalele de crescătorie nu mănîncă decît ceea ce li se dă... (Lectura 4834-1) Altfel spus, valoarea dietetică a vînatului este dată de faptul că se hrăneşte după instinct cu ceea ce-i trebuie. Nu suferă, deci, de carenţe de fier, calciu sau fosfor. Teoretic, vînatul este „bio”... sau cel puţin a fost pe vremea lui Cayce.

Acum, s-a sfîrşit. Poporul mărunt care se hrăneşte pe cîmpii şi în păduri înghite cantităţi enorme de pesticide... Pînă într-acolo încît unele specii complet intoxicate devin sterile: ouăle lor putrezesc fără să dea urmaşi, puii mor înainte de vîrsta adultă etc. Vînatul bunicului, „ca pe vremuri”, este pură poveste... Multe dintre păsările noastre cîntătoare fac parte din „cercul poeţilor dispăruţi”!

Trebuie să vorbim şi despre intoxicarea pe care o creează angoasa morţii în carnea animalului vînat: toxinele fricii dau o carne indigestă pentru om. Ce să mai zicem de animalul care agonizează ore întregi, însetat, cu febră şi hemoragie, prins într-o capcană cu dinţi? Însuşi principiul vînătorii va fi considerat într-o zi incompatibil cu evoluţia spirituală a rasei umane.

Prin urmare nu voi traduce mai mult din lecturile lui Cayce despre vînat: nu vreau să încurajez masacrarea ultimilor supravieţuitori! O parte din cunoştinţele mele de familie va continua să vîneze, chiar fără să vadă vreo încălcare a poruncii: „Să nu ucizi!”. Nu ştiu cum fac de trăiesc liniştiţi... (e adevărat că la catehism nu se mai învaţă poruncile lui Dumnezeu: este prea agasant!) O altă parte din familia mea, care nu vînează, respectă proverbul blîndului ţăran elveţian: „Cînd vezi ce vezi şi auzi ce auzi, îţi spui că ai dreptate să crezi ce crezi”. Prudenţi, şi nu îndrăzneţi...

B. Sucul de vită, mai eficace decît o transfuzie sanguină (şi mai puţin periculos!)

Toate trec, toate se perimă, toate se strică... şi toate se înlocuiesc! Ceea ce este adevărat în regatul croitoriei este şi în imperiul medicinei: modă pe modă se scoate... (în general, după un scandal enorm!). Luaţi exemplul transfuziilor sanguine: în urmă cu foarte puţin timp, aceia care îndrăzneau să spună că transfuziile nu sînt lipsite de pericol se vedeau trataţi ca nişte papă-lapte enervanţi, duşmani ai progresului!

Şi iată că a izbucnit scandalul hemofilicilor, contaminaţi în masă de sîngele bolnavilor de SIDA. Întîmplare cumplită! Bineînţeles că au fost neglijenţe criminale. Însă ar trebui să mergem mai departe: nu s-a abuzat de transfuzii sanguine în cazuri în care alte mijloace terapeutice ar fi fost eficace?

Fără a nega utilitatea transfuziilor într-o întreagă gamă de intervenţii urgente, există bolnavi cronici pe care i-am putea trata altfel. Şi de aceea preferă Cayce *sîngele de vită* în locul transfuziilor. El o spune în această lectură:

Cît mai des posibil, consumaţi suc (adică sînge) de vită, de fiecare dată cînd veţi putea să procuraţi această carne. Este cu mult mai bine să consumaţi acest „suc" decît să suferiţi o transfuzie sanguină. Atenţie! Dacă nu urmaţi această indicaţie, vi se va face în cele din urmă transfuzia sanguină! Ceea ce n-ar fi deloc lăudabil pentru dumneavoastră. (Lectura 3535-1, dată în 1944)

Bineînţeles că de atunci am progresat. Sînt mult mai bine controlate incompatibilităţile dintre donatori şi primitori, reacţiile alergice etc. Dar nu se poate controla totul; această poveste a transmiterii sidei prin sînge arată încă o dată că pericolul vine de unde te aştepţi mai puţin...

Un puternic întăritor

Cayce continuă lectura, dozîndu-şi recomandarea:

Astfel, consumaţi suc de vită cît de mult puteţi suporta. Nu abuzaţi de el ca să vă fie rău, dar consumaţi în fiecare zi una sau două felii de

ficat de viţel, conţinînd cît mai mult sînge posibil şi să fie bun la gust, pregătit cu unt.

Luaţi cîte o lingură de suc de vită o dată – nu-l înghiţiţi, lăsaţi-l să se topească lent în gură, amestecîndu-l cu saliva: va fi mai bine asimilat. Înghiţiţi puţin cîte puţin, acordîndu-vă cel puţin un minut. Şi aceasta de două sau trei ori pe zi, dacă puteţi să vă procuraţi carne de vită. Preparaţi-vă sucul aşa cum vi s a indicat; şi mai ales fără grăsime! (Lectura 3535-1, dată pentru un tînăr de douăzeci şi şapte de ani, care suferea de anemie generală)

Întotdeauna am crezut că poveştile cu vampiri au un fundament real: nu iese fum fără să faci foc! Această specialitate folclorică din Europa centrală a dispărut oare sub regimurile comuniste? Conform tradiţiei, era vorba de oameni care deveneau din ce în ce mai slăbiţi, apoi mureau, pentru că un decedat recent – vampirul – venea să le bea sîngele noaptea (ca în Brazilia, unde „vampirul" este un mic liliac, care intră noaptea în grajduri, sugînd sîngele vacilor). Carpaţii nu deţin exclusivitatea monstrului, care se regăseşte în multe alte culturi.

Se crede că se ştie perfect compoziţia fizico-chimică a sîngelui, dar nu este deloc sigur că s-a descoperit tot misterul... Tradiţiile pretindeau că el este sălaşul sufletului. El este ca fluviul vieţii care curge în toate fiinţele vii. Dar... ce este „Viaţa"? Vampirismul n-ar fi decît perversiunea umană a comportamentului care se observă la animalele de pradă (lei, rechini...), care se hrănesc cu prăzi vii. El a fost studiat de psihologul vienez Krafft-Ebing. Cazurile tipice citate întotdeauna sînt contesa Bathory şi Gills de Rais (în privinţa ultimului, cf. cartea lui Michel Herubel, *Gilles de Rais et le déclin du Moyen Âge,* Librairie académique Perrin). Dar psihologii şi psihanaliştii vienezi sînt ca produsele de patiserie: încep să fie indigeşti...

Există alte teorii despre vampirism: în *Profeţiile lui Edgar Cayce* (Ed. J'ai Lu), am vorbit de mesajele primite de Germana Grosso în Italia. Acestea, date de interlocutori extratereştri, vorbeau de vampiri, insistînd asupra faptului că n-am scăpat încă de ei. Aceste mesaje atrăgeau atenţia asupra anumitor fiinţe care practică magia neagră – şi care, sub înfăţişare umană, ar fi de origine extraterestră (sau manipulaţi de extratereştri negativi). Aceste fiinţe, spun mesajele, sînt bine sănătoase şi au nevoie de sînge omenesc ca un fel de medicament. Ele

răpesc oamenii ca să le ia sîngele[1]. Totul ar părea o aberaţie dacă un om de ştiinţă arhiserios şi respectat, de talia lui Jacques Vallée, n-ar fi scos o carte unde îşi relatează anchetele personale despre OZN-uri. Şi printre acestea, fapte destul de îngrijorătoare, unde întîlnirile de gradul trei şi patru se soldează cu moartea sau dispariţia persoanelor implicate. Altfel spus, ET – extratereştrii – nu sînt întotdeauna atît de drăguţi pe cît se spune...

Există o întreagă gamă de ritualuri care traduc simbolic acest proces de consumare a sîngelui. De exemplu, slujba în care Sîngele lui Christos este înlocuit de vin: sucul viei este un sînge vegetal care nu se obţine prin violenţă aplicată animalului. Or Cayce, ca şi alţi maeştri spirituali, insistă asupra acestui principiu fundamental al solidarităţii fizice – (adică vibratorie!) – a tuturor fiinţelor vii. De unde necesitatea de a reflecta asupra consumării cărnii... Am spus mai sus ceea ce gîndesc despre asta şi cum încearcă Cayce, în lecturile sale, s-o limiteze *la cantităţi mici şi nu prea des.* Totuşi, la nivelul vibraţiilor joase unde ne aflăm, prinşi în capcana acestei lumi materialiste, poate fi necesar să apelăm la sîngele animal (nu toţi bolnavii sînt Marthe Robin, care nu mînca decît ostie sfinţită, o dată pe săptămînă!). Iată de ce lecturile fac loc suficient sucului de vită, adică sîngelui care curge din carnea pe care o toci. Lecturile îl consideră un medicament şi trebuie considerat în acest spirit. În general, Cayce îl recomandă bolnavilor săi *în cantităţi foarte mici, fără a mînca şi carnea, numai sucul,* spune el de mai multe ori.

Ca un medicament: respectaţi doza!

Iată cîteva lecturi caracteristice:

DOMNULE CAYCE, TREBUIE SĂ-I ALCĂTUIM ACESTUI BOLNAV UN REGIM SPECIAL, ŞI CARE ANUME? (este vorba de un cardiac de şaizeci şi unu de ani)

Alimente care refac sîngele, aducîndu-i fier. Carnea – dar mai mult sucul decît carnea. (Lectura 2597-4)

[1] Germana Grosso, *I nostri amici extraterresti,* Ed. MEB, Torino, Italia.

Iată cazul unui copilaş care are viermi intestinali şi uluitoarea indicaţie a lui Cayce:

Vom începe prin a-l întări cu un regim. În fiecare zi, între mese, înţelegeţi, daţi-i cel puţin două linguriţe de suc de vită şi, de asemenea, suc de ficat de vită. Nu amestecate, nu; ci luate separat, la ore diferite. Bineînţeles, daţi-i-le calde, în cantităţi mici: cîte o jumătate de linguriţă o dată. (Lectura 786-1)

Este bine ştiut că viermii intestinali proliferează numai pe un teren bolnav. Sucul de vită va reda forţele copilaşului, al cărui organism va fi astfel în stare să-şi alunge musafirii nepoftiţi. Cayce afirmă că acest *suc de vită* conţine importante resurse vitaminice:

Consumaţi alimente care conţin vitaminele A şi B, şi mai ales B1. Acestea se găsesc, bineînţeles, în majoritatea fructelor şi legumelor. Mai ales de culoare galbenă şi, de asemenea, mai ales în carnea de vită. (Lectura 811-7)

Oare vacile sînt roşcate pentru că ele conţin fier? Vitamine? (Şi ce să credem despre cele rebele, care se nasc albe? Sau negre, bănuite că ar fi în legătură cu Încornoratul...)

Consultantul nr. 43 suferă de o insuficienţă a globulelor roşii. Se înţelege deci că i se recomandă încă o dată *suc,* adică sînge, de vită. Recomandare similară pentru un tînăr de douăzeci de ani, aflat în plină anemie:

CE TREBUIE SĂ-I ADMINISTRĂM CA ÎNTĂRITOR, întreabă părinţii, PENTRU A-I REDA TONUSUL FIZIC ŞI MENTAL?

Vită crudă. Mai precis, sînge de vită. Nu în cantitate mare, nu, ci doar atît cît va putea asimila. (Lectura 77-2)

Este adevărat că întîlnim uneori „vegetalieni" atît de palizi, încît am putea crede că prin vene le curge suc de ridichi. Îţi vine să le oferi un pahar plin cu sînge roşu (numai ca să vezi ce figură fac...!)

Dar am fost totuşi foarte surprinsă cînd am citit toate aceste recomandări de *beef juice,* la Cayce. El l-a prescris în nenumărate cazuri de anemie, astenie, convalescenţă grea. De fiecare dată cînd un bolnav suferea de o carenţă de fier sau de anumite vitamine (lecturile 898-1, 4439-1, 2457-1, 480-52, 3535-1, 2376-2, 5327-1, 1970-1, 53341, 556-8, 3316-1, 3232-1, 583-4, 626-1, 2376-2, 2067-9 etc., pe care nu le redau în întregime din cauza numărului lor!) Citez numerele

numai ca să vadă cititorii şi cititoarele cît de mult ține Cayce la *sucul de vită,* ca medicament de fond şi, în acelaşi timp, de urgență. El îl prescrie într-un caz de naştere grea (care a provocat probabil o hemoragie – lectura 583-4), unui epileptic (3398-1), într-un caz de apendicită (1970-1) şi în foarte multe cazuri de tuberculoză (572-1, 4236-1, 1560-1...) – cazuri pe care le-a vindecat atunci cînd nu se cunoştea încă folosirea curentă a antibioticelor!

Într-o altă lectură, Cayce recomandă sucul de vită împotriva sclerozei în plăci. El insistă:

Consumați suc de vită în locul celui de ficat. Va fi mai eficace. A se lua ca un medicament: o jumătate de lingură dimineața, o jumătate seara. (Lectura 3232-1)

Tratament natural, pe care nu l-ar dezavua, în mod sigur, Dr. Maschi, inventatorul „maschiterapiei" – (ansamblu de tratamente naturale, prin care a îngrijit cu succes un foarte mare număr de scleroze în plăci, aşa cum povesteşte în cartea sa, *Ajutat de bolnavii mei*)[1].

Este bine ştiut că această culoare roşie a sîngelui mamiferelor se datorează conținutului său de fier. Şi tocmai acest oligoelement atît de important lipseşte în multe stări de boală. Or, în America de pe vremea lui Cayce (ca şi astăzi), medicina homeopată fiind condamnată, bolnavii nu puteau să-şi procure fierul sub formă de diluție din tinctura-mamă sau granule, ca la noi *(Ferrum metallicum* şi compuşii săi).

Sucul de vită împotriva cancerului

Am văzut la Fundația Cayce dosare complete ale bolnavilor canceroşi tratați cu succes prin diverse remedii, unele mai stranii decît altele – între care faimosul suc de vită! Iată deci cîteva dintre aceste lecturi. Primul caz de cancer, acest bărbat de şaizeci şi opt de ani:

Regimul dumneavoastră ar trebui să fie în mare parte lichid. Şi, în majoritatea timpului, pe bază de suc de vită. Nici carne, nici supă, nici rasol; numai sucul, în cantitate foarte mică.

[1] Pentru a vă procura această carte, scrieți la adresa: 6, bd du Bouchage, 06000 Nice, tel. 93 80 04 07.

Iată cum se prepară sucul de vită: puneți bucăți mici de carne de vită crudă într-o oală. Se pune la fiert pe baie de apă (...). Lăsați să fiarbă încet, pînă cînd bucățile de carne sînt pătrunse. Treceți prin strecurătoare şi adunați sucul. Păstrați-l la rece.

Dozare: în general, pentru un adult, o lingură la fiecare masă – diluat în apă ca o supă – dar foarte puțin o dată, adică o lingură la două-trei ore, aproximativ. (Lectura 570-1)

Surprinzător, nu? Dar cînd ştim că majoritatea bolnavilor lui Cayce s-au vindecat (precizez: bolnavii care i-au urmat recomandările!), trebuie luat în serios.

Iată şi alte cazuri. O femeie de cincizeci şi şase de ani, categorie de vîrstă în care cancerul face ravagii:

CARE SÎNT ALIMENTELE PE CARE TREBUIE SĂ LE EVIT, ÎN AFARĂ DE GRĂSIMI?

În principal grăsimile. Dar trebuie, categoric, să dați acestui organism suc de vită ca tonic – degresat, bineînțeles – şi numai în doze mici, şi în cantități mici. Trebuie luat ca un medicament! (Lectura 2956-2)

Alt caz, un bărbat de patruzeci şi cinci de ani:

Dați-i numai lichide sau semilichide, la început: suc de vită extras din carne de vită slabă. Nu grăsime, nici bucăți grase! Nu supe: au prea multă grăsime! (Lectura 1382-1)

Încă un alt caz de cancer, o femeie a cărei vîrstă nu este precizată:

Vom da cea mai mare atenție regimului alimentar care, fără să fie prea gras, ar trebui să fie totuşi hrănitor. Sucul de vită ar fi bun. (Lectura 799-1)

Şi iată o lectură care defineşte clar virtutea majoră a sîngelui de vită şi de ce îl prescrie Cayce atît de des:

CARNEA DE VITĂ CONȚINE FIER?

Depinde de timpul scurs între moartea animalului şi consumarea cărnii. Depinde de modul în care este pregătit. Sucul conține fier; carnea, foarte puțin. (Lectura 488-3)

În fapt, toate alimentele roşii, animale sau vegetale, conțin fier – se pare însă că sîngele de mamifere este deosebit de bogat în fier. În orice caz, la ora actuală, bravul „sînge de vită" nu este un medicament

apreciat de corpul medical... pentru că nu costă scump! Nu se ştie că valoarea unui stea vine din sîngele conţinut:

Carne de vită, o dată pe săptămînă (...) şi nu gătită prea mult; şi consumaţi mai mult suc decît carne. (Lectura 849-50)

Iată şi sfatul dat pentru doi reumatici:

PENTRU A AVEA UN REGIM ECHILIBRAT, CE CANTITATE DE CARNE DE VITĂ AR TREBUI SĂ CONSUM SĂPTĂMÎNAL?

Aceasta ar trebui să facă parte din regimul dumneavoastră: o dată pe săptămînă, cam 100 g, bine pregătită în suc propriu. (Lectura 1158-31)

Carne de vită, cu condiţia să fie în suc propriu. (Lectura 1334-2)

Gastronomia franceză nu ignoră folosirea sîngelui animal. Bineînţeles, ne gîndim la caltaboşul negru, despre care vom vorbi mai tîrziu, care este făcut în principal din sînge gătit. Michel Perrodo, care primeşte tot Parisul literaţilor şi artiştilor în restaurantul său *Chez Marius,* îmi spune că pentru a pregăti un fel de mîncare cu sînge nu trebuie să foloseşti decît sînge absolut proaspăt: un sînge conservat două zile îşi pierde calităţile dietetice şi este periculos să-l consumi, mai ales sîngele de vită. Carnea tăiată nu trebuie să rămînă ca atare pe farfurie: se ambalează într-un prosop sau se lasă să stea pe un grătar, pentru ca să nu fie reabsorbit sucul (sîngele) de către carne – ceea ce ar face-o toxică. La anumite reţete franceze tradiţionale, se foloseşte sînge proaspăt, negătit. De exemplu, la renumita „raţă a la rouennaise", a cărei reţetă mi-a dat-o Madeleine de Solliers, se fierbe carcasa raţei, pentru a-i extrage sucul, adică sîngele încă crud. Şi se adaugă sosului acest sînge, care-i dă un gust incomparabil – cu calităţile nutritive de care vorbeşte Cayce!

C. Carnea albă, carnea roşie, carnea neagră

Sensibilă la terapia prin culoare, tradiţia noastră galică deosebeşte:

- *carnea albă* (păsări, viţel, porc...)
- *carnea roşie* (vită, cal, oaie...)
- *carnea neagră* (mistreţ, căprioară, iepure, becaţă...)... Dar nu ştiu încă în ce categorie să pun steak-ul de balenă pe care l-am mîncat în Norvegia!

Aşa cum am văzut mai sus, carnea albă este alimentul fibrelor nervoase, pentru că ea conţine fosfor; carnea roşie aduce sîngelui elementul fier; iar carnea neagră, culoarea pămîntului, o mulţime de elemente variate, revitalizante, pe care animalele sălbatice le găsesc în mod liber în natură.

Tradiţia considera „carnea neagră" indigestă. Era fezandată pentru a o face mai asimilabilă şi mai parfumată. Condiţiile noastre generale de mediu schimbîndu-se, nu se mai poate da astăzi acestei cărni negre aceeaşi folosire ca altădată. Rămîn numai celelalte două „culori", pe care le vom vedea aici.

Boul cel gras... va fi mai bine digerat dacă este slab!

Citind Biblia copiilor, seara, înainte de a adormi, preferam să sar peste anumite capitole: cînd erau tăiaţi în bucăţi două mii de amaleciţi sau douăzeci de mii de filisteni, cu detalii macabre – consideram că nu e nevoie de ele...

- Dar războiul? protesta băieţelul meu. Asta-mi place! Jos cu filistenii! Dacă eram şef, îi făceam frigărui...

- Ba nu, spunea glasul mititel al Eleonorei, eu vreau să ne citească Arca lui Noe. Vreau să ştiu dacă girafele aveau destul loc ca să-şi întindă gîtul, fără să dea cu capul de tavan. Da' elefanţii, mami, elefanţii? Cum făceau ca să nu zdrobească porcii de India care alergau printre labele lor? Şi mai ales cînd era furtună cu valuri mari, care zgîlţîiau vaporul?

- Habar n-ai, intervenea Gil, Arca era un „Houf-veur-crafte", un vapor pe perne de aer, o cutie acvaplană stil glisant...

Îmi era foarte greu să o asigur pe Eléonore în privinţa confortului de clasă al pasagerilor de pe Arcă. Mai ales în ce privea soarta acelor uitaţi de toate rasele, pe oare Biblia uită să-i menţioneze: „Da' aricii, mami? Da' şoriceii cenuşii, mami? Da' pisicile, mami?" Din păcate, cînd Arca şi pasagerii au putut debarca, era jale cu apucăturile lor de sălbatici...

De exemplu, sacrificarea animalelor. Copiii le dezaprobau puternic. De la una la alta, nu ştiu cum se ajungea la ospăţul lui Baltazar sau la orgiile Dalilei. Şi de cum se aşezau la masă, se punea

problema să ucidă „boul cel gras”. „Ce înseamnă asta?”, întrebau în cor copiii (care nu văzuseră niciodată o vacă de Sahel).

Ei bine, este exact ceea ce interzice Cayce:

Nu carne, mai ales dacă este grasă. (Lectura 43-1)

Dar în lectura de mai sus, Cayce adaugă pe un ton reticent:

Să fie carne de vită, cu condiția să fie slabă!

Deci „boul cel gras” nu mai este la modă... Dacă Cayce declară război acestei instituții biblice, dieteticienii moderni îi dau dreptate. În afară de sucul ale cărui virtuți curative le-am văzut mai sus, trebuie să mîncăm carne de vită? Foarte rar găsim în lecturi recomandări care încurajează pe cîte cineva să mănînce carne de vită – sau, uneori, de viţel. Cayce considera că în anumite cazuri, bolnavul căruia îi lipseşte un oligoelement sau altul îl va găsi mai uşor în carne. Dar atenție: în vremea cînd Cayce recomandă această carne (şi mai ales *cu măsură,* ceea ce se repetă aproape în toate lecturile), carnea era „bio”. Nu se cunoştea creşterea pe bandă, această practică ruşinoasă, care denaturează complet carnea pe care o mîncăm – vita şi în special viţelul. Nu ştiu ce ar zice Cayce astăzi! Căci este evident că recomandările sale se referă NUMAI la carnea biologică (adică provenind de la animale crescute în aer liber şi în condiții de respect). Dacă nu, ceea ce vă puneți în farfurie este o mizerie! Un concentrat de toxine ale disperării, un produs fără gust, pentru că este profund denaturat.

Cu această rezervă, Cayce mai recomandă uneori carnea de vită. Consultantei nr. 2261-1, care avea probleme de digestie, i se recomandă: *carne, dar numai de vită.* În alt caz, este o femeie de şaizeci de ani care nu reuşeşte să se refacă după un accident. Oasele fracturate nu se mai sudează şi ea rămîne în stare de şoc. Cayce îi recomandă măduva de vită:

Seara, legume întregi cu suc de carne (...). Luați oase cu măduvă, oase de la articulații; vor fi foarte bune pentru dumneavoastră. (Lectura 501-2)

Această bolnavă suferă de carența anumitor oligoelemente necesare refacerii țesutului osos, iar sîngele său n-are destule globule roşii. Iată de ce o sfătuieşte Cayce să-şi caute aceste elemente în măduvă şi în sîngele animal.

Unei alte persoane aflate în aceeaşi situaţie, Cayce îi spune:

Regimul trebuie să vă ajute la refacerea sîngelui. Mîncaţi carne, în special de vită. (Lectura 4618-1)

Un caz de epilepsie:

ESTE RĂU PENTRU ACEST BOLNAV SĂ MĂNÎNCE CARNE DE VITĂ UNEORI?

Dacă este bine gătită şi în cantităţi mici, bolnavul o va putea consuma – cu măsură şi dacă este bine gătită. (Lectura 543-7)

Nu o spune cu entuziasm...

Sînt oameni care nu trebuie să mănînce niciodată, dar niciodată, carne de vită: steak-ul i-ar duce direct în mormînt! Aşa este cazul domnişoarei 1206-8:

În ceea ce priveşte carnea de vită, trebuie să vă lipsiţi de ea.

Cayce este încă şi mai puţin pentru steak, cînd acesta este prăjit (pentru că este gătit în contact direct cu grăsimea încinsă):

Nu prăjeală ca steak-ul: ea favorizează constipaţia. (Lectura 675-1)

El recomandă totuşi carnea la grătar, mai bine decît prăjită (lecturile 954-2, 1334-2, 1337-1 etc.). Domnului 849-47 îi recomandă: Ocazional, o dată pe săptămînă, mîncaţi un steak bun, înăbuşit în ceapă.

Trebuie să spunem totuşi că sînt mult mai multe lecturile care interzic carnea de bou decît cele care o recomandă. La un mod mai general, Cayce încearcă să tempereze pornirile carnivore ale bolnavilor săi:

PRINTRE FELURILE DE CARNE PE CARE LE POT CONSUMA ESTE ŞI CARNEA DE VITĂ?

- Da, dar nu prea des. (Lectura 457-9)

Consultantei nr. 1224-6, Cayce – restrictiv şi precis – îi recomandă carnea de vită *numai de două ori pe lună.*

Am văzut o întreagă serie de lecturi de tipul acesteia dată unui artritic:

Nu carne. Mai ales nu de vită. Mai bine peşte, pasăre, miel şi tot cu măsură! Dar mai ales, niciodată nimic prăjit! (Lectura 3009-1)

Poate că peste cincizeci de ani, nepoţii noştri se vor mira de obiceiurile noastre alimentare!

Decadența Imperiului nostru va fi sever comentată în cursurile de arheologie: „Pe vremea aceea, schimburile sociale se făceau prin

intermediul unor mici dreptunghiuri de hîrtie biodegradabile, care erau numite *bani.*

În acele timpuri arhaice, nu se cunoştea folosirea radiațiilor cosmice aplicate direct la mijloacele de transport individuale, cum avem noi astăzi; viața cotidiană, foarte primitivă, era în întregime guvernată de migrațiile colective care se făceau cu aparate rudimentare: *automobilele,* din care puteți admira un eşantion la muzeu. În fine, necunoscîndu-se în timpurile acelea cum se captează direct energia solară pentru hrană, acele civilizații cu mentalitate prelogică mîncau carne. Releul energetic trecea prin plante, apoi prin animale – pe care oamenii au fost obligați să le masacreze pînă la dispariția totală a faunei".

Domnul Mieilor

Cum tocmai am văzut în lectura 3009-1 de mai sus, carnea de miel abia dacă este considerată carne de către Cayce! Punctul său de vedere este că, dacă chiar trebuie să fii carnivor, atunci să mănînci mai bine carne albă. Şi printre felurile de carne albă, carnea de miel este cea mai puțin toxică. Aceasta explică poate simbolismul Mielului ales ca reprezentant al Domnului în saga biblică. Neavînd niciodată miei în apropiere, sînt nulă în psihologia ovină – şi am încredere în Cayce:

Luați vitaminele D şi G, consumînd alimentele care le conțin, mai mult decît sub formă de aport artificial. Aceasta vă va reda forțele. Mîncați carne de miel, dar nici o altă carne. (Lectura 1895-2, unui bolnav foarte obosit, care suferă de complicații renale în urma unei intervenții chirurgicale).

Nu altă carne decît cea de miel! (Lecturile 1302-1, 1985-1, 1895-2, 228-1, 849-13 etc.). Carnea de miel este într-adevăr preferată în lecturi. Nici ea nu trebuie prăjită într-un corp gras sau ulei, ci trebuie făcută grătar. Am găsit o lectură unde Cayce îşi sfătuieşte bolnavul să mănînce *puțină carne de miel friptă, cu multe legume verzi.* (Tradiționalele noastre „cotlete de miel cu fasole verde" sau, şi mai bine, „frigărui de miel cu salată".)

De fapt, Cayce prescrie carnea de miel bolnavilor cărora le interzice orice altă carne. Şi în special acelora cu vitalitatea profundă grav atinsă:

Carne, cînd puteţi, de miel. Dacă o consumaţi regulat, vă veţi cîştiga din nou greutatea, vă veţi elibera de această stare proastă, de această tendinţă de a răci, de această slăbiciune generală. Peste şase-opt luni, veţi ajunge din nou la greutatea normală. (Lectura 898-1)

La ora actuală, carnea de miel este cea mai puţin nesănătoasă din toate – pentru că nu s-a reuşit încă „să se producă" oaia în serie (ceea ce ar putea să ne arate că acest animal, considerat prost, nu este chiar aşa cum îl credem noi).

Iată o lectură tipică: este vorba de o tînără care mănîncă orice probabil bomboane şi, mai ales, grăsimi prăjite, pe bază de carne de porc. Este deci constipată şi alimentaţia n-o ajută pentru că nu asimilează. O mulţime de suferinţe diverse o fac să-l consulte pe Cayce, care îi spune:

Regimul dumneavoastră trebuie să vă construiască un corp sănătos. Multe vitamine A şi D; multă vitamină B1 şi, de altfel, tot complexul vitaminic B. Niciodată carne de porc, sub nici o formă. În schimb, ocazional, carne de miel. Bineînţeles, nu v-am spus tot regimul – dar, în fine, o parte importantă. Totuşi, nu prea des: ar fi nefast pentru organismul dumneavoastră. Şi ar trebui s-o pregătiţi variat.

CE-MI PROVOACĂ ACESTE DURERI DIN BRAŢE, UMERI, SPATE? CE POT FACE ÎMPOTRIVA ACESTEI DURERI?

Se datorează unei deficienţe energetice din sistemul nervos... (Lectura 2947-1)

Această lectură este foarte interesantă prin filosofia medicamentului, care reia vechea „teorie a asemănărilor" pe care o apăra Paracelsus şi despre care am vorbit deja la începutul acestei lucrări.

Culoarea a ceea ce mîncăm este mult mai importantă decît credem. Şi oamenii nu ştiu acest lucru. Ne amintim de unul din principiile homeopatiei: *simila similibus curantur- a* îngriji asemănătorul prin asemănător. Or, am văzut mai sus, Cayce recomandă *suc de vită,* adică sînge roşu, bolnavilor cărora le lipsesc globulele roşii. În lectura de mai sus, îl vedem recomandînd „carnea albă" de miel unei persoane al cărei

sistem nervos este deficitar: carnea de miel seamănă prin culoare cu ţesuturile nervoase.

Într-o altă lectură, este vorba de o tînără femeie de douăzeci şi patru de ani, victima unui accident, care se reface lent pentru că suferă de o deficienţă a globulelor albe (leucocite):

Sistemul său limfatic nu produce suficientă limfă (care se prezintă ca un lichid alb). Cayce îi recomandă *multă carne de miel* (lectura 2679-1).

Un alt bolnav îi pune întrebarea:

EXISTĂ O COMBINAŢIE DE ALIMENTE CARE AR FI FOARTE BUNĂ PENTRU CREIER, NERVI, MUŞCHI?

Răspunsul lui Cayce: Carnea de miel va aduce elementele necesare pentru refacerea ţesuturilor din creier, muşchi şi nervi. (Lectura 4008-1)

Carnea de miel este recomandată de Cayce în diverse cazuri de anemie şi tulburări de asimilaţie (oameni pe care hrana nu-i ajută): lecturile 481-1, 222-1, 226-1 etc. Intr-un caz de cancer (975-1), în cazuri de constipaţie (2261-1), de eczemă (2232-1), de sarcină dificilă (803-3).

Unei femei de 65 de ani, foarte obosită, Cayce îi spune că nu trebuie:

să mănînce prea multe feculente, nici grăsimi. Totuşi uleiurile, ca uleiul de măsline, ar fi bune, ca şi grăsimile conţinute în anumite alimente precum carnea de oaie – numai să nu fie prea grasă. Dar mai ales fără carne roşie care produce zaharuri (în exces) în organism. (Lectura 509-2)

Căprițe capricioase!

Căprița domnului Seguin nu a cucerit Lumea Nouă: nu ne îndoim că clienţii Domnului Cayce nu erau familiarizaţi în nici un fel cu acest animal. Căprița avea de altfel totul ca să le displacă: este un animal fantastic, „capricios" (aceeaşi etimologie de altfel pentru „caprin"!), altfel spus, o personalitate pe care n-o poţi ţine under control decît într-un anumit context. Ca şi pisica, ea îşi păstrează gustul libertăţii, dar are nevoie de o relaţie afectivă foarte subtilă cu proprietarul său.

Omniprezentă în djebelul mediteranean, şi altădată în Provența, carnea sa este mai puțin apreciată decît laptele, din care se fac acele brînzeturi mici cu gust fin – darul cerului, ignorat peste Atlantic!

Capra şi familia sa (iezii) fac deci obiectul unui foarte mic număr de lecturi; iată două dintre ele:

Mîncați carne de capră, cu condiția să fie friptă şi cît mai puțin grasă. (Lectura 2221-1, într-un caz de anemie)

În altă parte, Cayce recomandă carnea de capră în loc de oaie, pentru că este o carne care creează mai puțină aciditate. (Lectura 4834-1)

Rasolul de găină funcţionează încă

Valoare sigură, purceasă de la Bunul Rege Henric al IV-lea, care o recomanda supuşilor săi ca meniu de duminică! În fapt, păsările de curte au valoare nutritivă foarte ridicată.

Regăsim aici băieţelul din cazul 5192, ai cărui părinți se miră că are unghiile ca tabla ondulată:

Este datorită unui dezechilibru endocrin. Dacă-i băgați în alimentație alimente bogate în calciu, se va face mai bine. De exemplu, dați-i să roadă gîtul de găină. Trebuie să fie bine pregătit – şi labele de asemenea: veți vedea că nu va mal duce lipsă de calciul (Lectura 5192-1)..

Cayce recomandă deci carnea de pasăre foarte des, datorită bogăției sale în calciu: şi roadeți-o, adaugă el, în general! El vorbeşte mai ales de carnea de pui şi de porumbel, dar putem crede că şi carnea de rață, curcă, gîscă, bibilică, prepeliță are aceleaşi calități dietetice.

Un alt motiv pentru care Cayce preferă să-şi vadă bolnavii consumînd carne de pasăre se datorează faptului că este mai puțin grasă decît carnea roşie:

Fără grăsime, indiferent de natura ei. Dacă mîncați carne, atunci mai bine carne de pasăre – dar niciodată prăjită; mai bine fiartă sau pregătită la cuptor. (Lectura 481-1)

Sînt foarte mulți bolnavii cărora Cayce le va prescrie:

Carne de pasăre – dar nici un alt fel de carne. (Lectura 1695-2)

El insistă adeseori asupra valorii nutritive a oaselor şi cartilajelor:

Nu mîncați bucățile cele mai căutate; preferați bucățile neglijate ca: gîtul, tîrtița, labele, care sînt mult mai tonice. (Lectura 2084-15)

Dacă urmați sfatul lui Cayce, verificați dacă pasărea respectivă a trăit liber şi bio... În Franța, asta se cheamă un pui „crescut pe pămînt"; în Elveția se cer „găini bune" – şi trebuie să precizăm că pretutindeni se refuză puiul de crescătorie (instituție care ne dezonorează satele, violînd legile naturale). Trebuie să ştim că la puii de crescătorie, hormonii cu care sînt hrăniți se adună în gît. Este deci foarte nesănătos să-i consumăm în cantitate mare.

Cînd veți găsi pasărea rară, puteți păstra:

gîtul, capul, aripa, labele şi carcasa, ca să roadeți îndelung oasele mici, să le extrageți sucurile. Căci aceste sucuri sînt cele care conțin calciul – mai mult chiar decît vă trebuie! Este unul din cele mai bune mijloace de procurare a calciului! (Lectura 3076-1)

Alegeți mai bine aripa decît pulpa... Evident, este mai puțin elegant, dar va contribui la strălucirea zîmbetului dumneavoastră:

DINȚII ÎMI PROVOACĂ ACESTE SUFERINȚE?

Nu (...). E vorba mai mult de tulburări de metabolism şi de dezechilibre endocrine, mai ales la nivelul tiroidei. V-ar trebui mai mult iod şi calciu în alimentație; în special să roadeți oasele care le conțin! (Lectura 3076-1)

Nu voi reda aici toate lecturile despre pui, recomandat în situații foarte diferite ca sarcina, anemia, tuberculoza, infecția renală, constipația, alimentația unui copilaş de doi ani, reumatismele, sterilitatea etc. O parte din aceste boli se datorează unei carențe de anumite oligoelemente: calciu, iod, vitaminele B şi D. Am găsit chiar un caz de tuberculoză: o tînără femeie căreia Cayce îi recomandă carnea de pui ÎN FIECARE ZI (subliniat în text):

Mîncați atîta carne de pui cît puteți, ÎN FIECARE ZI, dar niciodată prăjită! Numai la grătar, fiartă sau la abur sau, mai bine, pregătită în suc propriu, înăbuşită. (Lectura 1560-1)

Supa de pui pare un fel de mîncare obişnuit în Statele Unite, judecînd după numărul lecturilor unde o recomandă Cayce:

Începeți să mîncați ceva care să vă refacă: supe bune! Nu supe conservate, ci supă de pui! (...) Şi puneți acolo carcasa pe care o veți roade! (Lectura 1409-9)

Acest gen de „lucrări practice” este recomandat foarte des bolnavilor deprimați, anemiați, demineralizați. Unor bolnavi foarte fragili, Cayce le recomandă să consume separat carnea şi legumele:

La prînz, consumați suc de legume sau suc de carne – nu amîndouă o dată. Din timp în timp, supă de pui cu orez sau orz. (Lectura 1269-1)

Tot înainte, ciulama de găină!

Păsările domestice, altele decît puiul, nu apar deloc în lecturi, cu excepția porumbelului:

Seara, mîncați carne – cel mai bine ar fi de porumbel, cu peşte – sau, uneori, miel. (Lectura 920-12)

Lectura spune squab with fish, literal „porumbel cu peşte”. Într-adevăr, putem amesteca cele două feluri de carne, carnea albă şi peştele. Ceea ce se face în Franța în anumite rețete: la bouchée á la reine (= plăcinta reginei), de exemplu, sau le vol-au-vent (= volovan) pot fi garnisite cu mure de viței, peşte, piept de pui sau de porumbel.

Aveam cîndva, la Versailles, o grădină plină cu animale: găini, broaşte țestoase, rațe, heringi, porci de India – şi atîtea păsări! Peste toată această adunare domnea cocoşul: un uriaş multicolor, care semăna de departe cu un munte înflorit. Aparținea rasei numite Rhode Island. Cred că ducea o viață fericită, pentru că era liber (şi cînta toată ziua!). L-am adus de la o piață din Dordogne, împreună cu o găină potrivită. În prima săptămînă, nici o problemă. Apoi am remarcat, puțin cîte puțin, starea deplorabilă a logodnicei: din ce în ce mai jumulită, cu răni sîngerînde pe părți. Şi era din zi în zi mai rău. Era vina mea: uitasem principiul: „un cocoş la şapte găini”! Am pus-o pe amărîtă la adăpost de cocoş, într-un țarc, pe mijlocul peluzei, cît să i se vindece rănile (puteau totuşi să comunice prin grilaj!). Domnul Chantecler îşi petrecea zilele aşezat în fața ei, privind cu adorație la obiectul unic al dorinței sale... M-am întors deci în Dordogne să caut celelalte şase logodnice. În ziua cînd le-am dat drumul în grădină, a fost de groază: cocoşul se repezea cu duşmănie în penele lor, interzicîndu-le să se apropie. Şi în restul timpului, continua să se stingă de dor, dinaintea țarcului care i-o sechestra pe Dulcineea. Descoperisem singurul cocoş monogam din toată istoria Franței... Soțiile numerele 2, 3, 4, 5, 6, 7, strînse înfricoşate într-un colț al grădinii transformat în gineceu (apartament rezervat femeilor, n.tr.), îl disprețuiau, din toată ființa.

Cocoşul a trăit foarte mult. N-aş fi avut niciodată inima să-l tai. Într-o zi, a murit dinaintea mea, de inimă. Impresionant! După ce s-a luptat cu un duşman nevăzut, a căzut la picioarele mele. Copiii plîngeau, şi eu la fel. N-aveam nici un chef să-l mîncăm... dar am făcut totuşi două sau trei oale de mîncare pe care le-am oferit vecinilor: „Ce fel de carne este această delicatesă?" mi-au spus. „Nu poate fi de pasăre!" Ba da, era cocoş bio, animalul fericit şi iubit, a cărui frumusețe strălucitoare, superbă o admiraserăm în fiecare zi copiii şi eu. Simboliza pentru noi forța, viața, puterea. Iată de ce Gallia îl luase drept emblemă şi Cayce recomandase consumarea cărnii sale pentru ca, prin această carne, să se facă un transfer de energie. Ruşine acelora care îl închid în crescătorii!

D. Organe de vită pentru dezorganizaţi[1]

Vînzătorul de mațe, o specie pe cale de dispariție

În cartea sa, Parizienii (Op. cit., pag. 146), Alain Schifres consacră un capitol dispariției vînzătorilor de mațe de la Paris. Mățăraia însemna pregătirea şi bucătăria „măruntaielor de vită" – altfel spus, organe (inimă, ficat, rinichi, mațe...) – în opoziție cu muşchii din care se scoate steak-ul sau butul.

Acest fenomen sociologic – dispariția unei întregi corporații s-ar putea explica prin dezgustul care-i cuprinde pe oameni cînd constată că organele vitale ale animalelor, mai ales la mamiferele superioare, seamănă cu ale noastre; de unde impresia consumatorului că este canibal! (Snob cum a devenit, îi repugnă acest lucru). În fine, prețul moderat al kilogramului de aşa-zisă „carne de categoria a doua" o coboară în ochii cumpărătorului. Totuşi, spune Alain Schifres: „În vechime, cînd masacrul avea încă o dimensiune gastronomică (deci sacră), nu se pierdea niciodată ocazia de a se mînca ficatul, inima şi testiculele adversarului. Se proceda astfel pentru a-i prelua virtuțile şi aceasta se mai practică încă în unele țări civilizate..." (Ibidem)

Există, într-adevăr, o întreagă patologie criminală care combină canibalismul cu sexualitatea: nenumărate poveşti de acest gen continuă

[1] Joc de cuvinte realizat cu ajutorul cuvintelor abats (= măruntaie de vită) şi abattus (= trişti, dărîmați).

să stîrnească interesul: „Germania a dat cîteva specimene crocante”, povesteşte Bernard Brizay în L'Evénement du Jeudi”. Din timp în timp, simt nevoia să mănînc un copil”, mărturisea căpcăunul din Bremen, în 1849 (...). „Vampirul din Düsseldorf” şi „măcelarul din Hanovra” (...) îşi devorau victimele sub formă de cîrnaţi.

Aceste poveşti, din păcate, sînt adevărate... Părinţii nu-şi supraveghează îndeajuns copiii! Cît despre ţările numite „în curs de dezvoltare”, ei bine, acolo este de groază: în multe regiuni de pe glob, canibalismul n-a dispărut. „Se ştie astăzi că fiul miliardarului american Nelson Rockfeller, Michael, etnolog în vîrstă de douăzeci şi patru de ani, dispărut în 1961 într-un naufragiu pe coasta Noii Guinee, a sfîrşit în oala tribului Asmast” (Ibidem).

Consumatorul francez străluceşte prin ambiguitate: pe de o parte „carnea de categoria a doua” îl revoltă, nu vrea să o plătească scump. Pe de altă parte, modelul său de gîndire se bazează întotdeauna pe ecuaţia: mare şef = războinic valoros = mascul dominant = Domnul Muşchi hrănit cu biftec. Ar însemna să le inculcăm masculilor dominanţi din familiile noastre un atroce complex de castrare dacă i-am lipsi de carne. Dar toţi aceşti consumatori, care se cred mari şefi, ştiu oare că sînt nişte oi? (nici măcar berbeci!) Să le spuneţi că Johnny Weismuller, care II-a întruchipat pe Tarzan pe ecran, ani de zile, era vegetarian. Ei vă vor răspunde că şi Hitler a fost.

Steak-ul este mai puţin animal pentru că nu seamănă cu frigăruia de rinichi? Altfel spus, pentru că are bunul simţ de a fi discret şi de a nu ne reaminti că toate mamiferele sînt rude? Ruda noastră, vaca, are deci aceleaşi organe ca şi noi – ceea ce sugerează, bineînţeles, că are aceleaşi emoţii ca şi noi,... şi chiar un suflet?

Aşadar disprețul parizianului pentru negustorul de mațe îşi are sorgintea în această înrudire stînjenitoare. Normandul, contrar obiceiurilor sale, este aici mult mai cinstit: dacă a inventat „rasolul de burtă” şi „caltaboşul de Vire” este pentru că nu se sfieşte să recupereze tot ce se poate mînca. Vechi obicei de naufragiat... Cayce, oricum, îi dă dreptate!

Or, există un tip de medicină care se numeşte opoterapie, care îngrijeşte organul prin organ – simila similibus curantur[1]...! Astfel, aşa cum am văzut, dacă aveţi numărătoarea de globule săracă, vă puteţi spori fierul şi globulele roşii printr-un regim cu suc de carne. Dacă aveţi un perete intestinal deficitar, ei bine, mîncaţi maţe, adică intestinele vitei, cum ştie să le fiarbă îndelung, de sute de ani, provincia franceză: de exemplu, „măruntaie" de Rouergue.

Ficaţii: a-i avea sau a nu-i avea

Cunoaşteţi expresia populară „a avea ficat" pentru a spune „a-i fi frică"? Nu se putea ceva mai exact decît asta. În astrologie, ficatul este guvernat de semnul Săgetătorului şi de planeta Jupiter, care guvernează şi credinţa (nu întîmplător), adică încrederea! Frica are deci ca primă consecinţă fizică distrugerea ficatului. Invers, cei care sînt bolnavi de ficat sînt vulnerabili la îndoieli, angoase şi se simt adeseori, din punct de vedere fizic, paralizaţi de tot felul de frici.

Ficatul apare în lecturi sub formă de suc de ficat (liver juice) sau pateu de ficat (liver pudding).

Cum ne putem aştepta, Cayce preferă ca bolnavul să consume ficat aproape crud – din care iese mult sînge proaspăt – mai mult decît un ficat arhigătit, din care a dispărut sucul.

Iată încă un caz de cancer unde nu este vorba nu numai de suc de vită, dar şi de suc de ficat de vită. Bolnava este o fetiţă de doisprezece ani, a cărei mamă, primind sfaturi care se contrazic, nu ştie încotro s-o apuce:

Dacă persistă această stare de slăbiciune, va fi nevoie de o transfuzie de sînge. Totuşi, dacă aveţi răbdare, încercaţi mai bine să ajutaţi la refacerea sîngelui printr-un regim alimentar pe bază de lichide eficace în acest sens. Daţi-i nu mult odată, dar totuşi mult suc de ficat, gătit în acelaşi fel ca sucul de vită (vezi capitolul precedent). Iată ce va fortifica acest organism.

[1] A îngriji asemănătorul prin asemănător - marele principiu al teoriei asemănărilor, apoi al homeopatiei.

Simptomele bolii vor fi interpretate în mod contrar de cei care îngrijesc bolnava – şi totuşi daţi-i o şansă de refacere, încercînd timp de cîteva zile această recomandare. Şi veţi vedea rezultatele!

Dar dacă vă consideraţi obligată să urmaţi sfatul altor persoane, care cred că este nevoie de un alt tratament, atunci asumaţi-vă hotărîrea pe care o veţi lua, în suflet şi în conştiinţă. (Lectura 632-3)

Sînt cunoscute legăturile dintre plămîni şi ficat: astrologia medicală, care funcţionează într-o perspectivă de bipolaritate, consideră întotdeauna organele prin perechile opuse şi deci complementare. Ficatul (guvernat de Săgetător) funcţionează cu plămînii (guvernaţi de Gemeni). De unde această lectură, dată pentru o femeie de şaizeci de ani, care avea cancer la plămîni. Cayce îi recomandă ficat – organ complementar:

Mult ficat de viţel la grătar, de două sau trei ori pe săptămînă. (Lectura 5374-1)

Unui alt bolnav, un canceros de patruzeci şi doi de ani: Atenţie la alcool! În ceea ce priveşte regimul alimentar: nu prea hrănitor. Dar ficat de viţel fără grăsime, caltaboş, pateu de ficat; asta ar fi bine. V-ar stimula forţele şi tot organismul. De consumat timp de cel puţin douăzeci de zile. Apoi vom vedea. (Lectura 2097-1)

Bolile tratate cu ficat animal sînt destul de diverse: cea mai frecventă este anemia (lecturile 421-2, 667-1, 556-4, 811-7, 2488-2, 898-1, 978-1, 556-18, 658-15, 1102-2, 5604-1, 2565-1, 2335-1 etc.). Mai multe cazuri de tuberculoză (1560-1, 929-1 etc.) sînt îngrijite astfel de către Cayce – tot legătura dintre ficat şi plămîni:

În loc să abuzaţi de sucurile de fructe care vă provoacă atît de des reacţii negative, încercaţi mai bine să consumaţi suc extras din ficat tocat – fie ficat de porc, fie ficat de gîscă, fie ficat de viţel (mai bine decît de vită, nerecomandată pentru dumneavoastră). Toate aceste feluri de ficat vă vor ajuta la vindecare, dar nu le consumaţi în cantitate prea mare. (Lectura 1045-7)

Multe probleme digestive, mai ales constipaţia, pot fi ameliorate cu acest organ. Lectura 848-1 dă un asemenea exemplu:

Mîncaţi alimente care vă refac nervii, sîngele, corpul evitîndu-le pe cele care produc reacţii acide. De cel puţin trei ori pe săptămînă, consumaţi suc de ficat sau chiar mîncaţi ficat la grătar.

Bineînțeles, o avalanşă de cazuri în care oamenii au probleme cu numărul de globule, diverse cancere ale sîngelui sau probleme circulatorii. Ele constituie majoritatea lecturilor în care Cayce prescrie ficatul (lecturile 2074-2, 1695-3, 2935-1, 1519-1, 3842-1, 4164-1, 5604-1, 5615-1 etc.).

Am găsit un caz de poliomielită:

Mîncați mult, mult ficat, ficat de viţel; o dată, de două ori sau de trei ori pe lună. (Lectura 2948-1)

Nu voi da aici toate bolile vizate. Dar Cayce, ca regulă generală, prescrie ficatul de fiecare dată cînd este o carență de fier sau vitamine, de vitaminele A, B, B1 şi D.

Iată pe cineva care suferă de aciditate digestivă; el nu asimilează, iar sîngele său este sărac. Dialogul între Cayce şi acest bolnav este interesant:

IAU REGULAT O JUMĂTATE DE CEAŞCĂ DE SÎNGE SCOS DIN CARNEA DE VITĂ. CREDEȚI CĂ AR FI MAI BINE DACĂ AŞ LUA SÎNGE DIN FICAT DE VITĂ?

Sucul extras din ficat ar fi mai activ, cu condiția ca acesta să fie gătit la abur, iar sucul consumat împreună cu carnea. În cantități mici. Trebuie să alternați, căci acțiunea sucului de ficat este complet diferită de a sucului unei alte părți a animalului. Sîngele din ficat acționează direct asupra chimiei asimilării, în legătură cu glandele răspunzătoare de această funcție – acționînd direct, împreună cu hormonii pe care ele îi produc.

SE POATE DECI CA ORGANISMUL MEU SĂ PRODUCĂ SÎNGE NORMAL?

Dacă nu se întîmpla aşa, n-ați fi supraviețuit opt zile! Fiți sigur că printre globulele roşii pe care le produceți sînt şi celule bune... Dar ar trebui mai multe! (Lectura 1377-3)

Cînd „lectura medicală" este însoțită de o „lectură de viață", Cayce dă cauzele karmice ale bolii. Toți cei care suferă de probleme sanguine şi circulatorii sînt cei care într-o viață anterioară au vărsat sîngele altuia. „Programul" lor de producere a sîngelui este astăzi dereglat pentru că dereglarea este mai întîi în minte: ordinatorul lor mental a fost vătămat de comportamentele lor anterioare. De unde întrebarea bolnavului care crede că produce numai „sînge rău"!

Iată încă o bunicuță de optzeci şi unu de ani, care este afectată de diverse suferințe: un sistem nervos în stare proastă, mîncărimi pe toată pielea din cauza unei circulații cutanate deficitare:

DACĂ-I LIPSESC PROTEINELE, PE CARE DINTRE ELE AR TREBUI SĂ I LE DĂM?

Pe acelea care-i aduc cît mai multă energie, adică sucul extras din ficat. (Lectura 5431-4)

Un alt fel de mîncare interesant este pateul de ficat, recomandat în alt caz de cancer (o femeie de treizeci şi trei de ani): De două, trei sau patru ori pe săptămînă ar fi bine să consumați pateu de ficat – şi ca să vă ajute realmente, adăugați mult sînge şi gătiți bine. (Lectura 2918-1)

Am dat toate aceste lecturi pentru că ficatul a fost întotdeauna un aliment foarte apreciat în tradițiile noastre. Este, pe scurt, cel mai şic din toate organele. În fine, iată un pasaj care explică de ce este atît de energizant:

Seara, mîncați ficat. El conține glucoză şi glucoza este foarte importantă pentru producerea sîngelui. (Lectura 421-2)

În citatele următoare, Cayce precizează care sînt animalele al căror ficat trebuie consumat (de obicei, se mulțumeşte să recomande ficat în general). Este vorba mai întîi de un copilaş de optsprezece luni, infestat cu viermi intestinali, care profită de slăbiciunea „terenului":

Nu uitați că regimul trebuie să refacă organismul şi sîngele. Să consume mai ales ficat, pregătit sub formă de pateu de ficat – este preferabil ficatul de vițel. (Lectura 786-2)

Pateul de ficat de vițel este indicat într-un caz de leucemie (lectura 2456-3, unui băiat de optsprezece ani) şi aici cu această pregătire foarte simplă:

Ficatul de vițel tocat, amestecat cu o ceaşcă de sînge de vită şi gătit zece minute la cuptor. (Lectura 2832-1)

Puteți avea rețineri în privința vițelului, astăzi de crescătorie – cumplit! – care a pierdut deci o bună parte din calitățile naturale ale strămoşului său american din 1942, despre care vorbea Cayce. Pentru toate lecturile în care se vorbeşte de ficat de vițel, încercați să găsiți pasărea rară, adică vițelul „de la mamă", biologic. Dacă nu, renunțați!

Ani de zile uitasem pînă şi de existența acestui produs. Şi apoi, într-o zi, trecînd pe strada Bourgogne, prin fața lui Dubost, proprietarul restaurantului unde mănînc, m-am simțit irezistibil atrasă de un miros care mi s-a părut nemaipomenit: caltaboş proaspăt, cu verdețuri, tocmai scos de la cuptor. Mirosea toată strada, de la Muzeul Rodin pînă la Adunarea națională! „Au fost cîntate parizienele, năsucul şi pălăria lor" dar a cîntat cineva miresmele care dădeau farmec Parisului de odinioară? Altădată, fiecare cartier era un sat; şi fiecare sat îşi avea specialitățile, artele, folclorul, piața şi... mătăraia sa! Toată lumea se cunoştea şi era grozav. „Satul Bourgogne", unde locuiesc eu, încă mai este aşa; este unul din ultimele locuri unde supraviețuieşte proverbiala veselie a parizienilor de rînd, care este forma luată de zelul lor cotidian (Parisul nu s-ar putea identifica cu o mînă de intelectuali pretenționi şi care comandă între Café de Flore şi Piața Saint-Sulpice...)

Am cumpărat caltaboşul, surprinsă eu însămi de această „cumpărătură dintr-o pornire" (cum spun studiile de piață, care descriu gospodina ca pe un animal stupid, condus de reflexele cîinelui lui Pavlov, care saliva atunci cînd i se spunea s-o facă!) Întoarsă acasă, l-am consultat pe Cayce, ca să ştiu ce credea despre blood pudding (în engleză, prăjitură din sînge, nostimă specialitate de patiserie!)

Cîteva lecturi îl recomandau în cazuri de boli care afectau sîngele şi circulația: hemofilie, leucemie etc. – şi un caz de anemie generală. Aceste lecturi spuneau că un aport exterior de sînge animal, chiar gătit sub formă de caltaboş, îi furniza bolnavului oligoelementele care-i lipseau ca să-şi refacă sistemul circulator şi numărul de globule.

În perioada aceea, chiar sufeream de anemie. Cayce era adeseori exact în rețetele sale, precizînd de cîte ori pe săptămînă, la care masă, împreună cu ce etc. Am folosit radiestezia, adică dragul şi vechiul meu pendul, încercînd să-mi coordonez eforturile de automedicație (activitate întotdeauna dezaprobată în rubricile de „sănătate" semnate de medici, în presă...). Mi-am făcut deci o cură regulată de caltaboş negru, o dată sau de două ori pe săptămînă şi m-am simțit mai puțin obosită.

Iată deci cîteva lecturi despre acest faimos caltaboş negru (nu cel alb).

Seara, îi vom da caltaboş, căci el conține oligoelemente care înlesnesc digestia, înțelegeți? Veți vedea mari schimbări şi o însănătoşire netă a acestui organism. (Lectura 1225-1)

Poți fi uimit să auzi pe cineva spunînd cît este de digest caltaboşul. Ai jura că este mai degrabă contrariul. Or experiențele mele în această privință mi-au demonstrat că el cade greu doar atunci cînd nu este foarte proaspăt. Depinde de asemenea şi de legumele care îl însoțesc. Dacă sînt cartofi prăjiți iar caltaboşul este şi el îndelung prăjit în grăsime, sînt ca plumbul! Dacă-l asortați cu legume mici, la abur, şi cît mai puțin posibil gătit, atunci se digeră foarte bine.

Bolnavul pentru care Cayce a dat lectura de mai sus era un băiat de nouăsprezece ani, a cărui stare generală era foarte rea (anemie şi tulburări nervoase diverse). Iată acum cazul unui copilaş de zece luni, hemofilic:

Acestui organism îi lipsesc, încă de la început, elemente structurale importante ca să se poată construi. De unde aceste simptome care îi neliniştesc pe bună dreptate pe părinți. Sîngele micuțului nostru bolnav este lipsit de anumite elemente care intră în compoziția peretelui vaselor sanguine; venele şi arterele sale nu au suficientă rezistență.

Iată de ce la cea mai mică lovitură se formează o vînătaie, o acumulare de sînge. Mai întîi, acesta nu se coagulează cum ar trebui şi, în plus, există o carență de anumite oligoelemente în pereții vaselor sanguine. În plus, există o slăbiciune glandulară care se traduce printr-o carență de vitamine B1 şi A. Lipsesc aici energii vitale. Iată ce trebuie corijat.

La regimul – excelent, în linii mari – care a fost dat, vom adăuga mici cantități de caltaboş. Ținînd cont de vîrsta foarte fragedă a bolnavului, nu vom da decît cantități foarte mici, de trei ori pe săptămînă: o ceaşcă, e bine! (Lectura 2832-1)

Ei bine, da, această celebră expresie istorică[1] este în perfect acord cu învăţătura medicală esoterică a lui Cayce (şi a altora): burta îl face pe om! Este sediul forţei vitale (la nivelul celor trei chakre-rădăcini) – întocmai cum se spunea în latină: „Tota mulier in utero est". Burta este curajul, convingerea profundă care te face să te baţi pentru Republică (sau pentru Rege, atunci cînd ai unul). Laşi, fricoşi, ezitanţi: mîncaţi maţe!

Carne? Albă, ca aceea de miel. Uneori (...) intestine, ar fi bine! (Lectura 808-3, pentru o tînără femeie însărcinată, pe care sarcina o slăbeşte din punct de vedere digestiv)

Iată un caz foarte rar: cel în care Cayce recomandă carne de porc. Este vorba de o doamnă de şaizeci şi patru de ani, aflată după o operaţie şi care a suportat rău intoxicarea datorată anesteziei (trebuie să „digere" cocteilurile anestezice – şi nu este atît de simplu pe cît credem!):

Vă recomandăm în mod special maţe de porc. Nu cu oţet şi castraveţi, ci pregătite într-un mod plăcut – şi mai ales, nu prăjite! Aceasta vă va permite să vă refaceţi sîngele rapid. (Lectura 1377-5)

Şi: la prînz evitaţi mai ales porcul, cu excepţia intestinelor de porc, ocazional. La grătar, niciodată prăjite. (Lectura 1411-2)

Un alt caz, o tuberculoză:

Urmaţi deci un regim pe bază de întăritoare, dar mai ales alimente care produc alcalinitate (în tubul digestiv). La prînz, mîncaţi intestine sau măruntaie de acelaşi gen. Nu prea multe; doar cele care vă refac cel mai bine! (Lectura 929-1)

Alt caz, o tumoră la plămîn:

PLĂMÎNII MEI VOR FUNCŢIONA MAI BINE?

Da, zona perturbată se va vindeca pe măsură ce vă veţi reface rezistenţa, care era foarte scăzută. Boala se datorează tulburărilor din circulaţia sanguină. Între felurile de carne pe care le veţi mînca, să fie mai ales intestine! (Lectura 889-1)

---

[1] Expresia avoir la tripe républicaine/royaliste (literal "a avea maţe de republican/regalist") cu sens echivalent "a fi republican/regalist înrăit". N. tr.

Majoritatea indicațiilor terapeutice ale intestinelor sînt în cazuri de:

1. Cancer (lecturile 2097-1, 889-1)

2. Anemie (lecturile 421-2, 481-1, 658-15, 667-1, 4164-1, 3842-1, 556-4, 811-7, 898-1, 978-1, 2335-1, 5615-1).

Se impune concluzia: normanzii au dreptate, intestinele sînt un tonic!

Super-piciorul... de porc

Aparent foarte apreciat, pentru că am în față nu mai puțin de şaisprezece lecturi care îl citează! Partea cea mai interesantă a acestui animal pare să fie piciorul, după Cayce. Poate că îşi pune în el, într-adevăr, toată forța: pentru a-şi susține cantitatea mare de grăsime are nevoie de patru stîlpi solizi!

La prima vedere, aş fi recomandat piciorul de porc oamenilor care au probleme în această parte a anatomiei lor... Este cazul meu: găsesc întotdeauna cum să calc pe ultima viespe din anotimp; sau îmi rup un deget de la picior, acasă, lovindu-mă de piciorul unui scaun (de data aceasta, cîinele meu a început să şchiopăteze în urma unei încăierări, iar calul din grajd de asemenea, prin simpatie! Fiica mea Eléonore s-a lovit la genunchi şi ataşatul meu de presă, la gleznă. Last but not least-ultimul, dar nu în cele din urmă – s-a rupt piciorul de la masa mea cea veche. Coincidență?)

Panorama generală a bolnavilor abonați la piciorul de porc este aceeaşi ca şi pentru celelalte organe: anemie, slăbiciune generală, sînge sărac... Pe scurt, toți palizii! Tradiția ne spune că prin picioare aspirăm energiile telurice, forțele pămîntului. De unde tratamentul bunului abate Kneipp, care consta în a merge cu picioarele goale în fiecare dimineață, pe rouă – tratament plăcut şi efectiv tonic.

Celui care are probleme îi vine greu să-şi întrețină energia vitală – indiferent de cauza profundă. Grija picioarelor este prima religie a soldatului, cum spune Genistul Camembert: „De ce sînt picioarele? obiect al grijilor constante..."

Accidentele la picioare dau cele mai multe handicapuri, ca şi cum ar atinge foarte profund vitalitatea generală. Cînd nu mai ai picioare, nu

mai ai cap... De altfel, semnul astrologic care guvernează capul (Berbecul) urmează imediat după cel care guvernează picioarele (Peştii). Îmi voi aminti întotdeauna de un trimestru cînd a trebuit să stau culcată, fără să pot face nimic, victimă a unei rupturi de ligamente la o gleznă. Un post de radio îmi comandase o piesă de teatru. În trei luni de stat în pat ar fi trebuit, în mod normal, să găsesc timpul s-o scriu. Eroare: durerea de la picior mă împiedica total să gîndesc. Am dat foaia albă şi am fost respinsă... În vremea aceea nu-l cunoşteam încă pe Cayce, altfel m-aş fi îndopat cu pané din pulpă de porc...

CARE ESTE CEA MAI BUNĂ SURSA DE CALCIU DIN ALIMENTAȚIE?

Cartilajele, de exemplu, picioarele de porc şi altele. (Lectura 1158-3)

Seara, mîncați picioare de porc sau de altceva. Ele conțin glucoză, care permite refacerea sîngelui. (Lectura 421-2)

Seara, de două sau trei ori pe săptămînă, mîncați deci un picior de porc, alternînd cu legume bine gătite. Totuşi nu mîncați pînă la sufocare. Dar mîncați des şi la toate mesele, mestecînd lent. (Lectura 428-7)

AŞ PUTEA ÎNLOCUI ACEST MEDICAMENT, VENTRICULINA, CU UN ALT TONIC?

Da. Picioare de porc. Efectul nu va fi la fel de rapid, căci ele nu conțin chiar atîta fier (ca medicamentul dumneavoastră), dar cu mult mai multe elemente necesare, sub o formă mai asimilabilă (...). Mîncați cel puțin o dată pe zi picioare de porc sau de altceva, dar numai cartilajul – nu grăsimea!

ŞI CUM TREBUIE SĂ LE GĂTESC?

Fripte! (Lectura 556-4)

Aş putea continua mult timp acest imn de slavă pentru piciorul de porc – dar n-aş vrea să-mi plictisesc cititorul repetîndu-i la infinit că porcul merge pe patru stîlpi de cretă!

Rinichi, inimă, creier, limbă: nu le daţi pisicii!

Să dăm pe față ultimele cărți: aceste organe sînt întăritoare excelente. Indicația lor majoră din lecturi este în stările de slăbiciune, indiferent de cauză (sarcină, după naştere, traumatisme postoperatorii,

depresie nervoasă, denutriție, diverse stări de şoc, anemie etc.) Menționea anemia sau debilitation, al cărei sens este clar în franceză, apare aproape pretutindeni în dosarele acestor bolnavi. Sau body building, adică întăritor. De fapt, organele par mult mai hrănitoare şi mult mai digeste decît bucățile şic!

Să începem de sus: creierul.

În regimul dumneavoastră, linia de urmat este aceea a întăritoarelor sistemului nervos. Puțină carne, sau fără, este sigur exceptînd acele feluri de carne care fortifică nervii, cum este creierul. (Lectura 3747-1)

Bineînțeles, Cayce nu recomandă să-l faci să sară...

Creier şi organe de acelaşi gen, iată tipul de carne care vă trebuie. (Lectura 711-4, pentru o viitoare mamă, de nouăsprezece ani) Cayce nu precizează creierul cărui animal – toate au aceeaşi putere de refacere, se pare.

Restul regimului dumneavoastră: peşte, pasăre, miel, mai bine decît carne (roşie). Dar creierul, indiferent de ce ar fi, este bun. (Lectura 1102-2, un caz de anemie, o tînără de douăzeci şi opt de ani)

Să urmărim „cel mai bun şi cel mai rău dintre lucruri" (dixit Esop), limba:

La prînz, un sandviş cu legume verzi (...) şi, dacă doriți, limbă! E foarte bună! (Lectura 2374-1)

Cayce nu-i precizează virtuțile, dar bolnava este cunoscută ca anemică (nu se spune dacă este crainică la radio...)

Să mergem mai jos, la etajul rinichilor: acolo se elaborează energia în capsulele suprarenale care stau deasupra fiecărui rinichi. „Domnul care cercetează rinichii şi inima", spune Biblia (lăsînd să se înțeleagă că inima este tocmai bună de plîns cînd eşti distrus!).

Niciodată carne de porc – cu excepția rinichilor. Aceştia sînt excelenți pentru a păstra echilibrul, căci ei ajută la combaterea uremiei în sistemul dumneavoastră urinar. (Lectura 658-15, pentru o femeie a cărei slăbiciune generală se datora unei deficiențe a rinichilor).

Mîncați deci rinichi! Rinichi pregătiți la abur şi toate aceste organe din carne „cuşer" (deci nu este vorba aici de porc), adică provenind de la animale controlate înainte de tăiere, ca să fim siguri că nu există boală infecțioasă. Consumați des! (Lectura 2546-1)

Tăierea rituală evreiască avea într-adevăr drept obiect, la origine, păstrarea sănătății consumatorului, acordînd o extremă atenție calității animalului şi procesului de sacrificare. Consultantul face parte dintre prietenii evrei ai lui Cayce (care au fost mulți, dintre care unii foarte apropiați!)

Pentru că vorbeam de inimă, n-am găsit nici o lectură despre acest organ. Poate că unele cercetări ulterioare mă vor face să le descopăr. În absența lor, o creditez cu aceeaşi virtute tonifiantă care caracterizează celelalte organe: inima, s-o redăm burții marilor obosiți!

Să terminăm capitolul printr-o ultimă recomandare a lui Edgar: murele de la gîtul vițelului.

Murele de viței şi alte organe de acelaşi gen constituie felul de carne care vă trebuie. (Lectura 711-4, dată pentru tînăra femeie însărcinată citată mai sus)

Într-o lucrare viitoare voi relua, pentru a le completa, aceste lecturi despre virtutea terapeutică a alimentelor. Cayce a vorbit de asemenea îndelung despre cereale, fructe de mare, lactate, băuturi, patiserie, dulciuri, mirodenii... Dacă vor dori cititorii mei, voi putea reveni asupra lor, consacrîndu-le noi capitole.

Fundația E. Cayce

Fundația Cayce adică A.R.E. (Association for Research and Enlightenment), îşi are sediul în Virginia 8each, în colțul celei de-a 67-a străzi a lui Atlantic Avenue.

Adresa poştală:

P.O. Box 595, Virginia Beach VA 23451

U. S. A.

şi telefonul: (804) 428 35 88

Cititorii care doresc mai multe informații despre Edgar Cayce se pot adresa asociației „Le Navire Argo" (8,P. 674-08, 75 367 Paris Cedex 08), care organizează cursuri şi ateliere (astrologie karmică, citirea aurei, vindecare prin rugăciune, radiestezie, geobiologie, analiza viselor, meloterapie etc.). Mulțumesc pentru plicul timbrat (pentru răspuns), pe care-l veți trimite împreună cu scrisoarea de solicitare.

În atenția cititorilor

Traducătoarea şi editoarea acestei cărți mulțumeşte tuturor acelora care, cu entuziasm şi rîvnă spirituală, au venit bordul lui ARGO – cititori ai cărților din această colecție, porniți în căutarea bogățiilor interioare. Solidaritatea lor ne ajută să (ne) luminăm acest drum, care nu este nici uşor, nici simplu.

În încercarea de a le oferi o lucrare interesantă şi documentată – imagine cît mai completă şi fidelă a României nevăzute -, îi rugăm să ne semnaleze cazuri serioase de persoane, locuri, întîmplări paranormale, care pot fi cuprinse în această carte aflată în pregătire.

Adresa pentru corespondență este:

Alexandra Dogaru

SAGITTARIUS S.R.L.

Neculai 18, 573A, Cl5

6600 Iaşi

Cuprins

MULȚUMIRI **2**
SUB FORMĂ DE INTRODUCERE 2
GLASUL COPACILOR 4

PARTEA I **7**

EDGAR CAYCE ŞI SPIRITELE NATURII 7
SPIRITELE NATURII SÎNT PRETUTINDENI 8
UN POPOR MĂRUNT, PRECIS ŞI ORGANIZAT 10
1. ZÎNELE SE ÎNTORC 12
FOTOGRAFIILE DIN COTTINGLEY (THE COTTINGLEY PHOTOGRAPHS) 13
2. PRIETENII NEVĂZUȚI AI MICULUI EDGAR 19
3. SPIRITE ALE NATURII, MAI SÎNTEȚI AICI? 25
RĂZBOIUL COPACILOR 27
IOANA D'ARC ŞI „COPACUL ZÎNELOR” 31
FRANȚA FERMECATĂ 33
„STÎNCILE ZÎNELOR“ 35
SPIRITELE NATURII FUG DE OAMENI 37
ÎNGERII METEOROLOGIEI 42
DEVA DIORITULUI 44
ZÎNA RECOLTEI 45
REGELE CÎRTIȚELOR 48
SPIRITUL LOCURILOR 52
PĂZIȚI-VĂ DE ZÎNA CARABOSSE! 57
4. ŞI DACĂ NE-AM DUCE SĂ DANSĂM CU ELFII? 57
ONDINELE DIN CANALUL MÎNECII 57
DOMENIUL BOISSET-LES-PREVENCHES 59
PĂZITORUL PRAGULUI 61
SĂ ÎNVĂȚĂM SĂ VORBIM CU SPIRITELE NATURII 64
EXPERIENȚE PE UN DOMENIU FERMECAT 66

PARTEA A II-A 70

REÎNCARNAREA, CHEIE A ISTORIEI: FRONTIERELE RĂSĂRITENE 70
VOCAȚIA MARȚIANĂ A „FRONTIERELOR RĂSĂRITENE” 73
1. PE CÎND STRĂBĂTEAM LORENA 77
2. MIRACOLUL ALSACIAN TRAGEDIA ALSACIANĂ 83
FIRUL DE PĂIANJEN: O RĂBDARE INFINITĂ 84
ALSACIA ÎN VREMEA CRUCIADELOR 93
3. ACEI CONTRA-NOASTRĂ DIN ALSACIA-LORENA NU VEȚI AVEA ALSACIA ȘI NICI LORENA 97
ULTIMA ORĂ 100
4. ELVEȚIA: O ENTITATE NAȚIONALĂ FOARTE VECHE 105
CEZAR INTERZICE ELVEȚIENILOR SĂ COLONIZEZE PROVINCIA SAINTONGE 106
DRUMURILE IMPERIULUI 108

PARTEA A III-A 113

FUNCȚIA TERAPEUTICĂ A ALIMENTELOR SĂPÎND GROAPA CU FURCULIȚA... 113
1. NICIODATĂ DESTULE FRUCTE! 115
FRUCTUL: O PILULĂ DE VIAȚĂ 116
TEORIA ASEMĂNĂRILOR 117
PRIORITATE FRUCTELOR DIN ȚARĂ! 118
IMPOSIBIL SĂ CONSERVI FĂRĂ SĂ DENATUREZI 120
EXISTĂ CEVA MAI URGENT DECÎT RĂZBOIUL FOCULUI! 121
... RĂZBOI DULCIURILOR! 122
A. CITRICELE FAMILIA CITRICE 123
FALS ACIDE... 124
ATENȚIE LA COMBINAȚIILE EXPLOZIVE 125
STAREA BUNĂ DATORATĂ VITAMINELOR 125
CITRICELE: O INVESTIȚIE ÎN AUR 126
PORTOCALA MECANICĂ... SAU PORTOCALA FALSĂ! 128
B. FRUCTELE EXOTICE 129

UMORILE ACIDE ALE ANANASULUI 130
AVOCAȚII CARE PLEDEAZĂ PENTRU SĂNĂTATEA DVS... 130
PĂCAT CĂ AU FOST BANALIZATE BANANELE 131
CURMALELE SÎNT „DEGETE DE LUMINĂ” 133
NU MAI ESTE NICI MĂCAR O SINGURĂ GOIAVĂ LA GOYAVA... 135
PAPAIA LUI PAPA 135
KAKIUL ÎN UNIFORMĂ 135
FRUCTELE EXOTICE DESPRE CARE CAYCE N-A VORBIT 136
C. FRUCTELE ROȘII (SAU BACELE) SÎNGELE ROȘU AL PĂMÎNTULUI 138
MURELE: AURUL NEGRU AL GOLFURILOR NOASTRE 140
IA COACĂZA ȘI FUGI... 141
COACĂZA NEAGRĂ ȘI AGRIȘA 141
CĂPȘUNĂ LÎNGĂ CĂPȘUNĂ 143
TIMPUL CIREȘELOR 144
D. FRUCTELE DE VARĂ ȘI FRUCTELE DE TOAMNĂ 145
TOT RESPECTUL PENTRU PEPENE! 146
SĂ AI MORALUL RIDICAT] 146
CAISA: ÎNCĂ UN REFUGIAT! 148
FAMILIA PRUNEI: PRUNE USCATE, PIERSICI FĂRĂ PUF, ETC. 148
MECI: SMOCHINA CONTRA PRUNĂ – SE CURĂȚĂ TOTUL! 149
JUMĂTATE SMOCHINĂ, JUMĂTATE STRUGURE 151
NELIPSITELE STAFIDE 153
PACE MERELOR DE BUNĂCREDINȚĂ... 154
NU SE FACE TARTĂ DIN PERE! 156
NEGUSTORUL DE GUTUI... 157
REVENTUL: EFECTUL LAXATIV! 157
E. FRUCTELE OLEAGINOASE (NUCI, MIGDALE...) 158
ULEIURILE: OLE! 159
NUCI ȘI ALUNE: UN IMPERATIV ABSOLUT CONTRA CANCERULUI! 162
CEA MAI BUNĂ PAZĂ ÎMPOTRIVA TUMORILOR: DOUĂ MIGDALE PE ZI166
ȘI DACĂ AR FI SĂ NE SUIM ÎN COCOTIER? 167
ALUNELE DE PĂMÎNT 168
F. SUCURILE DE FRUCTE ȘI CURELE DE FRUCTE CHIAR MERITĂ... 169
MARTIRIUL OBEZULUI, DEPĂȘIT DATORITĂ SUCULUI DE STRUGURI! 171
NELIPSITELE SUCURI DE CITRICE 175
SUCURILE DESPRE CARE CAYCE N-A VORBIT 176

2. EDGAR CAYCE ŞI VEGETARIANISMUL – PENTRU SAU ÎMPOTRIVA 176
ANUMIŢI VEGETARIENI AU DEVENIT LEGUME... 179
SUPRACONSUMUL DE CARNE: ATENŢIE, CANCER! 180
VIRUSUL GRIPEI ESTE UN MARE MÎNCĂTOR DE CARNE 180
TARTAR – SAU ÎNCĂLZIT SUB ŞA? 183
CARNEA DE PORC: URMĂRIŢI MISTREŢUL! 184
A. VÎNAT, CÎTE CRIME SE COMIT ÎN NUMELE TĂU! 185
TOTUŞI CAYCE NU CONDAMNĂ CATEGORIC VÎNĂTOAREA 189
VEVERIŢĂ ÎNĂBUŞITĂ... 190
VÎNATUL, SURSĂ DE CALCAR 191
B. SUCUL DE VITĂ, MAI EFICACE DECÎT O TRANSFUZIE SANGUINĂ 193
UN PUTERNIC ÎNTĂRITOR 193
CA UN MEDICAMENT: RESPECTAŢI DOZA! 195
SUCUL DE VITĂ ÎMPOTRIVA CANCERULUI 197
C. CARNEA ALBĂ, CARNEA ROŞIE, CARNEA NEAGRĂ 199
BOUL CEL GRAS... VA FI MAI BINE DIGERAT DACĂ ESTE SLAB! 200
DOMNUL MIEILOR 203
CĂPRIŢE CAPRICIOASE! 205
RASOLUL DE GĂINĂ FUNCŢIONEAZĂ ÎNCĂ 206
D. ORGANE DE VITĂ PENTRU DEZORGANIZAŢI 209
FICAŢII: A-I AVEA SAU A NU-I AVEA 211
CALTABOŞUL, O SUPER-MINĂ DE FIER! 215
MAŢUL REPUBLICAN... ŞI CAYCIAN 217
SUPER-PICIORUL... DE PORC 218
RINICHI, INIMĂ, CREIER, LIMBĂ: NU LE DAŢI PISICII! 219